

**De affectie van God voor Efraïm
Jeremia 31:20**

Is Efraïm Mij een lievelingszoon, een troetelkind, dat Ik, zo vaak als Ik van hem spreek, gedurig weder aan hem denken moet? Daarom is mijn binnenste over hem ontroerd, Ik zal Mij zeker over hem ontfermen, luidt het woord des HEREN.

Introductie

Als Jezus het hoofd van de gemeente is, heeft God dan nog een plan met Israël? Is Zijn affectie voor het Joodse volk, wat Jeremia zo treffend verwoordt in onder andere 31:20, gestopt? Is het uit tussen God en Israël? Jezus werd door de wijzen uit het oosten de Koning der Joden genoemd (Matt.2:1-2). Is dat nog van toepassing? De Romeinen hingen een bordje bovenop Zijn Kruis met die titel, en toen Pilatus Hem ernaar vroeg ontkende Jezus het niet maar bevestigde het (Matt.27:11, 29, 37, 42). Was dat bordje spot of ook een profetisch teken? Een Koning die sterft voor Zijn onderdanen, wat een Koning.

Iedereen wist ervan en het Joodse volk verwachtte Hem, hun Koning. Dat weten wij, alleen al omdat Jesaja Hem zo aankondigde: "Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder. Een eeuwige heerschappij. Eindeloos zal de vrede zijn op de troon van David" (Jesaja 9:5-6). Jesaja profeteerde wat de profeet Nathan aan koning David eerder al verkondigde: Er zou een eeuwige erfgenaam op Davids Troon komen die voor eeuwig zou regeren (2 Samuel 7:12-16). De engel Gabriël kondigde dan ook aan dat Jezus de erfgenaam van de troon van David is, die voor eeuwig zal regeren over het huis van Jakob (Lucas 1:32-33). Is dan de vervangingstheologie, die leert dat de gemeente Israël heeft vervangen als erfgenaam van al Gods beloften, een juiste interpretatie van bijbels gedachtegoed? Waar is dan de Troon van David en de regie over Jakob? Misschien dat je nu zegt: Die is in mijn hart! Jezus is de Koning van mijn hart! Maar waarom gebruikt de engel Gabriël in Lucas 1:32-33 en gebruikte de profeet Nathan in 2 Samuël 7:12-16 dan andere woorden, eerder politieke dan geestelijke? Moeten wij dat enkel geestelijk zien, niet letterlijk en zichtbaar? Als dat zo is, dan is wat je leest dus eigenlijk niet wat je denkt dat er staat. Of moet er een andere betekenis worden geïmporteerd omdat die beter past bij de interpretatie die wij graag hebben? Met andere woorden: Harmoniseren wij de betekenis van de profetische teksten bij onze theologische interpretatie of harmoniseren wij onze interpretatie aan de profetische teksten? Wie de tekst neemt zoals die is, begrijpt dat de tekst ons iets anders schrijven als "Hij's de Koning van mijn hart". Laat dat laatste realiteit zijn in ieder van ons persoonlijk. Maar als dat zo is, dan kijk je uit naar de politieke realiteit van 2 Samuel 7, Jesaja 9 en Lucas 1 en andere. Is de geestelijk-Israël visie dan terecht? Wat zegt de bijbel over deze dingen en hoe moeten wij de OT Profeten lezen? Word het koningschap van Jezus over Israël aangekondigd in het NT of zwijgt het daarover? In dit document en in de andere kun je erover lezen.

Veel leesplezier.

Stef Schagen
M.Div

Romeinen 9-11: De verblinding van Israël

⁵ Want uw man is uw Maker, HERE der heerscharen is zijn naam; en uw lossers is de Heilige Israëls, God der ganse aarde zal Hij genoemd worden.

⁶ Want als een verlaten en diepbedroefde vrouw heeft u de HERE geroepen, als een vrouw uit de jeugdtijd, nadat zij versmaad werd - zegt uw God.

⁷ Een kort ogenblik heb Ik u verlaten, maar met groot erbarmen zal Ik u tot Mij nemen;

⁸ in een uitstorting van toorn heb Ik mijn aangezicht een ogenblik voor u verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid ontferm Ik Mij over u, zegt uw Lossers, de HERE.

⁹ Dit is Mij als in de dagen van Noach: zoals Ik gezworen heb, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden komen, zo heb Ik gezworen, dat Ik niet meer toornig op u zal zijn noch u zal dreigen.

¹⁰ Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de HERE.

¹¹ Gij, ellendige, door storm voortgedrevene, ongetrooste, zie, Ik leg uw stenen in blinkend erts, Ik grondvest u op lazuurstenen,

¹² Ik maak uw tinnen van robijnen, uw poorten van karbonkelstenen en uw gehele omwalling van edelsteen.

¹³ Al uw zonen zullen leerlingen des HEREN zijn, en het heil uwer zonen zal groot zijn; (Isa 54:5-13 NBG)

Na in Romeinen 1-8 uitvoerig over zijn theologie van rechtvaardiging door geloof, het evangelie, te hebben gepend – gerechtigheid wordt de gelovige in Christus toegerekend – schrijft Paulus in Romeinen 9-11 over Gods heilsplan met Israël en de volkeren. Ineens maakt Paulus een uitstapje tijdens zijn bevlogen betoog over geloof, voordat hij in Romeinen 12 de draad weer oppakt van Romeinen 1-8. In deze 3 hoofdstukken neemt Paulus de lezer mee omhoog en pent hij over het “geheimenis” van Gods profetisch programma met de bevrijding van de kosmos en de prioriteiten die Hij daarin stelt. In Romeinen 12-15 pent hij pastorale instructies aan een gemeente die verdeeld leek in twee soorten huiskerken, Joods Messiaanse en heidens, niet-Joods, Messiaanse, en geeft hij een kompas voor discipelschap en hoe zij met elkaar in relatie moeten staan ondanks de grote culturele verschillen in achtergrond, waarna hij in Romeinen 16 afsluit met groeten.

Discipelen maken onder de volkeren

In Romeinen 9-11 wijdt Paulus uit over Gods redding van Israël in relatie tot Zijn profetisch programma onder de volkeren. De kerk in Rome had dat inzicht nodig, want hoe zit het nu met de redding van Israël? Jezus had, voordat Hij naar huis ging naar Zijn Vader, Zijn discipelen de opdracht gegeven om *alle* volkeren tot Zijn discipelen te maken, hen te dopen en te onderwijzen (Matt.28:18-20). Enige tijd eerder had Hij gezegd dat het evangelie tot aan de uiteinden der aarde gepredikt zou worden en dan het einde zou komen (Matt.24:14), waarvan Hij de tekenen gaf in Mattheus 24 en pastorale instructies voor discipelschap in Mattheus 25. Jullie zullen Mijn getuigen zijn tot aan de uiteinden der aarde, zo pende Lucas wat Jezus had gezegd (Hand.1:8). In de tussentijd zou Jeruzalem worden vertrapt totdat de tijden van de heidenen zijn vervuld, zei Jezus (Lucas 21:24). En dat is gebeurd. In 70 AD namen de Romeinen Jeruzalem en vernielden de Tempel. In 135 AD probeerde Bar Kochba Jeruzalem weer terug te nemen van hen, wat mislukte en tot nog meer vernietiging leidde.

Maar zijn de “tijden van de heidenen” al vervuld inmiddels, 2000 jaar later? Of bijna? Dan mogen wij volgens Lucas 21:24 een herstel van Jeruzalem verwachten.

Gods profetisch program

In Romeinen 9-11 pent Paulus aan de Kerk in Rome wat er gaande is in Gods profetisch programma, waar God het eerst aan begint volgens Zijn agenda, Zijn kalender. Hij schrijft daar dat een groot gedeelte van Israël verblind is voor hun Messias omdat God in Zijn soevereiniteit heeft besloten om Zijn heil eerst naar de natiën te brengen voordat Hij terugkeert naar Jeruzalem. “Door hun (Israels) val is echter zaligheid tot de heidenen gekomen” (Rom.11:11). De voornaamste gedachte van deze 3 profetische hoofdstukken die ons inzicht geven in Gods soevereine handelen is deze: God verhardde eerst de Faraó opdat Hij Zijn macht zou laten zien en Zijn volk uit Egypte zou uitgaan, maar nu, pent Paulus, verblindt en verhardt God Israël voor de Messias totdat de volheid van de heidenen, de volkeren buiten Israël, in het Koninkrijk is binnengegaan. En dan zal gans Israël behouden worden (Rom.11:25-27). “Zij (Israëlieten) zijn ongehoorzaam geworden ... want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten” (Rom.11:31-32). God gaf hen een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien, oren om niet te horen (Rom.11:8, Jes.29:10).

Niet voor altijd verworpen

Israël is al die tijd verblind geweest en Jeruzalem is al die tijd vertrapt, zoals Jezus had voorzien. Toch, zegt Paulus, zijn zij niet verworpen (11:1). Nee, schrijft Paulus zorgvuldig, zij zijn dus wel vijanden van het evangelie omwille van ons (het behoud van de volkeren), maar zij zijn nog altijd geliefden vanwege van de vaders (Abraham, Izaak en Jakob; 11:28-29). Het is niet uit tussen God en Israël, pent Paulus. Nota bene, kijk maar naar mij. Ik ben misschien wel het grootste voorbeeld: Ik ben een Jood en vervolgde Christus en Zijn Kerk. Maar Hij greep mij op weg naar Damascus en veranderde mij in Zijn apostel. Als Hij mij kan redden, kan Hij hen behouden (11:1, Hand.9). “Betekent nu hún val rijkdom voor de wereld en hún tekort rijkdom voor de heidenen (volkeren), hoeveel te meer hun volheid!”, zegt Paulus (11:12). “Als hun val echter zaligheid betekent voor de volkeren, hoeveel te meer hun behoud aan het einde der tijden! Want de Verlosser zal uit Sion komen. Hij zal de goddeloosheden van Jakob afwenden (11:26; Jes.59:20: LXX ἕνεκεν “on account of”, “fort he sake of”; ook 60:14, Matt.5:35). En dit is Mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem” (11:26-27). Er is hoop voor Israël aan het einde van de vaart der volkeren. Dan zal hun Verlosser naar Sion komen (LXX in Jes.59:20: “omwille van Sion”; Hebrew: וּבְאֵי וְלִצִּיּוֹן) en hen weer tot Zich nemen. Daarom zei Jesaja: “Voor een kort ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote innerlijke ontferming zal Ik u weer tot Mij nemen. Nooit zullen jullie meer een ondergang meemaken...”. (Jes.54:7; lees de rest van dat gedeelte).

Onvoorwaardelijk

Sommigen menen dat het hier om een voorwaardelijke bekering gaat, áls de Israëlieten zich bekeren zal het gebeuren. Sommigen gaan er zelfs vanuit dat omdát het in de tijd van Jezus niet gebeurde het voor eens en altijd uit is tussen God en Israël. Maar de tekst hier, en andere teksten in het OT zoals Deuteronomium 30-31, Jeremia 31-32 en vele andere, zijn niet voorwaardelijk, “áls”, maar onvoorwaardelijk, “wanneer”. God doet hen terugkeren naar Hem zoals Hij hen eerst verblindde, schrijft Paulus (Jer.31:31-34, Eze.37-48, Rom.11). Hij doet dat omwille van Abraham en de vaders, en Zijn beloften aan hem en hen in Genesis, en om Mozes (Deut.18:15, 18; Hand.3:22, 7:37), David (2 Samuel 7:12-16, Lucas

1:32-33, Hand.3:19-21, 13:36, Heb.1:5, Psalm 110:1, 89:28-30, 132:11). Christus is dan ook niet gekomen om de Wet en Profeten te ontbinden maar om die te vervullen. Het Grieks betekent "compleet maken" (Matt.5:17-18). Christus is een dienaar geworden van besnedenen, niet om de beloften aan de vaders op te heffen of beëindigen, maar om ze te "bevestigen", te bekrachtigen (Rom.15:8). Met het Kruis is het plan met Israël dan ook niet gestopt, met 70 AD en 135 AD ook niet, maar God is eerst de volkeren ingegaan om hen te roepen. Wanneer Hij daarmee klaar is, dan keert Hij terug naar Zijn Stad (Matt.5:35, Jes.2:2, Micha 4:3). Eens een zoon, altijd een zoon (Lucas 15:11-32). Israël is Gods eerstgeboren zoon (Ex.4:23). Efraïm is Zijn troetelkind (Jer.31:20). Eens Gods vrouw, altijd Gods vrouw want God scheidt niet en breekt noch Zijn verbond noch Zijn beloften (Jes.54:5). Zelfs het land is door God gehuwd (Jes.62:4).

Blindheid gaat weg

Israël is verblind waardoor zij de hun vooraf aangekondigde Messias in de Tenach (OT) niet herkenden toen Hij kwam (Matt.13:15-16, Jes.6:9-10), zelfs niet tijdens hun eigen Pesach. Maar vandaag de dag zien wij die verblinding steeds meer weg gaan (2 Cor.3:18). Bovendien wordt Jeruzalem sinds 1948 niet meer zo vertrapt als alle eeuwen daarvoor, wat in ieder geval betekent dat Lucas 21:24 op zijn retour is. Maar als er nog een andere verblinding is geweest die steeds meer weggaat, dan is het de verblinding van de Kerk, haar broer, voor wat God onder de natiën aan het doen is geweest omdat Hij Israël tijdelijk parkeerde aan de zijlijn in de heilsgeschiedenis, Zijn profetisch programma onder de volkeren.

De Kerk heeft Israël eeuwenlang verguisd en vervolgd. Wanneer de Messias straks Zijn voeten op de Olijfberg zet en daarna dwars door de, door de moslims dichtgemetselde Messiaspoort, de Gouden Poort, gaat (Zach.14:4) om in Jeruzalem Zijn troon te nemen, Zijn Koningschap op aarde op te pakken terwijl het nu nog in de hemelen is (Hand.3:19-21, Hebreeënbrieff), en hier Zijn Koninkrijk te vestigen (Lucas 1:32-33, 2 Samuel 7:12-16, Psalm 132:11, 2:6-7, Heb.1:5, Matt.2:1, Hand.1:6-7, 3:19-21) om Zijn regie van hier met ons te beginnen (Opb.20:1-60, Matt.25:14-31, Lucas 19:11-27), wat velen bij Zijn 1^e komst verwachtten (Lucas 1:54, 2:25, Hand.1:6-7, Lucas 19:11, Joh.1:49, Matt.2:2), dan sidderen de volkeren en staat de Kerk het schaamrood op de kaken. Want Zacharia 13:8 is inmiddels wel vervuld; 2/3e van hen is omgebracht in hun land. Er kleeft bloed aan de handen van de volkeren, het bloed van Gods knecht (Lucas 1:54), Israël, terwijl de christelijke kerk de andere kant op keek en Gods knecht die de wereld de Messias schonk zoals Jozef graan uitdeelde in Egypte, Brood, verguisde en vervolgte. Tot overmaat van ramp heeft de Kerk hun eigen woorden gebruikt om het allemaal te rechtvaardigen, omdat zij zeiden "Zijn bloed kome over ons" (Matt.27:25).

Eén ding is dan niet mogelijk: Niemand kan zeggen: "Wij hebben het niet geweten" (Spr.24:11-12). Want dat het zo zou gaan, staat al die eeuwen al opgetekend in Gods Boek. Zal God de Kerk herinneren aan Spreuken 24:11-12? Jezus zei in de 3e gelijkenis tegen Zijn discipelen dat het oordeel komt en God de schapen van de bokken zal scheiden, dat de schapen degenen zijn die hebben gedaan wat hun Herder vroeg: omzien naar de geringsten van hun broeders (Matt.25:32-46). Zijn dat onze Joodse broers en zussen, die eeuwenlang in de wereld de minsten waren, staart in plaats van kop (Jer.31:7)? ¹¹ Red hen die ten dode gegrepen zijn, wend u niet af van hen die ter slachting wankelen. ¹² Wanneer gij zegt: Zie, wij

wisten dit niet - zal Hij, die de harten doorzoekt, het niet merken, en Hij, die op uw ziel let, het niet weten, en de mens naar zijn doen vergelden?

Allegorische interpretatie

Er is één manier om wat in Gods Boek allemaal staat geschreven te omzeilen, en dat is door je tot allegorische tekstinterpretatie te wenden in plaats van dat je de tekst gewoon letterlijk neemt zoals het er staat. Wanneer je de bijbel leest is het belangrijk te weten hoe je die moet lezen en dit: Er is een verschil tussen allegorische teksten waarmee iets figuurlijk bedoeld wordt in plaats van letterlijk (zoals bijvoorbeeld Jezus' gelijkenissen) en een allegorische uitleg van historische feiten. Bijvoorbeeld: De plagen in Egypte waren historische gebeurtenissen. Ze zijn echt gebeurd. Een allegorische interpretatie is dan ook niet van pas.

Allegorie voorbeeld

Een bijbels voorbeeld van een allegorie anderzijds is 1 Corinthiers 10:4: "Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaderen allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen, ² allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee, ³ allen hetzelfde geestelijke voedsel aten, ⁴ en allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus".

Paulus neemt het manna en Gods voorziening van water allegorisch door er een geestelijke betekenis aan te geven. De rots die met hen meeging was Christus, en de wolk en de zee waren de doop in Mozes. Je zou kunnen zeggen dat de natuurlijke gebeurtenissen een geestelijke boodschap hadden die vooruitwees naar Jezus.

Maar het is iets anders om het voorbeeld als 1 Cor.10:4 toe te passen op alle historische gebeurtenissen en die allegorisch uit te leggen. Zij zijn wellicht wel een schaduwbeeld, maar daarmee nog niet niet-letterlijk. Met allegorie gaat elke betekenis op de schop en is niks meer van wat je leest wat het lijkt. Op een bepaald moment moet je nu eenmaal gewoon erkennen dat de tentpinnen van de tabernakel geen geestelijke betekenis hebben maar gewoon nodig waren om de tabernakel op zijn plek te houden. ☺ En wanneer Rachab de spionnen met een rood touw door de muur van Jericho laat zakken en ontsnappen in Jozua 2, dan is dat om hen te helpen ontkomen in het holst van de nacht, een historisch feit. Het rode touw dat zij gebruikte staat dan niet zozeer symbool voor het bloed van Christus waarmee zondaars ontsnappen aan hun Jericho, hun oude leven. ☺

Origenes en Tertullianus

De allegorische tekstinterpretatie kwam met de Griekse invloed door Origenes van Alexandrië de Kerk binnen aan het einde van de 2^e eeuw AD, waarmee hij het oosters christendom introduceerde in het oostelijk gedeelte van de Kerk in het Romeinse Rijk. Daarmee kwam het Griekse mystieke filosofische christendom als tegenhanger van het Joodse, praktische. Tertullianus bestreed het, oa. met zijn beroemde gezegde: "Wat heeft Athene met Jeruzalem, de Academie (Plato) met de Kerk?!"

Ik denk wel eens: Wat het misschien een truc van de duivel om hele volksstammen christenen de jungle van de verwarring in te sturen wanneer zij de bijbel lezen, en regelrecht

de vervangingstheologie, geestelijk Israëlvisie en het preterisme in, en dat niet alleen, ook het christelijk antisemitisme in - en de uitwassen ervan.

Nodig?

Wanneer je eenmaal je voet op de slippery slope van allegorische tekstinterpretatie zet, dan is niks meer wat je leest wat het lijkt, en dan legt iedereen in de tekst wat hem of haar het beste uitkomt. Dan is alle betekenis van de bijbel weg en het einde zoek van hoe wij de bijbel interpreteren. Dan is er op het laatst geen waarheid meer behalve ieders eigen interpretatie. Als je dat met de belastingwetgeving doet, dan krijg je te maken met de FIOD en als je het met de verkeersborden doet een ongeluk. Maar hier gaat het om Gods Woord. Door allegorische tekstinterpretatie leg je God woorden in de mond die Hij nooit gesproken heeft. Dr. Dwight Pentecost zegt daarover dat eigenlijk alle afwijkende interpretaties van wat de Kerk al 2000 jaar voor waar heeft aangenomen, zich steeds moeten wenden tot allegorische tekstinterpretatie om hun eigen gedachtenschool te kunnen onderbouwen.

Ik heb de gekste interpretaties gelezen van teksten door allegorische interpretatie door sommigen om een interpretatie te kunnen volhouden. Zo las ik in een boek over de eindtijd dat wanneer Petrus in 2 Petrus 3 pent dat “de elementen door vuur zullen vergaan” en “de hemel en aarde voorbij zullen gaan”, hij het daar over Jeruzalem Tempel heeft, en over de grondbeginselen van de Tempel, de leer en praktijk, niet de huidige kosmos. Je kunt altijd wel een bron uit de afgelopen eeuwen vinden die dat ook beweerd heeft en daarmee zeggen dat je visie klopt. Maar hoever wil je gaan in het verdraaien van de gewone betekenis van Gods tekst om je visie te onderstrepen en verkeerde verwachtingen te scheppen bij je lezers.

Een eenvoudig Boek

Als je gewoon leest wat er staat en er niks anders van maakt, dan is de bijbel een eenvoudig Boek, wat het ook bedoeld is om te zijn omdat God het aan ieder van ons schreef, niet alleen aan de theologen in de bibliotheek. Wat betekent dit voor de profetieën over Israël? Als er in de bijbel geschreven wordt over “Jeruzalem” of “Sion”, dan gaat het over de stad in Israël, niet over de gemeente, of staat het symbool voor het hele Joodse volk, voor niks anders. En als het om het geestelijke hemelse Jeruzalem gaat, dan zegt de tekst ons dat duidelijk (Gal.4:26, 12:22, 11:10, 13:4, Opb.21:2). Als er geschreven wordt over “huis van Jakob”, dan gaat het over Jakob en zijn nageslacht, het natuurlijk volk Israël, niet over de Gemeente. Het was toch ook de ware Jakob die met de engel worstelde, niet de Gemeente toen? Dus als de engel Gabriël tegen Maria zegt dat Jezus de Troon van David erft en voor eeuwig zal regeren over het huis van Jakob, in Lucas 1:32-33, dan gaat het over Israël, de 12 stammen als hij het over Jakob heeft. En die Troon van David is niet iets geestelijks in de hemel. Deze woorden van Gabriël zijn nog niet uitgekomen in de letterlijke zin, want dat zal gebeuren in het Millennium en daarna. Jezus kwam als Koning-Knecht. Hij stierf eerst als Knecht als losprijs voor velen (Matt.20:25-28), maar zal uiteindelijk wederkomen als Koning om de wereld te regeren (Opb.20, Matt.25, Lucas 19). En wat Gabriël zei is hoop voor Israël. Want God heeft hen niet verstoten (Rom.11:1). Hij heeft hen tijdelijk wel verlaten, maar zal Zich weer met diepe ontferming naar Zich toetrekken (Jes.54:7).

Eén ding staat overeind: Maak je klaar voor de Wederkomst want alle voortekenen zijn er en God gaat gewoon door met Zijn profetisch program. Ik sluit af met Jesaja 54:7-15, dat boekdelen spreekt en Lucas 21:24 en Romeinen 11:25-27 nog eens onderstreept.

Shalom chevariem, HaMashiach bo.

**Als de leeuw heeft gebruld
Amos 3:8**

Stef Schagen
(M.Div)

Jeruzalem wordt hersteld, precies zoals door de Profeten is voorzien (Lucas 21:24)¹. Wat bij de Messias' 1e komst werd verwacht², wordt bij Zijn 2e komst gerealiseerd (Lucas 1:32-33, 1:54, 2:25, 2:38, Hand.1:6-7, Hand.1:6-7, 3:19-21)³. Het herstel dat wij nu zien is de opmaat naar de Wederkomst en naar de wederoprichting van alle dingen (Zach.14:4, Hand.3:19-21)⁴.

Preteristen en vervangingstheologen hebben hier geen verklaring voor. De wedergeboorte van de Staat Israël is in hun ogen vooral menselijk. Hun interpretatie noopt hen tot deze conclusie, en ook tot een allegorische interpretatie van wat de teksten letterlijk bedoelden. Kijken zij met humanistische ogen? Iedereen begrijpt dat Gods handelen in de geschiedenis politieke dilemma's met zich meebrengt. Maar Hij is God en wij niet, schrijft Paulus, en wie zal Hem doorgronden (Rom.11:33-36, Deut.29:29)? Hij is soeverein, predikt de bijbel. Zou soms het klei tegen zijn Pottenbakker zeggen hoe het moet? Is God niet vrij om het te doen zoals Hij het wil (Rom.9:20-21)?

Dat is een uitnodiging om te buigen voor El Shaddai, de God van de Hebreëen die Zich aan de wereld openbaarde als de God van Abraham, Izaäk en Jakob, en die ons - de wilde takken - zomaar weer weg zou kunnen rukken uit hun edele stam, om hen, Zijn eigen volk, er weer terug in te enten (Rom.11:21). Laten wij ons vooral niet verharderen zoals de Farao. En laten wij hopen dat de Joden zullen zijn zoals hun Messias, die aan het Kruis zei: "Vader, vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen". Want hun bloed roept tot God vanuit de aarde (Gen.4:10), en Hij vraagt Kaïn om een afrekening (Jes.63:1-6, Joël 3:1-3).

Als God heeft gezegd dat "Jeruzalem zal worden vertrapt totdat de tijden van de heidenen zijn vervuld", wie zal het dan herbouwen? Maar het punt is: Het wordt herbouwd, en God houdt het niet tegen. "Als de leeuw heeft gebruld, wie zal niet vrezem" (Amos 3:8)?! Hun herstel gaat samen met het failliet van Rome en het fiasco van Washington. En ook, vergeef mij als ik scherp ben, met de oppervlakkigheid van de evangelische beweging waarin de bijbel plaats maakt voor een positieve psychologie boodschap, en het podiumchristendom steeds meer lijkt op een talentenjacht.

In het onderstaande filmpje⁵ bidden orthodoxe Joden bij de Qotel om de komst van hun Mashiach. Hij reageert op hun gebed, gebed dat Hij Zelf in hen heeft doen ontstaan. Hebben wij dit ooit in 2000 jaar geschiedenis sinds 70 AD gehoord?! Ja, zij hebben Zijn 1e komst gemist, niet begrepen, maar dat was hoe God het in Zijn soevereine agenda gepland had

¹ "Jeruzalem hersteld": 1:32-22, Hand.1:5-7, 3:19-21, 15:14-18, Matt.2:2, 27:37, Rom.15:8, Jesaja 2:2-5, Jes.9:5-6, 14:1-2, 19:21-24, Jesaja 60+, 2 Samuel 7:12-16, Amos 9:11-12, Jer.3:17, Jer.16:19, Jer.29:11-12, Jer.31, Jer.32, Eze.17:22, Eze.37+, Daniel 7:14, 8, 22, 27, 10:14, Hosea 3:5, Jes.49:6, 2 Kron.7:16, 33:4, Ezra 1:3, Matt.5:35, 1 Kon.9:3, Psalm 132:13-14, Zach.8:3, 2:11, 14:16, Heb.1:5, Psalm 110:1-2, Psalm 2:6-7, Psalm 132:13-18, Numeri 24:17, Matt.2:2... Uiteindelijk: Openbaring 20:1-6, 21:2, 21:10, 14:1, Gal.4:26, Heb.12:22, 11:10, 13:14, Jer.31:7). "Jeruzalem vertrapt" is óók voorzien: Lucas 21:24 heeft referenties: Jes.63:18, 5:5, Ro.11:25, Opb.11:2, Deut.28:64, Dan.8:13, 12:7, Maleachi 1:11.

² Verwacht: Lucas 1:32-23, 1:54, 2:25, 2:38, 19:11, 23:51, Matt.17:11, Hand.1:6-7; Jes.25:9, 40:1

³ Gerealiseerd: Hand.3:21, Joel 2:28-32 helemaal, Rom.11:25-32, Matt.24:30-31, Jesaja 2:1-3, Micha 4:1-7.

⁴ Wederkomst: Matt.24:30, Daniel 7:13-14.

⁵ YouTube filmpje, d.d. 23 maart 2021: <https://www.youtube.com/watch?v=cOmlaqL3WmQ>

(Rom.11:8-11, 28, 31, Jes.29:10)⁶. Hij deed het om ons, de volkeren, eerst verzoening aan te bieden (Mal.1:11, 2 Cor.5:17-21)⁷. Aan het einde van de vaart der volkeren, is het nu tijd voor hen. De Messias zal Zijn armen om hen heen slaan - als een hen die haar kuikens verzamelt onder haar vleugels (Matt.23:37-39).

“Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene”. (Zach. 12:10).

Voor al mijn Israël-vrienden: Shabat shalom, chevariem. HaMashiach bo!

⁶ Gepland: Marcus 4:11-12, Lucas 8:10.

⁷ Verzoening aan de volkeren aangeboden: Handelingen 10-28, Matt.28:18-20, Hand.1:8, 2 Cor.5:17-21, Rom.15:9-11.

Jezus

**Koning der Joden
Hoofd van de Gemeente**

Stef Schagen
(M.Div)

Verkiezingen in Israël

Zou Gabriël zich hebben vergist?

Gister waren er verkiezingen in Israël, de 4e in 2 jaar geloof ik, en ik las dat het Internationaal Strafhof in Den Haag de Palestijnse minister van Buitenlandse Zaken heeft ontmoet om met hem te spreken over vermeende oorlogsmisdaden van Israël in Palestijnse gebieden. Komt Hamas dan ook naar het Strafhof? En Erdogan dan ook, die hoopt dat Netanyahu de verkiezingen verliest en Hamas promoot, wat ik gister las in The Jerusalem Post. Laten we maar bidden voor de vrede van Jeruzalem, die God alleen kan geven, en laat de Kerk Gods secretaresse zijn die Hem aan Zijn agenda herinnert met Israel, als wachter (Jes.62:6). Ik zie uit naar de regie van Christus wanneer Hij komt op de wolken en de aarde neemt. Geen regering kan tegen de Zijne op, en wat zal de vrede groot zijn op de troon van David, zei Jesaja. Eindeloos is Zijn regie (Jes.9:5-7). Want dat de Gemeente het Koninkrijk van God niet is maar enkel aankondigt, heeft zij in al die eeuwen wel bewezen.

2 Samuël 7:12-16

Wanneer David koning is geworden profeteert Nathan in 2 Samuel 7:12-16 over hem. Nathan zegt daar dat de troon van David voor altijd zal bestaan, dat er altijd een koning op Davids troon zal zitten. Dat kan alleen gebeuren als er een Koning komt die blijft leven.

Je zou deze profetie op moeten eten en deel van je systeem moeten maken als je een christen bent, want het is een sleutel profetie in het OT in de lijn van aankondigingen van de komst van Jezus....

- ◇ In Genesis 3:15 profeteert God zelf over Zijn komst wanneer Hij zegt dat Jezus het Zaad uit de vrouw is die de slang de kop zal vermorzelen, iets dat compleet zal zijn wanneer de oude slang, Lucifer, de satan, nadat hij eerst gebonden wordt in het Millennium, in de afgrond wordt geworpen (Opb.21:1-14).
- ◇ In Deuteronomium 18:15 profeteert Mozes, voor hij sterft, aan de generatie die op het punt staat om met Jozua het land binnen te gaan, dat er een Profeet na hem zal komen die God van aangezicht tot aangezicht heeft gezien en dat het volk naar Hem moet luisteren. Petrus bevestigt op de Pinksterdag in Handelingen 3:22 dat Jezus die Profeet is.
- ◇ En in 2 Samuel 7:12-16 profeteert Nathan dat de troon van David voor altijd zal bestaan. Deze profetie heeft een eerste vervulling in Salomo, Davids zoon, en daarna in alle koningen vanaf Rechabeam in 1 Koningen 12. God heeft er steeds voor gezorgd dat er een koning op Davids troon was. Hij heeft David niet in de maling genomen (Ps.89:36). Maar de ultieme Koning die zal komen is Jezus, zegt Nathan. En Petrus bevestigt dat in zijn prediking op de Pinksterdag in Handelingen 2:30. Elke koning tot dan toe stierf, zegt Petrus, maar deze stond op en blijft! Hij zegt er ook bij dat er een tijdspan zal zijn totdat de laatste vijand aan Hem is onderworpen (2:31-35, Hand.3:19-21, 1 Cor.15:22-26, Psalm

16). Zo vervult Jezus ook Psalm 2:6-7, Psalm 110:1-2 en 132:11, 89:3-5, en zovele andere.⁸

Lucas 1:32-33

Maar een spectaculaire tekst hierover komt van de engel Gabriel. Ook Gabriel zegt dat Jezus de troon van David erft, wanneer hij Maria opzoekt: "En zie, je zult zwanger worden en een zoon baren, en je zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon van de Allerhoogste genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen" (Luk 1:31-33).

De reactie van Maria daarna was er een van lofprijzen en dankbaarheid en laat zien hoe Maria Gabriël begreep, dat het om het herstel van Israël ging: "Hij heeft een krachtig werk gedaan door zijn arm, en Hij heeft hoogmoedigen in de overlegging huns harten verstrooid; ⁵² Hij heeft machtigen van de troon gestort en eenvoudigen verhoogd, hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en rijken heeft Hij ledig weggezonden. Hij heeft Zich Israël, zijn knecht, aangetrokken, om te gedenken aan barmhartigheid, - gelijk Hij gesproken heeft tot onze vaders - voor Abraham en zijn nageslacht in eeuwigheid. (Luk 1:51-55 NBG)

Hoe wil je het hebben?! Ook al moest de hemel Hem eerst opnemen tot aan de voleinding der tijden (Hand.3:19-21), dit zijn niet mis te verstane bewoordingen over het herstel van Israël ten tijde van het Millennium.

Wellicht gebruikte Maria hier alle werkwoorden als een proleptische aoristus. Dat wil zeggen dat zij profetisch iets zag wat in de toekomst komt en lijkt alsof het al is gebeurd, waarom zij het in de voltooide tijd zegt. Of wellicht dat het hier om oude vijanden van Israël gaat die neergestort zijn. In elk geval gaat om het de redding van Israël, Gods knecht (vers 54) omdat Jezus komt.

Had Petrus zich vergist?

Misschien dat je nu denkt: 'Nou, Petrus heeft zich op de Pinksterdag vergist. Hij snapte nog niet wat wij nu wel weten. Want God is met een nieuwere openbaring gekomen na hem, die altijd verborgen is gebleven: de Gemeente. De Gemeente is Zijn nieuwste instrument, en daarmee is Hij verdergegaan (Efz.3:3-9, 5:32). Dit geheimenis is eeuwen en geslachten verborgen gebleven en nu geopenbaard, en er is in Christus geen onderscheid meer tussen Joden en Grieken (Col.1:26-27, 3:11, Rom.3:22, 10:12, Efz.3:6, 9). En die troon van David is in mijn hart'.

⁸ De belofte van 2 Samuel 7:12-16 over het koningschap van Christus wordt vaak herhaald. Het regent teksten over het koningschap van Jezus in de bijbel, en dat dat koningschap in Jeruzalem zal zijn op de troon van David, op Sion: Psalm 89:3-4, 35, Psalm 132:11, 17, Psalm 2:6 Kron.6:16, 13:5, Jesaja 2:2, 9:5-7, 22:22, 24:23, Jesaja 65-66, Ezechiël 37:24-25, 34:23-24, Hosea 3:5, Zach.12:10, 13:1, Jeremia 23:5-6, 30:9, 33:15-17, Amos 9:11-12, Handelingen 15:16, Gen.49:10, Daniel 7:14, 27, 2:44, 4:3, 34, Joel 2:32, Oba 21, Opb.11:15, Matt.21:9, 28:18, 20:42, 2:2, Lucas 1:69, 2:11, Marcus 12:36, Efz.1:20, Opb.5:5, 11:15, 22:16, 2 Pe.1:11, Fil.2:9, Micha 4:7 Nu.24:17.

Was Gabriel zijn boodschap vergeten?

Maar, alhoewel Petrus ernaast kon zitten, je kunt toch in ieder geval de engel Gabriel niet verdenken van het maken van een vergissing, lijkt me. Zou Gabriel onderweg naar Maria zijn boodschap zijn vergeten of zou hij die verdraaid hebben? Bovendien sprak Petrus met goddelijk gezag als apostel en is de bijbel door God-geademd en laat die geen eigenmachtige uitlegging toe (2 Tim.3:16-17, 2 Petrus 1:20-21). Dus ook Handelingen 2:30 en 3:19-21 zijn daarmee waar en betrouwbaar.

Er komt nog iets anders bij: De bijbel is progressieve openbaring, en geen enkele nieuwere openbaring vervangt een eerdere maar vult die aan (Matt.5:17-18, Rom.15:8). Daarom, God zal doen wat Hij heeft beloofd want Hij is geen mens dat Hij liegen zou (Num.23:19, Heb.6:18, Titus 1:2).

Dit is hoop is voor ons allemaal. Want het lijkt erop dat de mens steeds verder afdwaalt en God Zijn aangezicht naar Jeruzalem wendt omdat de finale ontknoping nadert. Je zou op maandag met 2 Samuel 7:12-16 spontaan je bed uitspringen.

Shalom, chevariem.

Mattheus 2:2

Waar is de Koning der Joden, die geboren is?

Naar aanleiding van een vraag die iemand met een geestelijk-Israël-visie stelde, wat eigenlijk een vorm van vervangingstheologie is onder een andere naam en overigens ook een noodzakelijke visie op Israël binnen de preteristische interpretatie van Openbaring, dacht ik dat het misschien nog goed is om een post over de agenda van God met Israël te schrijven. De vraag was eigenlijk een stelling: "Het NT zegt niks over het politieke herstel van Israël. Nadat de Heilige Geest kwam werd de Gemeente geboren, en over het herstel van Israël wordt daarna niks meer gezegd."

Is dat zo? Het antwoord komt eigenlijk in twee delen:

(a) Zegt het NT er niks over? Misschien dat je dat als lezer over het hoofd ziet omdat je op andere dingen uit bent wanneer je in de Schrift leest. Of je visie dwingt je tot een andere interpretatie dan van de meesten, een allegorische interpretatie van wat de tekstschrijvers letterlijk bedoelden. Hoe objectief lees je je bijbel?

(b) Is het OT dan niet meer van toepassing in het NT? Heeft Jezus het boek van het OT dichtgedaan? Of zijn de OT-prophetieën nog steeds van kracht? Zo ja, is het nodig dat het NT dan herhaalt waar het OT al uitgebreid over schreef? Zo nee, houdt God Zich dan niet aan Zijn eigen woord? Deed Hij aan Israël dan in het OT loze beloften waarvan Hij in Zijn alwetendheid van tevoren wist dat zij die niet gingen krijgen omdat zij Hem niet zouden gehoorzamen onder Mozes' verbondsbepalingen? Dan staat het karakter van God op het spel. En dus ook of wij Hem dan echt kunnen vertrouwen. Of dan staat Gods wezen op het spel. Is God dan misschien wel trouw maar gefrustreerd uit onmacht, omdat het volk Hem niet wilde en het Hem niet lukte hen op andere gedachten te brengen. Soms lijkt de tekst God van Zijn meest menselijke kant te laten zien (Numeri 14 bijvoorbeeld). Maar ook dan, als God onmachtig is, zijn wij, evenzeer als zij, van niks zeker dat God aan ons christenen beloofd heeft. Kunnen wij zeggen dat wij Hem altijd trouw zijn? Heeft de Kerk in de afgelopen 2000 jaar nooit gefaald?

Dit zijn argumenten. Voor het spreken van God hierover moeten wij in de bijbelse tekst zijn, nergens anders. Een snelle NT-gehaktbal als appetizer: Met het tweede Nieuwe Verbond heeft Jezus betere voorzieningen getroffen om mogelijk te maken wat onder het Oude Verbond niet lukte (Heb.7-9). Wat onder het eerste Oude, Mozaïsche, eerste Verbond niet lukte, bewerkt Hij alsnog in het tweede Nieuwe Verbond van Christus. Het eerste Verbond was voorwaardelijk, en het tweede Nieuwe Verbond is onvoorwaardelijk. Het is beter omdat God Zijn beloften aan de vaders waarmaakt en niet heeft gebroken. Het Kruis was niet het einde van Gods heilsplan met Israël, eerder een bekrachtiging (Rom.15:8, Matt.5:17-18). De doop was dus niet een vervanging van de besnijdenis, maar een aanvulling.

Words of the Prophets

"I hear the words of the Prophets, I love to sing with the angels, most of all I love to hear the voice of God" zongen wij in de nineties van de vorige eeuw. Wat hoor je dan? Want de Schrift gonst van het geluid van het bonzende hart van God voor Israël en over Israëls herstel

wanneer Yeshua, Zijn Zoon, het voor het zeggen krijgt als de finale Koning, Priester en Profeet (Hosea 11, Jeremia 31, Amos 9, Mattheus, Lucas...).

Maar voordat God met de ontknoping van de geschiedenis een nieuw tijdperk begint, legt het NT eerst een andere nadruk: Nú is de tijd van bekering, de verandering van je hart, om je tot God te keren (Hand.3:19-21). Nú is de tijd van genade (2 Cor.6:2). Wij dringen er bij jullie op aan, laat je verzoenen met God, die de wereld met Zichzelf verzoenende was, schreef Paulus (2 Cor.5:17-21).

Maar daarmee ontkent het NT al het andere niet wat de Profeten voorspelden. Gods eerdere openbaring wordt niet *vervangen* door Zijn nieuwste, evenmin als dat Israël wordt vervangen door de Gemeente, maar *vult aan het OT aan en maakt al Gods openbaring compleet*. De Gemeente is vanwege de verharding en verblinding van Israël volgens Romeinen 9-11 nu – sinds de 2^e eeuw AD - Gods middel van openbaring geworden waarmee God uitreikt naar de volkeren die Hij roept om Hem te kennen zoals Israël. Het geheimenis van de Gemeente is dat ook de volkeren erfgenaam met Israël zijn (Efz.3:6). Door middel van de Gemeente onder de volkeren roept Hij hen tot Zich om zich aan te sluiten bij Israël, dat is: zich in te laten enten op de edele stam waarmee God de heilsgeschiedenis begon (Abram...).

Progressieve openbaring

Belangrijk hierbij is hoe je de bijbel leest. De beste manier om de bijbel te nemen is als progressieve openbaring: Er komt steeds een beetje bij en aan het einde is heel Gods openbaring, alles wat Hij tot ons wilde zeggen, compleet. Dus het spreken van God kwam niet in één keer allemaal tegelijk naar beneden, maar gaandeweg door de geschiedenis heen is er steeds een beetje bij gekomen. De Godsopenbaring begon in Israël en is gekomen door Israël, Gods knecht (Lucas 1:54). Het nieuwere verving dus het eerdere niet, maar vulde het aan.

Je zou het kunnen vergelijken met het inschenken van een glas wijn: God trok de kurk van de fles en goot het glas, de bijbel, langzaam helemaal vol tot aan de rand (de laatste bladzijde). Jezus is het allerlaatste wat Hij schonk, en de grootste dronk, het toppunt van alle openbaring, zou de schrijver van de Hebreeënbrieff later pennen (Heb.1:1-3).

Mattheus 5:17-18

Maar wanneer Jezus zegt dat Hij niet kwam om de Wet en Profeten te ontbinden maar om te vervullen (Matt.5:17-18), dan zegt Hij daarmee niet dat Hij kwam om die te vervangen maar dat Hij kwam om die te bevestigen. Hij was waarom het allemaal ging. Hij zegt dat Hij de bevestiging van de Wet en de Profeten is, de bekroning, het toppunt van alle openbaring (Matt.5:17-18, Heb.1:1-3). Daarmee geeft Hij aan dat Hij het boek van het OT niet dichtdoet, maar open laat en nog geldig in de NT periode.

Het Griekse woord dat Mattheüs, geïnspireerd door de Geest van God, gebruikt terwijl hij zijn verslag schrijft, bevestigt dit: πληρώω. Alle Griekse toepassingen van dit woord betekenen “vol maken”, “compleet maken”, “een activiteit afmaken nadat het begonnen is” of “vervulling van profetieën” (BAGD, p.828-829). Dat betekent dat wij in de OT Profeten mogen kijken om te zien wat over de periode van Christus gaat en over de verre toekomst.

Het woord πληρόω betekent dus “vervullen”, “vol maken”, niet “vervangen”. Daarom zegt Jezus eerst dat Hij niet is gekomen om de Wet en de Profeten te “ontbinden”. Hij zegt het nota bene 2x in 1 vers om het met nadruk te zeggen. Hij zegt zelfs dat zolang de hemel en aarde bestaan, nog niet een jota of tittel van de Wet ophouden maar blijven staan:

Matthew 5:18 “Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied”.

En Hij zegt erbij als bekrachtiging dat wie zelfs een van de kleinste van de geboden ontbindt, klein is in het Koninkrijk:

Matthew 5:19 Wie dan één van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen”.

Wat betekent dit?

Dat Jezus kwam om de Wet en de Profeten te vervullen is waarom Mattheus 7x in zijn relaas pent: “Dit (alles) is geschied opdat vervuld zou worden het woord, gesproken door de profeet Jesaja...” (Matt.1:22, 2:15, 4:14, 8:17, 12;17, 13:35, 21:4). Mattheus toonde daarmee aan zijn Joodse lezers aan dat Jezus’ woorden uitkwamen en dat de OT Profeten gelijk hadden gehad, en dat Jezus de Beloofde Messias was waarop iedereen wachtte. Bovendien, dat God doet wat Hij heeft beloofd. Als al die profetieën over Jezus uitkwamen, zou God dan al dat andere níet doen?

De Wet en de Profeten, zei Jezus, zijn er nog en blijven van kracht (Matt.5:17-18). Dat betekent dat wij ons, afgezien van wat wij hebben met het NT, met Israël kunnen verenigen in wat de OT Profeten gesproken hebben dat gaat gebeuren in de laatste dagen. Sterker nog, als Jezus bedoeld had dat Hij was gekomen om de Wet en de Profeten te *vervangen*, dan had Hij zeer waarschijnlijk het Griekse woord μεταλλάσσω gebruikt: “verruilen”, “vervangen”. Of anders ἀλλάσσω anders (“veranderen”, “omruilen”) wat Paulus gebruikte in Rom.1:23-25 in de zin van het verruilen van God voor afgoden wat mensen doen. Maar Jezus gebruikte deze woorden niet. Sterker nog, Hij zegt nadrukkelijk dat zolang hemel en aarde bestaan geen jota of tittel van de Wet zullen vergaan voor alles is geschied (vers 18). Dat ademt een profetische verwachting voor de ontknoping en wat God nog gaan doen.

Romeinen 15:8

In Romeinen 15:8 pent Paulus dan ook letterlijk dat Jezus kwam om de beloften aan de vaders (Abraham, Izaak en Jakob) te “bevestigen”. En in 2 Corinthiers 1:20: In Hem Zijn alle beloften immers “ja en amen”. Dat gaat niet over ons welzijn, maar over Gods gang met Israël en de volkeren, en het herstel van alle dingen, waar de OT Profeten en de NT Apostelen over spraken (Hand.3:19-21, 2:34-35, Lucas 1:32-33, Hand.15/Amos 9). Het Griekse woord voor “bevestigen” is βεβαιώω en betekent “vestigen”, “bevestigen” (1 Cor.1:6, Col.2:7), vervullen (Rom.15:8, bekrachtigen (2 Cor.1:21), garanderen (Heb.2:3).

Jezus verving de Wet en Profeten dus niet maar bevestigde die door hun woorden te vervullen met Zijn 1^e komst. Zo ook, wanneer Hij de Gemeente geboren doet worden in Handelingen, zegt Hij niet dat de Gemeente, als Gods nieuwe geheimenis (Efz.3:3-5), de vervanging van Israël is of “geestelijk Israël” maar dat zij een verlengstuk in Gods eindtijdprogramma onder de volkeren is: namelijk dat ook heidenen *mede*-erfgenamen,

medeleden, medegenoten van de belofte in Christus Jezus zijn door het evangelie” (vers 6). Ook hier staat niet iets in de zin van “in plaats van”.

De Gemeente is Gods openbaring onder de volkeren, licht onder de heidenen wanneer zij Gods veelkleurige wijsheid bekendmaakt, een priesterlijke rol die Israël niet helemaal heeft vervuld, of helemaal niet for that matter (Efz.3:10, Jes.42:6, 1 Petrus 2:9). Daarmee zegt Paulus niet dat het Joodse volk geen kans meer maakt of dat Gods programma met hen is geaborteerd. Want alhoewel zij vijanden zijn naar het evangelie genomen, zijn zij nog steeds Gods geliefden naar de verkiezing (Gods keuze) vanwege de vaders (Rom.11:28, Jer.31:2, 20, Hosea). Hij koos voor hen zoals een bruidegom een bruid kiest (Jes.54:5, Jer.31:32, 3:14, Hosea), en Hij is niet ontrouw aan Zijn echtgenote, jonkvrouw Israëls. Hij adopteerde Jeruzalem (Eze.16). Hij nam Israël aan als eerstgeboren zoon (Ex.4:22-23, Lucas 15:25-32, Hosea 11:1, 3)

Romeinen 10:4

Wat doen we dan met wat Paulus schrijft in Romeinen 10:4: “Want Christus is het einde der wet tot rechtvaardigheid voor eenieder die gelooft”. Het Griekse woord hier is “telos”, en dat is het beste vertaalt met “einddoel”, waar alles op uitdraaide, waar God op uit was om te brengen: Jezus. Dat verbindt met Mattheus 5:17-19 waar hetzelfde idee onderwezen wordt door Jezus zelf. Wij verbinden ons met God, en God met ons, zoals Abraham deed door geloof, niet door de Wet, en worden rechtvaardig verkláárd, niet omdat wij zelf rechtvaardig zijn maar omdat Christus voor ons stierf (Gen.15:6, Titus 3:5, Rom.8:30).

Romeinen 11:28-29 - Een laatste tekst die een duidelijk onderscheid maakt tussen Israël en de Gemeente en dat, ondanks dat de locus van Gods handelen de Gemeente is, Zijn plan met Israël niet bij het Kruis is opgehouden maar doorgaat, is Romeinen 11: “²⁸ Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaders wil. (Rom 11:28 NBG). Hoe helder wil je het hebben? God is niet met hen gestopt ook al zijn zij vijanden van het evangelie. Sterker nog, Paulus’ betoog is dat zij vijanden van het evangelie zijn ter wille van, om jullie. Daarmee bedoelt hij: omwille van jullie behoud, dat de volkeren een kans krijgen te worden toegevoegd aan hen als geestelijke kinderen van Abraham, als wilde takken ingeënt te worden op hun edele stam/olijf (Rom.4:16-17, Rom.11). En Paulus pent erachteraan: “²⁹ Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk. (Rom 11:29 NBG). Eens een zoon altijd een zoon (Ex.4:22, Hosea 11, Jer.31:2, 20, Lucas 15:25-32). En het gaat nog verder, want Paulus profeteert hun terugkeer naar de Vader: ⁰ Want evenals gij eertijds aan God ongehoorzaam waart, maar (jullie) nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid, ³¹ zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook *zij* thans ontferming zouden vinden. ³² Want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen. (Rom 11:30-32 NBG). Alle flipperkasten. Je kunt maar beter je knieën buigen voor God in totale ootmoed dan denken dat je het allemaal voor elkaar hebt.

Slot

Waarom is dit belangrijk? Het bepaalt je verwachting! Wat kunnen wij nog verwachten dat er gaat gebeuren in de toekomst? Het bepaalt ook hoe je met Israël omgaat en met het herstel sinds 1948 en 1967. Zou dat een handelen van God kunnen zijn omdat de

geschiedenis zoals wij die kennen tot een climax en ontknoping komt, wanneer hun Messias Zich definitief over hen ontfermt, zoals de Profeten gesproken hebben? Daar begint je hart bij te bonzen. Maar als Jezus Gods OT program met Israël heeft afgebroken omdat Hij enkel nog met de Gemeente verder wil, dan is dat iets anders als dat je ogen gericht raken op Jeruzalem omdat de OT-Profeten en de NT-teksten erover spreken dat daar iets zal gebeuren.

Mattheus 2:2

“Waar is de Koning der Joden, die geboren is?” (2)

Terwijl wij als christelijke Kerk elk jaar Kerst vieren en dan bij de Kerstboom poppetjes plaats die de wijzen voorstellen die bij Herodes kwamen vragen “Waar is de Koning der Joden, die geboren is?”, lijken wij te zijn vergeten wat daar staat (Matt.2:2). Hoe blind kun je zijn, misschien wel door de blinkende ballen aan die boom? Dit ene vers voorkomt christelijke verwarringen. Aan het einde van het Mattheusevangelie bevestigde Jezus overigens Zelf wat de wijzen toen allang wisten, omdat zij de Schriften kenden, en waarover Pilatus Hem bevroeg: dat Hij de Koning der Joden is (Matt.27:11). Overigens, niet alleen met Kerst, ook met Pesach werd duidelijk gemaakt wie Jezus is, want het bordje Koning der Joden hing boven Hem aan het Kruis (Matt.27:29, 37). Zelfs door spot spreekt God.

Blind geworden

Wij hebben onszelf dwaas gemaakt vergeleken met de wijzen. Dat niet alleen, de geestelijk Israël visie en vervangingstheologie zijn eigenlijk een verkapte beschuldiging aan het adres van God van ontrouw – alsof Hij ontrouw is aan Zijn beloften en Zijn volk Israël – of anders wel van onmacht - alsof God niet in staat zou zijn geweest Zijn beloften aan Israël waar te maken. Hij zou met Jezus verder zijn gegaan en Israël achter Zich hebben gelaten omdat zij Hem niet herkenden. Daarom zou Hij het Koninkrijk van hen hebben weggenomen en aan een ander volk hebben gegeven (Matt.21:43). Daarmee zouden de OT-prophetieën niet meer uitkomen. Immers, zegt de Hebreeënbrieff, het Oude Verbond is verouderd verklaard en niet ver van verdwijning (Heb.8:13). De verwarring is dat het in Heb.8:13 om het hele Oude Testament zou gaan volgens deze visies. Dat het hier om het Mozaïsche Verbond gaat en niet om het Abrahamitische Verbond, wordt vergeten. Je moet het Oude Testament niet verwarren met de verbonden daarbinnen. Deze Koning, die anders dan alle andere is, zou eerst voor Zijn onderdanen sterven voor Hij over hen zou regeren (Matt.20:25-28). Zijn Koninkrijk is inderdaad niet van deze wereld (Joh.18:36). Deze Koning gééft alles in plaats van alles te nemen. Als Zijn Koninkrijk van deze wereld was geweest, had Hij het onmiddellijk gevestigd door Zijn dienaren te laten strijden.

Gods agenda

Maar God is noch ontrouw, noch onmachtig. Hij maakt waar wat Hij heeft beloofd. Hij heeft Zijn Plan met een beter Verbond alleen maar bekrachtigd en betere voorzieningen geregeld om te bewerken wat Hij altijd al wilde (Heb.8-10). Het herstel van Israël met de komst van het Koninkrijk kwam niet in de eerste eeuw, omdat Hij eerst uit was op het binnenhalen van de Oogst, de natiën (Matt.24:14, Mal.1:5, 11, Jes.19:24). Vele eersten zullen de laatsten zijn (Matt.19:30). Israël was er als eerste bij, door God geroepen (Gen.12) en gehaald (Ex.4:23), maar geparkeerd opdat wij, de verloren zoon, vanuit de volkoren, eerst Thuis zouden komen (Lucas 15:11-32).

Papiervernietiger?

Belangrijk is dat het Kruis niet de papiervernietiger was van Gods OT profetieën. Hij zal Zijn beloften vervullen met Yeshua als Koning, wanneer Hij naar beneden komt in Openbaring 19 om Zijn wereldwijde Vrederijk, het Millennium, te vestigen in Openbaring 20. Dan zullen ook teksten als Jesaja 2, Jesaja 11, Jesaja 65-66, Ezechiël 37-48, Micha 4, Joel 2 en Joel 3,

Mattheus 24 voorafgaand, volledig vervuld worden. Joël 2:28-32 zal aan het einde van de vaart der volkeren zijn volledige vervulling krijgen terwijl de 1^e vervulling ervan in Handelingen 2 was. Dat het in Joël 2 over de ontknoping van de wereldgeschiedenis gaat, bevestigde Jezus in Mattheus 24 met de astronomische tekenen die in Handelingen 2 uitbleven en omdat in Handelingen 2 van de 1,2 miljoen Joden in die tijd de Geest niet kwam op “alle vlees”, zoals Joël voorzegt had, maar op slechts 120 en daarna 3000. De 1^e fase van herstel was toen, de laatste komt aan het eind. De koning zou immers ook lang wegblijven, zei Jezus.

A. Het Koninkrijk der hemelen

Belangrijk om de boodschap van het evangelie in zijn breedte te begrijpen, is te begrijpen dat het over de komst van het Koninkrijk der hemelen gaat. Jezus heeft bij Zijn 1^e komst verzoening met God mogelijk gemaakt, bij Zijn 2^e komst zal Hij het Koninkrijk in volle breedte vestigen wereldwijd. Het zachtmoedige Lam van Opb.4-5 komt een keer naar beneden als de brullende Leeuw om recht te spreken en het koningschap op aarde op te eisen en vestigen (Opb.6:16, Opb.19-20).

Meerdere teksten gaan over de komst van het Koninkrijk der hemelen:

Matt.3:2 – Johannes de Doper begon het Koninkrijk te prediken: “Bekeer u want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen”. Meer dan geloven in God, wat de duivel zelf ook doet, meer dan om vergeving van zonden, wat het begin van herstel is en van verzoening, gaat het om bekering tot God omdat het Koninkrijk aanstaande is en God wil dat je erbij bent.

Matt.4:17 – Jezus predikte zelf hetzelfde na Johannes. Ook Jezus predikte meer dan vergeving van zonden, wat een groot goed is waar Hij duur voor heeft betaald, namelijk dat het Koninkrijk was gekomen. Er is dus iets groters dan onze verlossing alleen, namelijk de vestiging van het Messiaanse Vrederijk wereldwijd, wat Openbaring 20 en eerder genoemde teksten prediken.

Matt.10:7 – Wanneer Jezus Zijn discipelen eropuit stuurt, dan geeft Hij hen de instructie de exact zelfde boodschap van het Koninkrijk der hemelen te prediken als Hij zelf en Johannes hadden gedaan. Hun instructie was om zieken te genezen, geesten uit te drijven, melaatsen te reinigen, en andere tekenen te doen om bij mensen geloof te verwekken. De manifestatie van kracht was een getuigenis dat hun boodschap van de hemel kwam.

Grammaticale charmes: De effecten van wat Jezus heeft gedaan bij Zijn 1^e komst kunnen wij nu al ervaren. Daar komt het op neer en Jezus en Zijn discipelen demonstreerden het. Dat deden zij om geloof te verwekken (Joh.20:30-31). Het Grieks van Mattheus helpt hierbij. Misschien een grammatica les, maar een die stof tot nadenken geeft. Er staat: ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. “Want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen”.

Het woord ἤγγικεν is het best vertaald met “is nabijgekomen” en staat in de voltooid tegenwoordige tijd. Deze tijd moet je zo zien: Het is gekomen in het verleden en dat heeft effecten in het nu. Dat is iets anders als een onbepaalde tijd wat je zou vertalen met “het Koninkrijk kwam”, wat alleen een kennisgeving is, meer niet, en in het midden laat wat de

effecten ervan zijn. Een illustratie helpt misschien hierbij: Als ik tegen je zeg: “Ik at een boterham”, dan is dat een kennisgeving. Maar als ik zeg: “Ik heb een boterham gegeten”, dan suggereer ik daarmee de effecten (ik heb buikpijn, ik zit vol, ik was even in de keuken, bijv.). Het laatste schreef Mattheus wat er gepredikt werd. Mattheus pende dat het Koninkrijk nabij was gekomen en dat het effecten had, en Johannes riep dan ook iedereen op om zich tot God te keren.

Het kunnen wij de komst van het Koninkrijk het beste nemen? Verwar wat er nu is (de Gemeente, de Heilige Geest, verzoening, genade, de Vader, de Zoon, etc.) niet met de volheid die nog komt. De Heilige Geest is ons als onderpand daarvan gegeven, garantie (Efz.1:14). Het Koninkrijk is geïnaugureerd zoals in de VS een president op 20 januari wordt aangesteld, maar daarmee is de regie nog niet compleet gemaakt, wat tijd kost. Van inauguratie gaat het dan ook naar consummatie aan het einde, wanneer alles compleet is gemaakt. In de tussentijd vraagt God dat wij ons hart openen voor penetratie: dat de Koning bezit van ons neemt.

B. Wat is dan de plaats van Israël hierin? Het NT ontkent niet dat Jeruzalem en Israël een centrale rol hebben, maar bevestigt dat juist.

Lucas 1:32-33: De engel Gabriël, of all angels nota bene, zegt tegen Maria over Jezus: ³⁰ “Wees niet bevreesd, Maria; want gij hebt genade gevonden bij God. ³¹ En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. ³² Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, ³³ en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen. (Luk 1:30-33 NBG).

Dit is een directe vervulling van 2 Samuel 7:12-16. De profeet Nathan spreekt tot David over Salomo na hem, maar ook over een erfgenaam die “voor immer” op Davids troon zal regeren (Matt.1:1-14). Wanneer Gabriël komt, weet Maria waarover het gaat. In vers 16: “Uw huis en uw koningschap zullen voor immer bestendig zijn voor uw aangezicht, uw troon zal vaststaan voor altijd”. (2Sa 7:16 NBG). Waar is die Troon van David? Wie is het Huis van Jakob? Het is boeiend dat Gabriël “Jakob” zegt, zijn oude naam, zijn vleeselijke, natuurlijke naam, niet Israël, zijn nieuwe naam na de ontmoeting met de engel, om daarmee verwarring te voorkomen. Geen geestelijk-Israël dus, maar natuurlijk Israël (voor zover je daarover kunt spreken). Wat ook mooi is, is dat Zijn naam Jezus is, de Griekse variant van het Hebreeuwse Yeshua, redding. Hij is de redding van Israël, en de erfgenaam van Davids troon.

Over Jeruzalem, ook:

2 Kron.6:6: ⁶ maar nu heb Ik Jeruzalem verkoren, opdat mijn naam daar zijn zou, en heb Ik David verkoren, opdat hij over mijn volk Israël zou heersen. (koningschap van David en zijn zonen voor altijd: **2 Kron.13:4**)

2 Kron.7:16: ⁶ Thans heb Ik dit huis verkoren en geheiligd, opdat mijn naam daar zij tot in eeuwigheid; mijn ogen en mijn hart zullen daar zijn al de dagen.

2 Kron.33:4: ⁴ Ook bouwde hij (Manasse) altaren in het huis des HEREN, met het oog waarop de HERE gezegd had: In Jeruzalem zal mijn naam zijn tot in eeuwigheid.

Ezra 1:3: ³ Wie nu onder u tot enig deel van zijn volk behoort - zijn God zij met hem, hij trekke op naar Jeruzalem, in Juda, en bouwe het huis van de HERE, de God van Israël, dat is de God, die in Jeruzalem woont. **(Matt.5:45)**

1Kon.9:3: ³ En de HERE zeide tot hem: Ik heb uw gebed en uw smeking gehoord, die gij voor mijn aangezicht opgezonden hebt; Ik heb dit huis dat gij gebouwd hebt, geheiligd door mijn naam daar voor altijd te vestigen, en mijn ogen en mijn hart zullen daar te allen tijde zijn.

Psalm 132:13-14: ¹³ Want de HERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het Zich ter woning begeerd: ¹⁴ Dit is mijn rustplaats voor immer, hier zal Ik wonen, want haar heb Ik begeerd.

Zach.8:3: ³ Zo zegt de HERE: Ik keer weder tot Sion en Ik woon binnen Jeruzalem; Jeruzalem zal de stad der trouw, en de berg van de HERE der heerscharen zal de berg der heiligheid genoemd worden.

-Hoe moeten wij het "voor altijd" en "te allen tijde" in 1 Koningen 9:3, bijvoorbeeld, interpreteren als het niet meer van toepassing is sinds Christus? Zou God gelogen hebben? Zou Hij toch geen vooruitziende blik hebben gehad? Zou Hij gefrustreerd zijn geraakt over de onwil van Zijn volk Israël? In Zijn alwetendheid moet Hij dan hebben geweten dat het niet zou gaan lukken... Dan zouden wij moeten twijfelen aan God Zelf...

-Punt is: Het Nieuwe Verbond heeft betere bepalingen om het alsnog waar te maken (Heb.7:22, 8:6).

-Als Davids altoosdurende koningschap voor eeuwig met Jezus' komst is bevestigd, het andere niet?

Lucas 1:50-52, 54: Let op Maria's reactie. Maria zegt vervolgens dat God Zich Israël heeft aangetrokken en machtigen van de troon heeft gestort. Dat is een indicatie dat ook zij het herstel van het koningschap van Israël verwachtte: ⁵¹ Hij heeft een krachtig werk gedaan door zijn arm, en Hij heeft hoogmoedigen in de overlegging huns harten verstrooid; ⁵² Hij heeft machtigen van de troon gestort en eenvoudigen verhoogd, ⁵³ hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en rijken heeft Hij ledig weggezonden. ⁵⁴ Hij heeft Zich Israël, zijn knecht, aangetrokken, om te gedenken aan barmhartigheid, - ⁵⁵ gelijk Hij gesproken heeft tot onze vaders - voor Abraham en zijn nageslacht in eeuwigheid. (Luk 1:51-55 NBG)

Een proleptische aorista ("heeft"): Maria profeteerde het als voltooid, terwijl de realisatie ervan nog moest beginnen, en volledig door moest werken. Gaat het niet meer gebeuren? Jawel, maar later. Jezus zou eerst vertrekken voordat aan het einde der tijden al Zijn vijanden worden onttroond (Hand.3:19-21, 1 Corinthiers 15, Opb.19-20)

Handelingen 2:29-36: Petrus predikt dat Jezus de vervulling is van 2 Samuel 7:12-16 wanneer hij op Shavuot predikt: ²⁹ Mannen broeders, men mag vrijuit tot u zeggen van de aartsvader David, dat hij èn gestorven èn begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag.

³⁰ Daar hij nu een profeet was en wist, dat **God hem onder ede gezworen** had een uit de

vrucht zijner lendenen op zijn **troon** te doen zitten, (2 Samuel 7:13, 16) ³¹ **heeft hij in de toekomst gezien en gesproken** van de opstanding van de Christus, dat Hij niet aan het dodenrijk is overgelaten, noch zijn vlees ontbinding heeft gezien. ³² Deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. ³³ Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij en ziet en hoort. ³⁴ Want David is niet opgevaren naar de hemelen, maar hij zegt zelf: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, ³⁵ **totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten.** ³⁶ Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt. (Act 2:29-36 NBG)

Lucas 2:25 en 23:50 - Simeon verwachtte de vertroosting van Israël, staat er, en Jozef van Arimatea kocht een graf voor Jezus' lichaam omdat hij "het Koninkrijk Gods verwachtte" dat Jezus zou vestigen. Zelfs na Jezus' sterven was er nog hoop bij Jozef dat Hij op zou staan, waarom Jozef dat graf had gekocht?

Mattheus 2:1-2: Herodes de Grote kreeg haast een hartverzakking, en zag zijn koningschap al verdampen, toen de wijzen uit het Oosten in Jeruzalem hem vroegen waar de "Koning der Joden" was geboren: Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, ² en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen. (Mat 2:1-2 NBG).

-Het bewijzen van hulde was een erkenning van Jezus' koningschap.

-Zijn "ster" is een vervulling van Bileam's profetie in Numeri 24:17.

-Vers 1 komt regelrecht uit **Micha 5:2**, waar de wijzen op de hoogte van waren: "En gij, Betlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een **heerser zal zijn over Israël** en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid. (=De Zoon, Jezus, is eeuwig God; Mic 5:1 NBG).

-**Genesis 49:10** De **scepter** zal van Juda niet wijken, noch de **heersersstaf** tussen zijn voeten, **totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn.** (Gen 49:10 NBG)

Matthew 19:28: Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, gij, die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten. (Mat 19:28 NBG)

-Is de "wedergeboorte" hier de "wederoprichting van alle dingen"? (Hand.3:19-21)

-De wedergeboorte van Israël misschien? Immers, zij zijn zelf Jezus al "gevolgd".

Mattheus 27:11 - Jezus bevestigde het ronduit tegen Pilatus: ³⁷ Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren ... (Joh.18:37). In **Matthew 27:11** nog helderder: Jezus dan werd voor de stadhouder gesteld. En de stadhouder ondervroeg Hem en zeide: Zijt Gij de Koning der Joden? Jezus zeide: Gij zegt het. (Mat 27:11 NBG). Het "Jezus zei" Ἰησοῦς ἔφη (Mat 27:11 BGT) kan een voltooid onbepaalde aorista zijn ("zei") of een "onvoltooid tijd", "was zeggende", wat in kan houden dat er een gesprek over gaande was of een langere uitleg?

Joh.12:13-15 - De scharen riepen het ronduit: ¹³ namen zij palmtakken, gingen uit Hem tegemoet, en riepen: Hosanna, gezegend Hij, die komt in de naam des Heren! en: De koning van Israël! ¹⁴ En Jezus vond een jonge ezel en Hij ging erop zitten, gelijk geschreven is: ¹⁵ Wees niet bevreesd, dochter Sions, zie, uw Koning komt, gezeten op het veulen van een ezel. (Joh.12:13)

Het was iedereen duidelijk. Bileam had het gezegd (Num.24:17). Jeremia (23:5). Zacharia (9:9). Nathanael (Joh.1:49-50, "de Koning van Israël", Jezus ontkende het niet). Zelfs de Romeinen wisten dat Jezus voor meer kwam dan plaatsvervangend sterven, dat Hij kwam voor Zijn koningschap, toen zij hem vroegen of Hij de "Koning der Joden" was (Matt.27:11). En wat Jezus niet ontkende, bevestigde Hij. Het was de vervulling van Psalm 2:6, Jesaja 9:7, 32:1, 30:9, Daniel 7:14, Matt.2:10-11, Matt.21:5, Lucas 2:11, 19:38, Joh.12:13. Zelfs het spottende bordje bovenop Zijn Kruis was een teken (Lukas 23:38, John 19:19).

Hand.1:3-7: Geen wonder dat de discipelen aan Jezus vroegen naar het politieke herstel van Israël, verlossing van Israëls vijanden. Veertig dagen had Jezus na Zijn opstanding met Zijn apostelen gesproken over het Koninkrijk der hemelen (1:3). Dan komt bij Zijn hemelvaart hun vraag of Jezus in hun dagen het koningschap van Israël herstelt. Die vraag was legitiem omdat het door de OT Profeten was voorspeld, wat de verwachting was van hun Messias. Maar in tegenstelling tot wat zij verwachtten, zei Jezus dat het daarvoor de tijd nog niet was. Eerst zou de Geest hen naar de natiën sturen, de globe rond (Matt.24:14), om Zijn getuigen te zijn. Gods plan was dat de volkeren eerst binnen zouden komen in de Gemeente, de Oogst binnen zou worden gehaald (Shavu'ot, Hand.2). Hij zou Israël tijdelijk parkeren in de heilsgeschiedenis (Rom.11:25-27). Er staat dat zij Zijn "getuigen" zouden zijn, niet Zijn "koningen" omdat dat nog niet aan de orde was, maar pas in Openbaring 20. Het Griekse μάρτυς, "martus" is hetzelfde woord voor martelaar overigens. Nog geen koningschap dus, geen glorie, maar lijden voor de naam van Christus, afzien, zoals Jezus Zelf eerst was gekomen om te dienen, als een slaaf de voeten van Zijn volgelingen te wassen, voor Hij verhoogd zou worden, zou regeren. De Koning-Knecht. In uitvoering eerst een Knecht dan een Koning?

Hand.3:19-21: In Handelingen 3 geeft Petrus een tijdschema. Hij zegt: ¹⁹ Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, ²⁰ en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; ²¹ Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher.

Hoe helder wil je het hebben? Hier staat dat er eerst een tijd van bekering is vanwege Gods genade, maar dat de Profeten gesproken hebben dat de dingen worden hersteld, weder opgericht. Duidelijk is dat de OT-Profeten niet zijn verstomd en Gods beloften door hen heen aan Israël en de volkeren gedaan over herstel en oordeel niet zijn geaborteerd aan het Kruis maar gewoon nog doorgaan, ook al wees Israël hun Messias nu af. Deze tekst profeteert de agenda van God en de fasen daarop helder genoeg om onze verwachting te doen ontvlammen dat er nog iets staat te gebeuren, ook in Jeruzalem, als wij de OT Profeten lezen.

Hand.15:14-21: De Apostolische Raad haalt dat herstel van de vervallen hut van David aan, door Amos 9:11-12, een eindtijd profetie te noemen.

Hebreeën 1:8 maar van de Zoon: “Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid en de scepter der rechtmatigheid is de scepter van zijn koningschap”. (Heb 1:8 NBG)

Slot

Lucas, de dokter, had het goed op een rijtje toen hij zijn twee nauwkeurige verslagen van alles wat gebeurd en gezegd was, pende. Jezus Christus is de erfgenaam van de Troon van David en zal voor eeuwig regeren over het Huis van Jacob, zei Gabriel in Lucas 1:32-33. Daarmee vervulde Hij 2 Samuel 7:13, 16: dat er een Koning zou komen die voor eeuwig zou regeren. Waar is die Troon van David? Dat gaat over de politieke troon, niet de zetel van je hart. Waar is het Huis van Jakob? Dat woont in Gods land en zwerft nog rond over de aarde. Maar aan het einde der tijden zal de Messias, God, hen tot Zich fluiten (Zach.10:8). In die dagen zal Jeruzalem een steen zijn die de volkeren niet kunnen optillen zonder zich te bezeren (Zach.12:3). Hij is het Hoofd van de Gemeente, Zijn Lichaam, en de Koning van Israël in Jeruzalem, de Stad van de Grote Koning, zei Jezus (Matt.5:35). Alhoewel Jeruzalem is vertrapt, zoals Hij had gezegd, is dat zo totdat de tijden van de heidenen zijn vervuld (Lucas 21:24). Met het herstel van Jeruzalem sinds 1948 en 1967 lijkt er een einde te komen aan de periode van vertrapping.

“Hoe zou ik u prijsgeven, o Efraim (Hosea 11:8)?! Hoe zou ik u vergeten, o Jeruzalem? Dan vergete mij mijn rechterhand! (Psalm 137:5) Dan kleve mijn tong aan mijn verhemelte”(6).

Shabat shalom, chevariem. God is getrouw, Zijn plannen falen niet.

Ruths voorbeeld

Had Jezus dan blauwe ogen?

De inauguratie van Biden als de nieuwe president van de VS ademt hoop voor nieuwe tijden, zeggen sommigen. "One nation, under God, indivisible, with liberty and justice for all". Het zijn grootse waarden, die je gemakkelijk weggalmt op het Capitool tijdens zo'n beëdiging. Maar de ongeboren babies in de abortusklinieken dan? En de eer van God in de morele principes van de Torah dan, zoals vastgelegd in de ethische codes in Leviticus? Hebben humanistische waarden de Torah, Gods Wet voor heilig leven, naar de marge van de samenleving gedreven nu christelijk humanisme het voor het zeggen heeft omdat de Kerk haar Joodse wortels heeft afgekapt? En de zaak Israël, hoe zit het daarmee? Als Jeruzalem volgens Jezus "de stad van de Grote Koning is" (Matt.5:35), niet "was" overigens, hoe gaat de nieuwe president de Stad van God beschermen tegen Iraanse nucleaire dreigingen en Palestijnse leugens? Kun je democratische principes eigenlijk überhaupt combineren met "one nation, under God, indivisible"? De vraag is dan ook of het Witte Huis spagaat zal gaan tussen geloof in God, vastgelegd in haar constitutie, en democratische uitgangspunten. Laten wij bidden voor een goddelijk ingrijpen. Trump was misschien een onbehouwen Kores de Grote. Is Biden Gods gezant? Of wordt menselijke democratie zo langzaam aan de bakermat van humanisme, en is de renaissance van het heidendom de voorloper van de antichrist?

Dan is Israël de pineut, opnieuw. En dan is het toch gek dat haar jongere broer, de Kerk, zwijgt. Dat niet alleen, de Kerk zegt dan wel grote liefde voor de oudste zoon op het erf te hebben, haar oudere broer in de beroemde gelijkenis, maar zij predikt tegelijkertijd de Opname voor de Verdrukking, waardoor Israël weer alleen een volgende holocaust mee zal maken. Dit is een familiekwestie. Ik kan vandaag niet bij de Qotel in Jeruzalem bidden en tegen die tijd van verdrukking ontsnappen om mijn oudere broer alleen achter te laten. Zou God met de Opname van de Gemeente de wilde ingeënte takken dan van die stam rukken? De Kerk zou er goed aan doen terug te keren naar haar Joodse wortels, door zich opnieuw bewust te maken dat zij is geënt op de edele stam. Dat kan zij doen door de Moabitische Ruth ten voorbeeld te nemen, die zich aan haar schoonmoeder Naomi "vastklemde" toen die terug naar Bethlehem ging en zei: "Uw God is mijn God" maar die eerst zei: "Uw volk is mijn volk!" (Ruth 1:14-17). In dat Bethlehem, בֵּית לֶחֶם, Huis van Brood, is de Messias geboren die zei: Ik ben het Brood des Levens (Joh.6:35). Je kunt niet in Hem happen zonder Zijn volk erbij te nemen.

Donkere, semitische ogen

Jezus was niet de universele Godmens als Hoofd van de Gemeente, maar de Joodse Godmens. De Messias had geen blauwe ogen maar donkere, semitische Joodse. Hoe kun je de bijbel hebben of begrijpen zonder Israël, want het is een Joods boek. Hoe kun je überhaupt in een kerk zitten zonder te erkennen dat haar fundament geheel Joods is omdat alle apostelen Joden waren, inclusief Jezus Zelf? Hoe kun je slurpen uit de sappen van de Wortel als je je christelijke tak van de edele stam hebt afgekapt? Als de Gemeente het universele Lichaam van Christus is waarin Joden niet langer een unieke eigen identiteit

hebben, waarom heeft God dan voor een Joods fundament gekozen? Waarom heeft Jezus dan geen niet-Joden uit de volkeren tot Zijn Twaalf genomen, en enkel Joden tot Zijn apostelen gemaakt? Of, anders gezegd, waarom begon God dan niet gewoon een hele nieuwe boom, zonder Israël, in plaats van door te gaan met de aloude edele Joodse olijf?

Het antwoord daarop is eenvoudig: Omdat de Gemeente een wilde tak is die is ingeënt aan de Joodse stam, omdat heidenen welkom waren de God van Israël dienen, die Zich van oudsher ook aan de volkeren heeft geopenbaard als de God van Abraham, Izaak en Jakob, en de sappen die wij slurpen via de edele stam Israël komen. Dat dat zo zou zijn, heeft God al bepaald in Genesis 12 toen Hij met Zijn verlossingsprogramma begon, en Hij vroeg ons niet om advies, schreef Paulus erover (Rom.11:34). Israël is altijd Gods kanaal geweest van zegen, Zijn knecht in de wereld (Lucas 1:54), en het lijden van Israël is onlosmakelijk verbonden met het lijden van hun Messias.

Hij is de erfgenaam van de Troon van David en zal over het Huis van Jakob regeren tot in eeuwigheid, zei Gabriel toen hij Maria opzocht (Luc.1:32-33). Hij is de vervulling van 2 Samuel 7:12-16. Laten wij, gelovigen uit de volkeren, vooral niet vergeten: Waardig is het Lam inderdaad! Maar Jezus is de Leeuw van Júda.

Shalom shalom, chevareim.

Jeremia 31

Jeremia: "De Here werpt"

Is Efraïim Mijn troetelkind, Mijn lievelingszoon dat Ik gedurig telkens aan hem denken moet?

Jeremia's beroemde hoofdstuk 31 beschrijft Gods plan voor het herstel van Jeruzalem en Israël als geen ander. Jeremia profeteerde in de jaren voordat Nebukadnezar in 605, 598 en 586 voor Christus Jeruzalem onder de voet liep en haar inwoners en die van Juda en Benjamin in ballingschap wegvoerde naar Babel. Nebukadnezar had zijn vader Nabopolassar in 605 v.Chr. na de Strijd bij Karkemis opgevolgd als koning van het grote Babylonische Rijk (Jer.46). Daniel werd weggevoerd, en ook de jonge Ezechiël. Jeremia's naam, יְרֵמְיָהוּ, betekent "de Here werpt" en zijn naam was dan ook al de boodschap zelf: God zou de natiën en Juda zelf onder oordeel werpen, hen ter verantwoording roepen. Juda zou weggeworpen worden in ballingschap. God zou het van Zich afwerpen, en ook Jeremia zelf zou weggeworpen worden, wat gebeurde toen hij naar Egypte vluchtte, weggeworpen met het volk waarover hij weende en waar hij met God om worstelde (Jer.12). Jeremia's woorden kwamen uit, ondanks dat de hem vijandige Jojakim Jeremia's boekrol in stukken sneed en in de openhaard wierp (Jer.36:21-23). Want of mensen nu luisteren of niet, des Heren woord neemt Hij niet terug.

Maar voordat het gebeurde, profeteerde de "weeping prophet" al herstel. Zoals Sefanja God al hoorde juichen over Sion terwijl de ellende van de ballingschap nog moest beginnen (Sef.3), kocht Jeremia in opdracht van God al een stuk land als belofte van herstel, Anatoth. En dat herstel gaat niet over de terugkeer uit de ballingschap alleen, want in Jeremia 31 profeteert hij over de Messiaanse periode (vers 31-34, zie Heb.8-9 over de vervulling) en de ontknoping van de wereldgeschiedenis. Want is Gods affectie voor Efraïm ooit gestopt? Is Zijn plan met hen aan het Kruis of later, in 70 AD, opgehouden? Of wordt het daar juist bevestigd?! (Matt.5:17-18, Rom.15:8, 2 Cor.1:20). Jeremia 31 laat er geen gras over groeien, en alleen wie het niet wil zien, kijkt weg.

Lees het maar hieronder.

^{NBG} **Jeremiah 31:1** Te dien tijde, luidt het woord des HEREN, zal Ik voor alle geslachten van Israël tot een God zijn en zullen zij Mij tot een volk zijn.

² Zo zegt de HERE: Het volk der ontkomenen aan het zwaard vond genade in de woestijn, Israël, op weg naar zijn rust.

³ Van verre is de HERE mij verschenen: Ja, Ik heb u liefgehad met eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken in goedertierenheid.

⁴ Weder opbouwen zal Ik u, zodat gij gebouwd wordt, jonkvrouw Israëls. Opnieuw zult gij u tooien met tamboerijnen en uittrekken in vrolijke reidans;

⁵ gij zult weer wijngaarden planten op de bergen van Samaria, en wie ze planten, zullen ook de vrucht genieten.

⁶ Want de dag is daar, dat de wachters roepen op het gebergte van Efraïm: Komt, laat ons opgaan naar Sion, tot de HERE, onze God!

⁷ Want zo zegt de HERE: Jubelt van vreugd over Jakob, juicht om het hoofd der volkeren, verkondigt, looft en zegt: de HERE heeft zijn volk verlost, het overblijfsel van Israël.

⁸ Zie, Ik breng hen uit het land van het noorden en verzamel hen van de einden der aarde; onder hen blinden en lammen, zwangeren en barenden tezamen; in een grote schare zullen zij hierheen terugkeren.

⁹ Onder gewezen zullen zij komen en onder smeking zal Ik hen leiden; Ik zal hen voeren naar waterbeken op een effen weg, waarop zij niet struikelen. Want Ik ben Israël tot een vader, en Efraïm, die is mijn eerstgeborene.

¹⁰ Hoort het woord des HEREN, o volken, verkondigt het in verre kustlanden en zegt: Hij, die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde.

¹¹ Want de HERE maakt Jakob vrij en verlost hem uit de macht van wie sterker is dan hij.

¹² Zo komen zij jubelend op de hoogte van Sion en stromen toe naar het goede des HEREN, naar koren, most en olie, naar schapen en runderen; hun ziel zal zijn als een besproeide hof, zij zullen nooit meer versmachten.

¹³ Dan verheugt zich het meisje in de reidans, jongelingen en grijsaards tezamen. Ik verander hun rouw in vreugde. Ik troost en verblijd hen na hun smart.

¹⁴ Ik laaf de ziel der priesters met het vette en mijn volk wordt met het goede van Mij verzadigd, luidt het woord des HEREN.

¹⁵ Zo zegt de HERE: Hoor, te Rama klinkt een klacht, bitter gewezen: Rachel weent om haar kinderen, zij weigert zich te laten troosten over haar kinderen, omdat er geen meer is.

¹⁶ Zo zegt de HERE: Weerhoud uw stem van wenen, uw ogen van tranen; want er is loon voor uw arbeid, luidt het woord des HEREN, zij zullen terugkeren uit het land van de vijand.

¹⁷ Ja, er is hoop voor uw toekomst, luidt het woord des HEREN, de kinderen zullen naar hun gebied terugkeren.

¹⁸ Ik heb werkelijk Efraïm horen klagen: Gij hebt mij getuchtigd, als een ongetemd kalf werd ik getuchtigd; bekeer mij, dan zal ik mij bekeren, want Gij, HERE, zijt mijn God.

¹⁹ Want nadat ik tot inkeer ben gekomen, heb ik berouw gekregen; nadat ik tot inzicht gekomen ben, heb ik mij op de heup geslagen; ik ben beschaamd, ja, ook te schande geworden, want ik heb de smaad van mijn jeugd gedragen.

²⁰ Is Efraïm Mij een lievelingszoon, een troetelkind, dat Ik, zo vaak als Ik van hem spreek, gedurig weder aan hem denken moet? Daarom is mijn binnenste over hem ontroerd, Ik zal Mij zeker over hem ontfermen, luidt het woord des HEREN.

²¹ Richt u merkstenen op, zet u wegwijzers neer, zet uw hart op de heerbaan, de weg die gij gaat; keer terug, jonkvrouw Israëls, keer terug naar uw steden hier!

²² Hoelang zult gij aarzelen, o afkerige dochter? Want de HERE scheidt iets nieuws op aarde: de vrouw zal de man omvangen.

²³ Zo zegt de HERE der heerscharen, de God van Israël: Wederom zal men dit woord zeggen in het land van Juda en in zijn steden, wanneer Ik een keer heb gebracht in hun lot: De HERE zegene u, rechtvaardige woonstede, heilige berg!

²⁴ Daar zal Juda wonen met al zijn steden tezamen, landbouwers en die met de kudde uittrekken;

²⁵ want Ik verkwik de vermoeide ziel, elke versmachtende ziel verzadig Ik.

²⁶ Hierbij ontwaakte ik en zag op; mijn slaap was zo zoet.

²⁷ Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik het huis van Israël en het huis van Juda bezaai met zaad van mensen en zaad van dieren;

²⁸ en het zal gebeuren, zoals Ik wakker ben geweest om hen uit te rukken en af te breken, te verwoesten en te verdelgen en rampen over hen te brengen, zo zal Ik wakker zijn om hen te bouwen en te planten, luidt het woord des HEREN.

²⁹ In die dagen zal men niet meer zeggen: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden der kinderen zijn sleet geworden.

³⁰ Maar ieder zal om zijn eigen ongerechtigheid sterven; ieder die onrijpe druiven eet, diens tanden zullen sleet worden.

³¹ Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal.

³² Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des HEREN.

³³ Maar *dít* is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des HEREN: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.

³⁴ Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de HERE: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des HEREN, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.

³⁵ Zo zegt de HERE, die de zon overdag tot een licht geeft, die de maan en de sterren verordent tot een licht des nachts, die de zee opzweept, dat haar golven bruisen, wiens naam is HERE der heerscharen:

³⁶ Als deze verordeningen voor mijn ogen zullen wankelen, luidt het woord des HEREN, dan zal ook het nageslacht van Israël ophouden al de dagen een volk te zijn voor mijn ogen.

³⁷ Zo zegt de HERE: Als de hemel boven te meten is en de fundamenten der aarde beneden na te speuren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen om al hetgeen zij gedaan hebben, luidt het woord des HEREN.

³⁸ Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat de stad voor de HERE opgebouwd wordt, van de Chananeltoren af tot aan de Hoekpoort;

³⁹ dan gaat het meetsnoer verder rechtuit tot aan de heuvel Gareb en wendt zich naar Goa;

⁴⁰ en het gehele lijkendal met de as, en al de velden tot aan de beek Kidron, tot aan de hoek van de Paardenpoort oostwaarts, zal de HERE heilig zijn; er zal niet weer vernield en verwoest worden in eeuwigheid. (Jer 31:1-40 NBG)

Herstel

“Ja Ik heb u liefgehad met eeuwige liefde” (vers 3). In Jeremia 31 bevestigt God Zijn eeuwige trouw en toewijding aan Israëls nageslacht. Sterker nog, in Jeremia 32 koopt Jeremia in opdracht van God al een stuk land om het beloofde herstel te onderstrepen, Anathoth. En ondanks dat Jeruzalem is herbouwd vanaf 520/516 met de Tempel (2Kron.36) en met Nehemia (445 v.Chr.), is de stad toch neergehaald in 70 AD en in 135 AD. Maar dat was de vervulling van wat Jezus voorzegde in Lucas 21:24: “Jeruzalem zal vertrappt worden *totdat* de tijden van de heidenen zijn vervuld”. Daarna komt herstel, wanneer de Zoon ten tweede male komt (Matt.24:39, Hand.1:6-7, Dan.7:13).

Vandaag zien wij al het herstel van Jeruzalem, sinds 1948 en 1967. Is dat omdat de Messias hen in hun eigen land wil ontmoeten? Het is de opmaat naar de Wederkomst en het

Millennium. Want Gods affectie voor Efraïm, Israël, is nooit gestopt, zegt Jeremia. Hij is Mijn troetelkind, Mijn lievelingszoon (vers 20). Maleachi zei dat ook (Mal.1:3-5).

Slot

De Psalmist zei het al. Hij roept op tot lofprijs: Psalmzingt de Here, gij zijn gunstgenoten, en looft zijn heilige naam; want een ogenblik duurt zijn toorn, een leven lang zijn welbehagen; des avonds vernacht het geweest, tegen de morgen is er gejuich (Psalm 30:5-6)!

Holocaust Remembrance Day Waarom zei God "Efraïm", niet "Israël"? Hoop in je ellende

Misschien dat je bij jezelf denkt: 'Stef, kun je er nu in hemelsnaam een keer mee ophouden over Israël te schrijven? Ik ben er nu wel een beetje klaar mee.' Nee. Dan moet ik de bijbel dichtdoen. En God is niet klaar met Israël. In hemelsnaam lukt dus niet. Het is nu eenmaal zo dat wanneer je Jezus omarmt, je bij Israël uitkomt. Je gaat houden van alles waar Hij van houdt. Kun je überhaupt ooit Zijn verhaal lezen zonder Israël tegen te komen (Matt.1:1-14)? Zonder hen was Hij er niet geweest.

Gods Jozef

Het begint al in Genesis 12 met Abram: "In u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden". Jozef was daarna een van de eersten die een zegen voor de volkeren werd voordat hij zijn eigen familie redde van de hongerdood (Gen.41:57). In Jozef klinkt dan ook een profetische boodschap: Nadat God eerst de volkeren het Brood des hemels heeft gegeven, het ware Manna, Yeshua, zal God Zijn eigen volk van de honger redden en tot Zich nemen (Joh.6:35, Lucas 21:24, Rom.11). Israël is zo altijd Gods knecht onder de volkeren geweest (Luc.1:54). Zou God vandaag rouwen om Zijn Jozef, zoals Jakob destijds deed om de zijne die was verraden? Is het Joodse volk verraden door de natiën, en zelfs de kerken, vergeten zoals Jozef, in de gevangenissen van de Farao's? Toch is het Zijn lieveling onder hen (Jer.31:2, 20; Mal.1:3). Wat wij dan van Jozef leren is dat als je Jakobs lieveling bent, lijden onder anderen er deel van is.

Holocaust Remembrance Day

Vorige week was de Holocaust Remembrance Day, en ik dacht: Dat brengt Jeremia 31 op tafel, Gods liefde voor Efraïm! In dat hoofdstuk zit een boodschap. Want waarom gebruikte de Geest van God die dag de naam "Efraïm" toen Hij door Jeremia sprak, wat zijn secretaris Baruch neerpande (vers 20)? Waarom niet "Israël" of "Sion"? Omdat in de naam "Efraïm" enorme hoop klonk in Israël, hoop dat het volk nodig had. De naam Efraïm roept het lijden van Jozef op en Gods uitkomst daarna.

De geboorte van Efraïm

Na al zijn lijden - het verraad, de valse beschuldiging, de jaren van gevangenschap, vergeten, verbanning in een vreemd land - na al die jaren van onrecht, krijgt Jozef twee zonen. De tweede zoon noemt hij Efraïm. "Want", zei hij, "God heeft mij vruchtbaar gemaakt in het land mijner ellende" (Gen.41:52). Misschien was hij er zelf verbaasd over.

בְּיַהֲפֹרְנֵי אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עַנְיִי:

Het “vruchtbaar gemaakt” is “hiphri”, en dat komt van “peri”, vrucht. Het werkwoord staat in de hiphil, oorzakelijk, en dat herken je aan de ה , het markeringsteken van de hiphil. Maar Jozef vermeldt er specifiek bij dat Góð, אֱלֹהִים, hem vruchtbaar heeft gemaakt. Hij zegt met nadruk: Góð is de oorzaak van mijn vruchtbaarheid terwijl ik door iedereen was verlaten. Góð heeft het gedaan!

Dacht God aan Jozef?

Wanneer God die dag, vlak voor de ballingschap, door Jeremia de beroemde woorden spreekt "Is Efraïm Mij een lievelingszoon, een troetelkind, dat Ik, zo vaak als Ik van hem spreek, gedurig weder aan hem denken moet? Daarom is mijn binnenste over hem ontroerd, Ik zal Mij zeker over hem ontfermen", zou God toen aan Jozef hebben gedacht? Aan diens jaren van ellende, van onrecht, van oneerlijkheid? Dan dacht Hij ook aan de vrucht die was gekomen te midden van lijden, aan Efraïm. Want de plek van lijden, kan de plek worden van grote vrucht als God met je is. In het geval van Jozef was dat zo (Gen.39:2, 21, 23). En in het geval van het Joodse volk ook, want zij hebben ons Yeshua gegeven. Een oplettende luisteraar in die tijd had het onmiddellijk begrepen, en het in zijn zak gestoken op weg naar de ellende van Babel. 'In het land van jullie ellende', zegt God, 'maak Ik jullie weer vruchtbaar. Er is hoop, Mijn Efraïm, want er komt herstel! Hou vol! Jullie zullen weer terugkeren!'

Yeshua: ultieme Efraïm

Vandaag denkt God ook aan Efraïm en aan Zijn Jozef onder de volkeren. Zijn Jozef is enorm vruchtbaar geweest en sinds Handelingen 2 haalt de Gemeente de Oogst binnen. Eeuwenlang heeft het onrecht verdragen terwijl het de zegen bracht die door Abraham zou komen, door de wereld Yeshua te geven. De volkeren hebben die zegen van Abraham gretig genomen, maar het volk dat het bracht niet, precies zoals Jozef werd vergeten in de gevangenis terwijl de schenker vrijuit ging. Maar dan denkt God aan Efraïm, en dan zegt Hij in Jeremia 31 dat het met Jozef allemaal goed zal komen aan het einde der tijden. Want zo is God! Als Hij met je is, kun je Hem niet ontlopen! Dat niet alleen, het volk zal weer “hoofd van de natien” zijn in plaats van hun knecht (Jer.31:7).

Zit hier ook een boodschap in voor ons? Ja, buig je knieën voor de God van Israël! Hij zal je vruchtbaar maken in het land van je ellende. Zorg dan dat je bent aangesloten op Zijn stam! Zorg dat je de sappen slurpt van haar Wortel, Jezus! En het zal allemaal goedkomen. Want wat God toen bij Jozef deed, een Efraïm verwekken, dat zal Hij ook doen bij jou als je van Hem bent, in je lijden. En let op namen in de tekst! Ze openen wellicht een blik vol gedachtengoed, en vooral hoop.

Shalom, al mijn vrienden van Israël, bijbelliefhebbers.

Jesaja 2

Er zijn er die menen dat God geen plan meer heeft met Jeruzalem. Maar op deze "Israël-zondag" van de Kerk uit de natiën, schrijf ik je Jesaja 2. En die laatste dagen komen er zeker, want de Here heeft gesproken.

Chag Sukkot sameach, chevariem.

Jesaja 2:1 Het woord, dat Jesaja, de zoon van Amoz, aanschouwd heeft over Juda en Jeruzalem.

2 En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen

3 en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem.

4 En Hij zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.

Zacharia 8

Sommigen menen dat God niks meer met Jeruzalem heeft omdat het Hem ontrouw was. Maar zijn er dan geen christenen die ontrouw zijn aan God? Zou God dan met twee maten meten, een voor de Gemeente en een voor Israel? Zijn wij ontrouw, Hij blijft trouw (2 Tim.2:13). Daarom schrijf ik je ook Zacharia 8.

Vers 23: "Tien mannen uit de heidenen zullen de slip vastgrijpen van een Jood en zeggen: "Wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord dat God met u is." Schitterend. Opwekking voor Jeruzalem, Vader.

Chag Sukkoth sameach, chevariem.

Zechariah 8:1 Het woord van de HERE der heerscharen geschiedde aldus:

2 Zo zegt de HERE der heerscharen: Ik ben voor Sion in grote ijver ontbrand; in gloeiende ijver ben Ik ervoor ontbrand.

3 Zo zegt de HERE: Ik keer weder tot Sion en Ik woon binnen Jeruzalem; Jeruzalem zal de stad der trouw, en de berg van de HERE der heerscharen zal de berg der heiligheid genoemd worden.

4 Zo zegt de HERE der heerscharen: Er zullen weer oude mannen en vrouwen op de pleinen van Jeruzalem zitten, ieder met een stok in de hand vanwege zijn hoge leeftijd.

5 Ook zullen de pleinen der stad vol zijn van jongens en meisjes, die daar spelen.

6 Zo zegt de HERE der heerscharen: Al zal dit in de ogen van het overblijfsel van dit volk in die dagen te wonderlijk zijn, zou het dan ook in mijn ogen te wonderlijk zijn? luidt het woord van de HERE der heerscharen.

7 Zo zegt de HERE der heerscharen: Zie, Ik verlos mijn volk uit het land van de opgang en uit dat van de ondergang der zon;

8 Ik breng hen terug en zij zullen binnen Jeruzalem wonen. Zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn, in trouw en in gerechtigheid.

9 Zo zegt de HERE der heerscharen: Laten uw handen sterk zijn, gij, die in deze dagen uit de mond der profeten deze woorden hoort, uit de tijd toen het huis van de HERE der heerscharen, de tempel, gegrondvest werd, om te worden gebouwd.

10 Want vóór die tijd was er voor geen mens iets te verdienen en het vee leverde niets op; ook was de gaande en de komende man niet veilig voor de vijand; ja, Ik zette alle mensen tegen elkaar op.

11 Maar nu ben Ik voor het overblijfsel van dit volk niet meer zoals in de vorige dagen, luidt het woord van de HERE der heerscharen.

12 Want het zaad gedijt, de wijnstok geeft zijn vrucht, het land geeft zijn opbrengst en de hemel geeft zijn dauw; en Ik doe het overblijfsel van dit volk dit alles beërven.

13 Gelijk gij onder de volken een vervloeking geweest zijt, o huis van Juda en huis van Israël, zo zult gij, doordat Ik u heil schenk, een zegen worden; vreest niet, laten uw handen sterk zijn.

14 Want zo zegt de HERE der heerscharen: Zoals Ik Mij voorgenomen had u kwaad te doen, toen uw vaders Mij vertoornden, zegt de HERE der heerscharen, en het Mij niet berouwde, 15 zo heb Ik in deze dagen Mij weer voorgenomen Jeruzalem en het huis van Juda wèl te doen; vreest niet!

16 Dit moet gij doen: spreekt waarheid onder elkander, oefent eerlijke en heilzame rechtspraak uit in uw poorten;

17 beraamt in uw hart elkanders onheil niet, en hebt geen valse eed lief, want dit alles haat Ik, luidt het woord des HEREN.

18 Ook kwam het woord van de HERE der heerscharen tot mij:

19 Zo zegt de HERE der heerscharen: Het vasten der vierde, vijfde, zevende en tiende maand zal voor het huis van Juda worden tot vrolijkheid en vreugde, ja tot blijde feesten; hebt dan de waarheid en de vrede lief.

20 Zo zegt de HERE der heerscharen: Wederom zullen er volken komen en inwoners van vele steden,

21 en de inwoners van de ene zullen zich begeven naar die van de andere, en zeggen: Laten wij toch heengaan om de gunst des HEREN af te smeken en om de HERE der heerscharen te zoeken; ook ik wil gaan.

22 Ja, vele natiën en machtige volken zullen komen om de HERE der heerscharen te Jeruzalem te zoeken en de gunst des HEREN af te smeken.

23 Zo zegt de HERE der heerscharen: In die dagen zullen tien mannen uit volken van allerlei taal vastgrijpen, ja vastgrijpen de slip van een Judeese man, en zeggen: wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is.

(Zec 8:1 NBG)

Handelingen 1:6-7

Sommigen menen dat Jezus' profetische rede op de Olijfberg van Matt.24 al is vervuld in het jaar 70 AD toen de Romeinen Jeruzalem platliepen, en dat het daarna over en uit is tussen God en Israël.

Maar waarom vragen de discipelen dan vlak voor de hemelvaart of Jezus "het koningschap van Israël in hun dagen herstelt"(Hand.1:6)? Jezus heeft net 40 dagen met hen over het Koninkrijk gesproken in Zijn opstandingslichaam (1:3)! Was het dan niet duidelijk voor hen?

Omdat het herstel van Jeruzalem en Israël vaststond. Het was geen punt van discussie voor wie dan ook. Jezus had het als antwoord vervolgens alleen over het tijdsbestek (Hand.1:7). Wat Hij niet ontkende, bevestigde Hij. In Lucas 21:24 had Hij al gezegd wat eerst zou gebeuren: "Jeruzalem zal vertrapt worden totdat de tijden van de heidenen zijn vervuld". Dat moment is aanstaande.

נְחַמוּ נְחַמוּ עַמִּי יֹאמַר אֱלֹהֵיכֶם (Jes. 40:1)

Chag Sukkoth sameach, chevariem.

Romeinen 11

Het herstel van Israël leidt ons binnen in de finale ontknoping van de vaart der volkeren. Dat is wat Paulus bedoelt te schrijven in Romeinen 11:12-32. Want de aanneming van Israël na hun verwerping betekent "leven uit de doden" wereldwijd, een referentie naar de opstanding der doden (11:15).

De geschiedenis gaat zo: God verblindde Israël voor Jezus zodat eerst de heidenen deel verkrijgen aan Zijn zaligheid (11:8, 17, 25-27), en de bedoeling daarvan was om Israël weer jaloers te maken (11:13-14), opdat na hun verwerping ook zij weer aangenomen worden (11:12, 15). Als hun verwerping verzoening voor de volkeren betekende (11:12), hoeveel meer vette zegen zal hun aanneming daarna zijn voor iedereen (11:15), wanneer God klaar is met Zijn eindtijdprogramma onder de volkeren (11:25-27)! Hun aanneming zal "leven uit de doden" zijn, pent Paulus. Dat gaat wellicht over het Millennium, na de ontknoping.

"Paulus", pent Douglas Moo op blz. 695-696 van zijn Commentary over de Romeinenbrief, "is diep beïnvloed door het Joodse apocalyptische wereldbeeld wanneer hij Rom.9-11 schrijft. De gebeurtenissen in vooral 11:12-32 leiden tot, brengen binnen, het einde van de geschiedenis".

En dat "leven uit de doden" (11:15) is dan zomaar een referentie aan de opstanding van de doden aan het einde van de geschiedenis (1 Thess.4:13-17, Opb.20:5-6, 1 Cor.15:51-52). Of je nu wel of niet in de Opname gelooft, ben je klaar voor je hemels lijf? Daarmee kun je door de deur zonder die eerst open te doen. In elk geval, doe je ogen open en let op Jeruzalem!

Chaq Sukkoth sameach, chevareim.

Openbaring 21

Het een-na-laatste hoofdstuk van de bijbel heeft het over het Nieuwe Jeruzalem (Openbaring 21), en de nieuwe hemel en aarde. Nu zijn er die stellen dat het uit is tussen God en Israel, maar er staat dit:

12 En zij had een grote en hoge muur en zij had twaalf poorten en op de poorten twaalf engelen, en namen op (de poorten) geschreven, welke zijn die van de twaalf stammen der kinderen Israëls.

13 Naar het oosten waren drie poorten en naar het noorden drie poorten en naar het zuiden drie poorten en naar het westen drie poorten.

14 En de muur der stad had twaalf fundamenten en daarop de twaalf namen van de twaalf apostelen des Lams.

De stammen van Israel zijn allemaal vertegenwoordigd in de 12 poorten en de 12 apostelen van het Lam vertegenwoordigen de Gemeente in de 12 fundamenten in het Nieuwe Jeruzalem (lees ook Ef.2:20).

Beale schrijft dan dit daarover: "Het dient te worden opgemerkt dat in 21:14 de apostelen deel van het fundament van het Nieuwe Jeruzalem zijn terwijl de stammen deel van de poorten zijn in de muur die gebouwd is op het fundament. Je zou het andersom verwachten. Israel ging immers in de geschiedenis aan de Gemeente vooraf. Maar dat het nu omgekeerd is legt figuratief de nadruk op het feit dat de vervulling van Israels beloften eindelijk is gekomen in Christus." (p.1070).

Er is hoop voor Israel. De Messias is ook voor hen, en Hij komt eraan. Hij ontfermt Zich. Want God heeft Zijn volk nooit verstoten (Jer.30, Rom.11, Deut.4:29-31, Jes.11).

Chag Sukkoth sameach, chevariem.

Openbaring 7

Sommigen zijn van mening dat God klaar is met Israël sinds de 1e eeuw een nieuw tijdperk inluidde met de 1e komst van de Jezus. Maar niet alleen het hemels Jeruzalem in Openbaring 21:12-15 getuigt van Gods hernieuwde omgang met Israël, ook Openbaring 7:4-9, de 144.000 verzegelden uit de 12 stammen.

4 En ik hoorde het getal van hen, die verzegeld waren: honderdvierenveertigduizend waren verzegeld uit alle stammen der kinderen Israëls.

5 Uit de stam Juda twaalfduizend verzegelden, uit de stam Ruben twaalfduizend, uit de stam Gad twaalfduizend,

6 uit de stam Aser twaalfduizend, uit de stam Naftali twaalfduizend, uit de stam Manasse twaalfduizend,

7 uit de stam Simeon twaalfduizend, uit de stam Levi twaalfduizend, uit de stam Issakar twaalfduizend,

8 uit de stam Zebulon twaalfduizend, uit de stam Jozef twaalfduizend, uit de stam Benjamin twaalfduizend verzegelden.

9 Daarna zag ik, en zie, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle volk en stammen en natiën en talen stonden voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in hun handen.

There's something striking in de lijst van de stammen: Juda staat voorop! Niet Ruben, de oudste van Jakob, maar Juda staat eerst in de lijst, de vierde. Dat is in lijn met Opb.5:5, de leeuw uit de stam Juda, Jezus, en de vervulling van Genesis 49:10:

10 De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn.

Deze tekst wordt met Jezus vervuld. Op zijn sterfbed zegent Jakob zijn zonen en profeteert hij over Juda de komst van Jezus uit zijn nageslacht, uit Juda. Wat mooi is is dat Jezus uit het nageslacht van David is, die niet 100% Jood was als nazaat van Ruth, de Moabitische, vijanden van Israël nota bene, een hint dat God ook de natiën aan Zijn boezem wil hebben. De LXX, de Septuagint, de Griekse vertaling van de Hebreeuwse grondtekst, van Gen.49:10 zegt zelfs dat Hij "de verwachting van de natiën" is.

Gods agenda wordt met Jezus vervuld, die de Leeuw uit de stam Juda is (Opb.5:5). De scepter zal van Hem niet wijken, profeteerde Bileam, ook een Moabiet (Num.24:17), en de eeuwige heerschappij rust op Zijn schouder, profeteerde Jesaja (Jes.9:5-6).

God ontfermt Zich opnieuw over Zijn Israël. Samen met de grote schare die niemand kan tellen uit de volkeren, zullen zij verzegeld zijn door het Lam. Wij mogen er vandaag over lezen in de profetische geschriften van 2000 jaar geleden dat het gaat gebeuren.

Slurp van de sappen en vettigheid van de edele olijfboom, zou ik zeggen. Jezus is haar Wortel.

Shabat shalom, chevareim.

Jesaja 52 en 54

Wie niet meer geloven dat God nog iets met Israël heeft, zou Jesaja 54 moeten lezen, wat na Jesaja 52:13-53:12 komt, wat over Jezus' plaatsvervangend offer gaat.

Jesaja 54 vergelijkt Israël met Gods vrouw van wie God de Man is (vers 5-8). God begint met eerst door de profeet te zeggen dat zij haar tentpinnen wijd moet zetten (vers 2). Wat een mooi beeld. In het oude Nabije Oosten was de vrouw verantwoordelijk voor de tent van haar gezin, om die op te zetten en gereed te maken. De vrouw was de manager of the home, zeg maar. Niet dat haar enige recht het aanrecht was, maar zij runde het gezin. Hier zegt God dat Israël Zijn vrouw is en dat zij de tent gereed moet maken voor gezinsuitbreiding.

De tent doet Israël herinneren aan haar geboorte: aan Abrahams tent en de Uittocht en beproeving in de woestijn. "Laat de onvruchtbare vrouw juichen!", zegt God, en "haar tent wijder spannen, de touwen vastmaken en de pinnen vast slaan, want de onvruchtbare zal baren [en grote gezinsvermeerdering] zien". Daar horen wij, geloven uit de volkeren met het geloof van Abraham, trouwens ook bij.

God ontfermt Zich, want Hij heeft Zijn vrouw niet verlaten maar is haar trouw gebleven sinds de verbondssluiting in Exodus 19 en de huwelijksakte daarna vanaf Exodus 20. Ook Hosea zei het: "Kom laat ons wederkeren tot de Here, want Hij heeft verscheurd maar zal ons helen, Hij heeft geslagen maar zal ons verbinden. Hij zal ons na twee dagen doen herleven, ten derde dage zal Hij ons oprichten, en wij zullen leven voor Zijn aangezicht" (Hosea 6:1-3). Die 2e en 3e dag, duizend jaar genomen, wanneer is die? Nu?

In elk geval, "al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn" (vers 13). Het staat vast, is de toonzetting. Dat doet denken aan de volledige vervulling van Joël 2:28-32 die wij nog mogen verwachten sinds het begin ervan in Handelingen 2: een opwekking onder het Joodse volk aan het einde der tijden.

Het zal gebeuren, want God heeft gesproken. Laten wij, christenen uit de heidenen, met hen terugkeren tot God in deze dagen dat de stormen om ons razen.

Jesaja 54, 51, 62 - Vrouwe Israël

Het verhaal van Israël is eigenlijk het verhaal van haar Echtgenoot (God) en Zijn omgang met Zijn Vrouw (Israël). Dat pent Jesaja in Jesaja 54, 51:17-21 en 62:4-5. Zou God van haar gescheiden zijn en een ander hebben genomen, de Gemeente, zoals de vervangingstheologie predikt? Of zou Hij met de Gemeente zijn vreemdgegaan tijdens Zijn huwelijk met Israël? Of anders, zou Hij een harem hebben, twee bruiden tegelijk, Israël én de Gemeente? Nee, pent Paulus in Romeinen 11:1, Hij heeft haar niet verstoten. Gelovigen uit de heidenen zijn op hún geloofsstam geënt, pent hij erachteraan in 11:17. Door je geloof wordt je deel van hen.

God blijft trouw aan hun huwelijksverbond ook al is Zijn vrouw weggelopen en ontrouw aan Hem, zegt Jesaja en predikt Hosea. Hij koopt haar terug van de slavenmarkt waar zij zichzelf verkocht (Hosea 3). Met het overblijfsel is Hij doorgegaan (Rom.9:27-29, 11:2-5) en in het laatst der dagen zal Hij Zich opnieuw over haar totaal ontfermen (Rom.11:25-27, Jesaja 2, Jesaja 11, Ezechiël 37 enz.).

In Jesaja 54 predikt Jesaja opnieuw 51:17-21, dat God Israëls Man en zij een moeder met kinderen is. Daarmee komt ook een ander belangrijk kenmerk van God op tafel, waar Hij goed in is: "Jubel onvruchtbare! Juich, jij (Israel in ballingschap) die geen kinderen hebt want je zult vermeerderen! De kinderen van de eenzame zullen zelfs talrijker zijn dan die van de gehuwde" (54:1-2).

Dat was eigenlijk altijd al het verhaal van Israël. Israel was er nooit geweest als God dat niet had gewild en bewerkt. Abrahams vrouw Sara kon immers geen kinderen krijgen (Gen.11:30) en Izaaks vrouw Rebekka ook niet (Gen.25:21). Gods ingrijpen was nodig om Israël (Jakob) in de wereld te krijgen. Dat betekent dat God Israel echt heeft gewild en dat Hij Zich dan ook altijd zal blijven ontfermen (Rom.11:32). Met dit in het achterhoofd pent Paulus Romeinen 9.

Zo predikt het verhaal van Israël het buitengewone karakter van God: Hij maakt mogelijk wat bij mensen onmogelijk is om Zijn bedoelingen te bewerken. Sterker nog, wanneer Hij dat doet is de vruchtbaarheid en vermeerdering van de onvruchtbare zelfs groter dan die van de vruchtbare (54:1-2). Als je op Hem vertrouwt, is ineens veel mogelijk, en veel meer dan je uit jezelf kunt.

Is dat reden voor hoop? Ook voor ons? Hij maakt vruchtbaar al ben je onvruchtbaar, als je Zijn bedoelingen najaagt.

Shalom chevareim.

Jesaja 62

Voor degenen die denken dat God niks meer met Israël heeft, ook niet met het land, ontstaat een probleem bij het lezen van de OT Profeten. Jesaja 62 is zo'n hoofdstuk waar je dan vastloopt.

In Jesaja 62 geeft God een profetische bemoediging mee aan het volk dat in ballingschap zal gaan, een belofte om zich aan vast te grijpen als de Babylonische storm straks om hen heen begint te razen en Nabopolassar en diens zoon Nebukadnezar naar Jeruzalem komen (Daniel 1, 2 Koningen 17, 24). Na oordeel zal God Zich opnieuw ontfermen, had Hosea gezegd (Hosea 6:1-3). God heeft jullie voorspoed en heil voor ogen, niet jullie onheil, zou Jeremia later ook zeggen (Jer.29:11). Hij blijft niet voor altijd verborgen en zal niet toornig blijven maar ontfermt Zich weer, zei Jesaja (Jes.57:16). Dat zei hij ook in Jesaja 62:

Jeruzalem zal [uiteindelijk] een sierlijke kroon en koninklijke tulband zijn (vers 3). Zij zal geen verlaten vrouw meer zijn, geen Azubah, en geen woestijn, Shemamah, maar het land zal een gehuwde, een Beulah, zijn, Hephtsi-bah, waar God Zijn lust in heeft (vers 4). God huwt Jeruzalem en het land Israël. "Want de Here heeft een welgevallen aan u, en uw land wordt ten huwelijk genomen. Want zoals een jongeling een maagd huwt, zullen uw zonen u huwen, en zoals een bruidegom zich over de bruid verblijdt, zal uw God Zich over u verblijden" (vers 5). Wanneer God Zich verblijdt zal Hij zó blij zijn dat Hij in de rondte over je zal dansen, om Zijn as zal tolleren, met een luide schreeuw van verrukking, zou Sefanja later pennen (Sef.3:17).

En "om Sions wil zal ik [dan ook] niet zwijgen en om Jeruzalems wil niet rusten totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel", begint Jesaja (vers 1).

Om het zeker te maken, zegt God vervolgens dat Hij op de muren van Jeruzalem wachters heeft aangesteld die niet zwijgen maar Hem steeds aan Zijn beloften moeten herinneren (vers 6). Je zou denken: Is God vergeetachtig? Nee, dat natuurlijk niet, maar Hij wil graag met hen samenwerken. De wachters mogen niet rusten en Hem geen rust gunnen, maar Hem - als ik zo vrij mag zijn het in eigen taal te zeggen - niet oneerbiedig - net zolang aan Zijn oor trekken totdat Hij Jeruzalem grondvest en het stelt tot een lof op aarde (vers 7), wat Hij Zichzelf heeft gezworen (vers 8).

Hoe staat het ermee? Is Jeruzalem al een lof op aarde? Er is wel veel gedoe. Lucas 21:24 zegt: "Jeruzalem vertrappt zal worden tótdat de tijden van de heidenen zijn vervuld". Sommigen denken dat het over en uit is, maar the best is yet to come. Want God vervult altijd Zijn woord. Al die eeuwen is de Stad en is het land Israël, waar het symbool voor staat, platgelopen. Maar Jeruzalem, je heil komt. "Want de Here doet het horen tot het einde der

aarde: Zegt tot de dochter Sions, zie uw heil komt; zie, zijn loon is bij Hem en zijn vergelding gaat voor Hem uit. En men zal hen noemen: Het heilige Volk, De Verlosten des HEREN; en gij zult genoemd worden: Begeerde, Niet verlaten Stad. (vers 11-12).

Wij gelovigen uit de heidenen horen daar ook bij. Jerúzalem is ons thuis op aarde als de hoofdstad van het christendom, niet Rome. En het hemelse Jeruzalem is ons thuis in de hemel tot het met de finale ontknoping naar beneden komt.

Shalom, chevariem.

Het Joods bloed dat vloeide

Vorige week had ik een gesprek met een evangelische voorman in ons land en we hadden het al gauw over de Hebreeuwse wortels. "Wij moeten ons bedenken dat het Joods bloed was dat vloeide aan het Kruis op Golgotha", zei hij.

Ja, en dat Joodse bloed vloeide voor het heil van de heidenen. Opnieuw en opnieuw, denk ik dan. Hoeveel heeft het Joodse volk door de eeuwen heen geleden terwijl zij ons nota bene aan de zegen van Abraham hielpen (Gen.12:3), waarvan Jezus de grootste is? Jozef was zo'n zegen van Abraham toen hij de Egyptenaren en velen uit alle landen van de hongerdood redde in Gen.41:55-57, nog voordat hij zijn eigen familie Jakob/Israël redde in Genesis 42-43. Israël is altijd een zegen voor de volkeren geweest.

Hoe ironisch dat de volkeren dat niet zien en dat de Kerk er vaak blind voor is. En dat terwijl ook haar eigen apostolisch fundament Joods is (Efz.2:20). Jezus, de Hoeksteen en Grote Apostel (Heb.3:1) was Joods en alle apostelen naast Hem waren dat. En ja, ook de Joodse apostelen gaven hun leven voor onze zaligheid. Enkel Johannes stierf niet als martelaar. Opnieuw vloeide er Joods bloed.

Wat hebben wij Jezus aangedaan en wat hebben wij hén aangedaan? Het lijkt wel alsof het lijden van het Joodse volk en het lijden van Jezus onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Bizar is dan dat vervangingstheologen zeggen dat de Gemeente Israël heeft vervangen. Zonder haar Joodse fundament was zij al gelijk in de 1e eeuw ingestort!

Vandaag herinner ik je aan Joël 3. De profeet zegt daar dat in de laatste dagen God nog een rechtszaak met de natiën zal voeren over wat zij met de Israëlieten hebben gedaan. Joël 2:28-32 zal geheel in vervulling gaan onder de Joden (Joëls Joodse publiek; "alle Jóóds vlees") nadat dat begon in Handelingen 2. Maar daarna komt Joël 3. Wellicht dat daar dan toch ook Openbaring 19 van het papier springt, wanneer de Leeuw van Juda naar beneden komt, de aarde neemt en oordeel brult, niet in de laatste plaats over wat de volkeren met Israël hebben gedaan. "Raak Mijn gezalfden niet aan"? (Psalm 105:15).

In Jesaja is de Knecht des Heren Jezus, maar het Joodse volk is door de volkeren vaak geknecht terwijl zij een zegen waren. Is ook Job niet alleen een voorafschaduwing van Jezus, die zonder oorzaak afschuwelijk heeft geleden, maar ook in bepaald opzicht een beeld van Israël?

Dan zeg ik met Job, en met hen, Job 19:25-28: "Maar ik weet: mijn Losser leeft en Hij zal ten laatste op het stof optreden! Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien en

niet een vreemde; mijn nieren in mijn binnenste versmachten van verlangen. Als jullie dan zeggen: Hoe zullen wij hem vervolgen en de grond der zaak bij hem ontdekken! - vreest dan voor uzelf het zwaard, want (uw) grimmigheid is een halsmisdaad, opdat jullie mogen erkennen, dat er een gericht is".

Wij weten hoe het met Job afliep, en gelukkig was er genade voor zijn vrienden. Die genade kwam uitgerekend door Jobs voorbede (Job 42). Zou het Joodse volk ten laatste opnieuw voor ons heidenen voorbede doen, dat God genadig is? Misschien is dan het beste advies dat wij vrienden van Job worden, geen vijanden?

Voor allen die van Israël houden, shabat shalom, chevariem.

Gods lievelingsplant

Een veel gehoord argument voor sommigen om te geloven dat God niks meer met Israël heeft en wel met de Gemeente, komt uit de gelijkenis van de pachters in Mattheus 21. In deze gelijkenis is Gods wijngaard Israël waarin Juda Zijn lievelingsplant is (Jesaja 5:1-7). De pachters zijn de overpriesters en Farizeeën (:45). De slaven, die voor de vruchten kwamen maar door de pachters gedood werden, waren de OT Profeten (:34-36).

Ten laatste stuurde de Eigenaar, God, Zijn Zoon in de veronderstelling dat de pachters voor Hem wel ontzag zouden hebben (:37). Maar in plaats daarvan dachten de pachters: "Dit is de Erfgenaam van de wijngaard, laten wij Hem ombrengen, dan hebben wij de erfenis, Israël en het Koninkrijk, voor onszelf (:38-39). En zo deden zij.

Jezus stelt vervolgens de vraag wat de eigenaar daarna met de pachters zou doen. "Hij zal hen een kwade dood doen sterven en het beheer van de wijngaard aan anderen geven die de vruchten ervan opbrengen", antwoordden zij (:41). Zo is het, zei Jezus. Hij zei vervolgens dat het Koninkrijk van God van hen wordt weggenomen en aan een volk wordt gegeven dat de vruchten ervan opbrengt (:43). Zij hadden hun eigen vonnis getekend.

Betekent dit laatste vers dat Gods omgang met Israël voor altijd is gestopt? Hier komt het er op aan of je de bijbel nauwkeurig leest: Over wie gaat de gelijkenis?

De gelijkenis gaat over de pachters, de landbouwers die de wijngaard van God, Israel en Zijn lievelingsplant Juda, moesten bewerken. Jezus spreekt in de gelijkenis de pachters aan, niet het volk, haar leiders (de overpriesters en Farizeeën), niet de menigten. Sterker nog, zij zelf zagen in dat het over hen ging, zegt vers 45 expliciet. Ze werden er zo boos over dat zij Hem wilden grijpen (:46), waarmee zij nota bene de gelijkenis over hen zelf direct in vervulling hadden doen gaan. Maar zij weerhielden zich daarvan omdat "de menigten" Hem voor een profeet hielden, staat erachteraan. Dat is een hint naar het geloof van het volk in Jezus.

Het Koninkrijk zou voor altijd worden weggenomen van de leiders van Israël, niet van Israël zelf. Dat zou ook niet kloppen met de OT Profeten, en het stemt overeen met eerder onderwijs van Jezus. Immers, aan het begin van Zijn publieke bediening in Mattheus 5 sprak Jezus tot de Joodse bevolking in de Zaligsprekingen voor welke soort mensen het Koninkrijk is en dat de scharen en discipelen die naar Hem waren komen luisteren Zijn licht zijn.

Dat het hele volk Israel Zijn licht zou zijn onder de volkeren is altijd Gods bedoeling geweest (Exodus 19, Jes.42:6). Dat de Gemeente die rol onder de volkeren nu heeft overgenomen is ook waar (1 Petrus 2:9, Hand.13:46, Hand.18:5-6, Rom.10:16). Maar het geheimenis waar

Paulus later een tipje van de sluier over op zou lichten is dat God eerst de heidenen zou bezoeken en dat Hij daarna naar Jeruzalem terug zou keren en onder Israël nog een laatste opwekking zou geven (Rom.11:25-27, Joël 2:28-32, Mal.1:5, 11). Israël zal daarna een prominente plaats innemen in het Millennium na de Wederkomst (Gen.12, 15, 2 Samuel 7, Jeremia 31). Het zal niet meer staart zijn maar kop (Deut.28:13, Jer.31:8). De hut van David zal worden herbouwd (Amos 9, Handelingen 15). Jezus zal als erfgenaam voor eeuwig heersen op de troon van David (Lucas 1:32-33).

Er is nog iets: Hebben wij, volkeren, in de tussentijd goed voor Gods wijngaard gezorgd en Zijn lievelingsplant beschermd? Oei...

Misschien dat Gods lievelingsplant Jeruzalem een cactus is voor de volkeren in deze dagen. Maar ik bid dan met Paulus in Romeinen 11 voor pokon uit de hemel, een machtige beweging van Gods Geest in Jeruzalem.

Shabat shalom, chevareim.

De hen zal komen voor haar kuikens

Vandaag de dag onderwijzen sommigen dat Jezus' rede in Mattheus 24 op de Olijfberg over de laatste dingen al is vervuld in de tijd rond 70 AD, toen de Romeinen Jeruzalem platliepen, en dat wij niks schokkends meer hoeven te verwachten aangaande de wereldgeschiedenis. De eindtijd zou al zijn geweest. Het Koninkrijk is hier al. "Grijp de overwinning", zeggen zij, "en het is uit tussen God en Israël". Deze visie gaat door onder de noemer "preterisme", naar het Latijnse "praeter", dat "verleden" betekent. Zelfs de Wederkomst heeft volgens sommige preteristen al plaatsgevonden.

Deze interpretatie beïnvloedt onze verwachting. Maar dan pen ik je vandaag Mattheus 23:37-39.

1. Misschien is het goed om te bedenken dat preterisme niet nieuw is, en dat deze interpretatie dan ook al vaak kundig is weerlegd.
2. Het is ook goed om te bedenken dat de preteristen onderling niet eensgezind zijn over welke gebeurtenissen nou precies de vervulling waren van welke tekenen. Preteristen komen dan ook zelf in meerdere varianten in het debat over Gods agenda, op zich al een indicatie dat zij zelf nog niet klaar lijken met een gedegen onderbouwing van hun argument. Gelet op dat dit argument niet van gister is maar al in de 17e eeuw zijn verwarrende kop opstak, vraag je je af waarom haar aanhangers dan nog steeds niet met een sluitende, overtuigende en breed gedragen argumentatie in het debat kunnen verschijnen.
3. De hele preteristische visie hangt aan Mattheus 24, de "crux interpretum". Alle teksten in de bijbel aangaande de komst van het Koninkrijk van God, Israël, verdrukking en Wederkomst worden gelezen met de preteristische bril op van Mattheus 24 (de gedachte dat de eindtijd al is geweest).
4. In Mattheus 24 geeft Jezus antwoord op de vraag van Zijn discipelen in vers 3. Hun vraag kwam nadat Jezus net in 23:37-39 had gezegd dat Jeruzalem aan haar lot zou worden overgelaten en in 24:2 dat de Tempel zou worden verwoest. Jezus had gezegd dat Hij "haar kinderen dikwijls heeft willen vergaderen zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, maar je wilde niet". Hij wilde Jeruzalems Verlosser zijn. Want God is altijd uit geweest op de bescherming en verlossing van Jeruzalem, niet haar ondergang. Maar Jezus zei dat de kuikens niet wilden komen, en dat Jeruzalem daarom aan haar lot zou worden overgelaten, dat Hij Zich van haar zou terugtrekken (23:38-39). Zijn "Jeruzalem Jeruzalem" (:37) klinkt met evenveel emoties als Davids verdriet om zijn omgekomen, rebelse zoon Absalom die hém niet wilde (2 Sam.18:33, 19:4).
5. Maar er staat dit: "Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!" Jezus profeteert hier niet het definitieve einde van Jeruzalem maar een periode van verlating. "Totdat", zegt Hij. Er komt een moment dat Hij weer komt, en dan zullen de kuikens Hem willen. Dat moment komt nog

want na Zijn opstanding verscheen Hij alleen aan Zijn volgelingen en was er enkel gedoe over Zijn verdwenen lichaam, waarvan wij weten dat het was opgewekt. Onmiddellijk brengt dat Zacharia 14 op tafel: Jeruzalem zal vernietiging meemaken wanneer de volken tegen haar ten strijde vergaderen (:2-3, Matt.24:2), dan zal de Here uittrekken om tegen die volken te strijden zoals Hij vroeger streed en een einde aan de huidige eeuw maken (:3-8, Matt.23:39), dan zal Hij Zijn Koninkrijk opzetten (14:3-11).

6. De vraag van de discipelen was dan ook gelijk: "Zeg ons wanneer dat zal gebeuren, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?" Hun vraag bestaat eigenlijk uit drie vragen maar die komen in het Grieks in één volzin zonder komma's. De 1e vraag was wanneer Jeruzalem aan haar lot zal worden overgelaten (23:38-39) en de Tempel wordt afgebroken (24:2), maar de twee erna gaan over het einde der tijden: "En wat is het teken van Uw komst en van het einde der tijden?" Deze twee vragen beginnen beide met hetzelfde woordje "wat". Ze zijn gekoppeld alsof ze een tweeling zijn die samen gaan. Daarmee gaven de discipelen weer dat zij de Wederkomst en het einde van de tijden aan elkaar gekoppeld zagen en daarmee ook dat zij verwachtten dat hun Messias zich alsnog als een hen over haar kuikens zou ontfermen.

7. Waren zij in de war? Jeruzalem is toch in 70 AD omvergelopen? Nee, zij waren niet in de war maar baseerden zich op de OT Profeten, Daniel 9, 11:31, 45; 12:1-4, 6-12, Zacharia 14, enz., die dezelfde gebeurtenissen aan het einde van de tijden koppelden.

8. Dat betekent dat wij nog het een en ander mogen verwachten in Jeruzalem. Want de hen zal opnieuw komen voor haar kuikens om ze onder haar vleugels te vergaderen. En ditmaal zullen zij eronder kruipen, zoals Hij altijd heeft gewild. Geen hen loopt voor haar kuikens weg.

9. Er is nog iets anders: Als de Wederkomst al is geweest, dan is logischerwijs het 2e deel van Jezus' Rede voor preteristen overbodig geworden. In Mattheus 25 vertelt Jezus namelijk drie gelijkenissen die ons uitdagen om als wijze maagden de Wederkomst en Bruiloft van het Lam te verwachten, en roept Hij om radicaal discipelschap in de tussentijd.

Ben je een wijze maagd? Heb je nog genoeg olie in je lamp? Brand je voor Jezus, de Bruidegom die eraan komt?

Want de hen komt en wat een geluid zal zij maken! Zij zal haar vleugels uitspreiden en ze om de kuikens van Israël slaan.

Shalom, chevariem.

Zacharia 10 - Hij zal Israël tot Zich fluiten

Wanneer de hen komt om zich over haar kuikens te ontfermen (Matt.23:37-39), zullen de kuikens zeggen: "Gezegend Hij die komt in de naam des Heren!". De Psalmist voorspelde het (Psalm 118:26). Dat zal me nog eens een dag zijn! Dat leek de Psalmist ook, waarom hij schreef: "Dit is de dag die de Here heeft gemaakt, laten wij juichen en ons erover verheugen!" (vers 24).

Dat gaat om de dag van Jezus, zegt vers 22, de Bouwsteen die door de leiders van Israël werd afgewezen maar door God als meest cruciale Hoeksteen wordt gebruikt. Preteristen en vervangingstheologen zeggen daarop allemaal tegelijk in koor dat het dus uit is tussen God en Israël. De kuikens wilden immers de hen niet, en die is weggevlogen (Matt.23:38-39), en de bouwlieden keurden de steen af die God juist wilde gebruiken, en Hij is al 2000 jaar Zijn Gemeente aan het bouwen (Matt.21:42, Hand.4:11).

Maar dan pen ik je vandaag Zacharia 12. De profeet voorspelt er Israëls herstel en een nationale bekering (vers 10-14), na Zacharia 10, hetzelfde. Met Joel 3 voorspelt hij ook oordeel over de natien die tegen Jeruzalem ten strijde zullen trekken in een dolle laatste poging om Israël van de kaart te vegen (vers 1-9).

1. Jeruzalem zal dan een beker wijn zijn voor de volkeren rondom, een schaal van bedwelming (vers 2). Wanneer zij Jeruzalem proberen op te slokken zullen zij duizelig weg waggelen. De beker van Gods toorn die Jeruzalem eerst dronk is nu aan de natiën om te drinken (Jes.51:17, 22; Jer.25:15-17, 28).

2. Jeruzalem zal als een zware steen zijn die niet weg te tillen is, waaraan de natiën zich deerlijk zullen verwonden terwijl zij dat proberen (Zach.12:3).

3. De paarden van de vijandige legers die tegen Jeruzalem optrekken zullen getroffen worden door verbijstering en hun ridders door krankzinnigheid (vers 4).

4. Juda zal als "een vuurbekken tussen het hout zijn, als een vuurfakkeltussen de garven, en rechts en links alle natiën in het rond verteren; en Jeruzalem zal blijven voortbestaan op zijn eigen plaats, te Jeruzalem" (vers 6).

5. "Te dien dage zal de HERE de inwoners van Jeruzalem beschutten, ...Te dien dage zal Ik zoeken te verdelgen alle volken die tegen Jeruzalem oprukken" (vers 8-9).

Dat is ferme taal. Maar wanneer is “te dien dage”? Nadat Hij het volk weer samenbrengt, zegt de profeet in hoofdstuk 10. Wanneer Jezus Zich ontfermt als een hen over Jeruzalems kuikens (Matt.23:37-39), want God zal hen tot Zich fluiten en vergaderen uit verre volkeren, zegt Zacharia 10:8. “Wel heb Ik hen onder de volken gezaaid, maar in verre streken zullen zij aan Mij denken ... en terugkeren” (Zach.10:8-9).

In het Hebreeuws staat er: "zij zullen Mij herinneren", יִזְכְּרוּנִי , yizkeroeni. Dat is precies waar Zacharia over gaat, want Zacharia betekent “De Here herinnert”. Hetzelfde Hebreeuwse woord in 10:9, zachar, is de naam van de profeet zelf. Want God herinnert Zich Zijn volk en vergeet haar niet. En Zijn volk herinnert Hem onder de volkeren en komt terug, wanneer Hij hen tot Zich fluit.

Is dat nu al gaande? Zou de hemel tot hen fluiten en de natiën het niet inzien?

Er komt nog een massale opwekking onder het Joodse volk omdat God Zijn Geest uit zal gieten, zegt Zach.12:10-13 vervolgens. Alle geslachten van Israël zullen dan hun Messias erkennen. Waarom? Hij herinnert hen Zich en is hen niet vergeten.

Blaas de sjofar, want het gaat gebeuren omdat God het heeft gesproken.

Shalom, chevareim.

Jeruzalem, de hoofdstad

Steeds meer mensen geloven vandaag de dag in het preteristisch gedachtengoed (zie mijn eerdere post). Het idee dat alles al is volbracht, dat de eindtijd al is geweest, dat het Koninkrijk er al is, dat Jezus al op de wolken is teruggekeerd in 70 AD en wij uit Mattheus 24 niks meer hoeven verwachten, enz., komt ook met het idee dat Israël toen heeft afgedaan - dat het over en uit is met de speciale liefde tussen God en Israël.

Eigenlijk neemt Israel dus ook in dit opzicht weer een centrale plaats in de discussie in. Want is het zo dat het uit is tussen God en Jeruzalem? Of heeft Hij nog een plan met hen? Toch een eindtijdplan dus? Zo ja, en dat kunnen wij aantonen vanuit de OT Profeten en NT beloften, dan is Israel opnieuw de reden voor een juiste blik op de toekomstige verwachting van Gods agenda met de volkeren. Opnieuw Israel, denk ik dan. Je kunt gewoon niet om Israel heen. Dat klopt. Zonder Israel hadden wij de zegen van Abraham sowieso niet gehad, Jezus (Gen.12:1-3, Joh.4:22). Alhoewel ik niet wil zeggen dat alles om Israel draait, wel om Jezus, in de eerste plaats háár Messias, gaat het dan dus wel eigenlijk om Gods gang met Jeruzalem. "Vele eersten zullen de laatsten zijn en vele laatsten de eersten" (Matt.19:30), spreekt dan dus ineens wel erg tot de verbeelding: Het begon met Israel en het eindigt met Israel. Je zou er subiet om willen verhuizen naar Jeruzalem om erbij te zijn wanneer haar Messias daar op de Olijfberg verschijnt en die in tweeën splijt (Zach.14), maar de Gemeente heeft nog een rol onder de volkeren om verlossing te prediken (Matt.28:18-20 enz.).

Zelf geloof ik niet dat preteristen zozeer verkeerde bedoelingen hebben maar een gebrekkige theologie. Dat leidt tot idealistische verwachtingen die teleurgesteld gaan worden en tot minder geloof aan het einde van de rit dan toen die begon. Maar in onze anti-intellectuele gevoelssamenleving en onze belevingsgerichte kerken met hun postmoderne aversie tegen theologie, lopen wij het risico de waarheid die God voor ons neerpende in de Schrift kwijt te raken. Dat doet mij pijn, eerlijk. Ik schaam mij wel eens dat ik de bijbel wil prediken. Dan denk ik dat mensen denken: Daar heb je hem weer met zijn bijbels onderwijs. Wat heb ik eraan? Heb je niet iets wat mijn gevoel raakt". Maar de Donald Duck vind ik geen optie. Ik weiger iets anders op tafel te leggen dan Gods eigen spreken op Schrift. Zonder de bijbel op de kansel krijgen wij niet de verwachtingen die God wil dat wij hebben en lopen wij rond met een te roze gekleurde anthropologische bril op. Daarmee bedoel ik dat wij te positief over elkaar zijn, alsof wij superheiligen zijn in plaats van door Gods genade geredde zondaars, ternauwernood uit het vuur gerukt.

In elk geval is duidelijk dat Jeruzalem niet heeft afgedaan. Persoonlijk geloof ik dat het de hoofdstad zal zijn van het Millennium (Jes.11, Micha 4). Want ik denk niet dat Jezus zal regeren in Zijn Rijk vanuit New York of Amsterdam (Opb.20). En al helemaal niet vanuit Rome.

Wanneer God terugkeert naar Jeruzalem nadat Hij met de heidenen klaar is (Lucas 21:24), zal Romeinen 11:25-32 volledig in vervulling gaan, en Zacharia beaamt dat in hoofdstuk 10 en 12:10-13: 10 Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene... alle geslachten afzonderlijk;"

Shalom, chevareim.

Mattheus 24:32 - De vijgenboom bloeit weer

In Zijn rede over de laatste dingen in Mattheus 24 zegt Jezus: "Leer dan van de vijgenboom deze les, wanneer zijn hout reeds week wordt en bladeren doet uitspruiten weet je dat de zomer nabij is" (:32). Dat roept bij mij niet alleen Jeremia 24 op, waar Israel met vijgenkorven wordt vergeleken en Hosea 9:10: "Ik vond Israël als druiven in de woestijn; als vroege vijgen aan de vijgenboom, zijn eerste opbrengst, zal Ik uw vadersen', maar Habakuk 3:17: "Al zou de vijgenboom niet bloeien, geen vrucht aan de wijnstok zijn, nochtans zal ik juichen in de God van mijn heil". Dat lied zongen wij als tieners terwijl een van ons tokkelde op de snaren van zijn gitaar.

Habakuk

Habakuk profeteert vlak voor de ballingschap van Juda in dezelfde tijd als Jeremia, rond de Strijd bij Karkemis in 605 v.Chr. (Jer.46). Hij is uniek, omdat in tegenstelling tot alle andere profeten in Israel Gods spreken geen eenzijdige monoloog van God is tot het volk via de profeet, maar een dialoog tussen de profeet en God. Habakuk lijkt dan ook meer op een stuk uit een privé dagboek van de profeet die zijn gedachten en worstelingen aan het papier toevertrouwt dan op een "masa", een last van de Heer voor het volk zoals Maleachi had (1:1), maar dat op de een of andere manier toch in het publieke domein terecht is gekomen met een boodschap tot het volk.

Habakuks worsteling en Gods antwoord

Habakuk worstelt. Hij zegt: Trekt U het Zich niet aan dat er zoveel onrecht is in de straten van Jeruzalem? Onschuldigen lijden door de corruptie en wetsverachting van haar inwoners, waarom doet U niks aan al dit kwaad? (1:1-4). "U bent te rein van ogen om het kwaad aan te zien." (1:13)

Maar God antwoordt daarop: Het raakt Mij wel degelijk. Let maar op. Ik ga er wel degelijk wat aan doen. Ik doe de Chaldeeën opstaan (de Babyloniërs, Nebukadnezar). Zij gaan komen en Juda over de knie leggen (1:5-11).

Habakuks verontwaardiging

Maar Gods antwoord maakt Habakuk's worsteling niet minder. Hij zegt direct tegen God: Maar dat kunt U toch niet maken. "U bent toch de Heilige van oudsher?" (1:12). U kunt toch niet een volk onheiliger dan wij gebruiken om, een volk, rechtvaardiger dan zij, over de knie leggen (1:12-17)? Hoe kunt U een groter kwaad gebruiken om een kleiner kwaad te bestraffen? Dit klopt niet met Uw karakter.

Maar Ik ga het toch doen, zegt God dan (2:1-3). Maar dat niet alleen: Daarna zal Ik ook met hem afrekenen en zijn hoogmoed te gronde richten (hfst.2).

"Zijn ziel in hem is hoogmoedig, maar de rechtvaardige zal in geloof leven", staat er dan (2:4). Dit is een echo van de geloofstekst van het OT en het NT tegelijk, Genesis 15:6: "Abraham geloofde in de Here en het werd hem gerekend tot gerechtigheid".

De vijgenboom

Wat God zegt grijpt Habakuk aan. Hij wordt door dat zelfde geloof van Abraham ter plekke gegrepen wanneer God het zegt, en krijgt vertrouwen. Hij zegt daarop die beroemde andere tekst die wij als tieners zongen bij het snarenspeel van een van ons: "Al zou de vijgenboom niet bloeien, al zou er geen vrucht aan de wijnstok zijn, nochtans zal ik juichen in de God van mijn heil!". De HSV zegt het zo: "Zeker ik zal rustig wachten op de dag van de benauwdheid, als die aanbreekt voor het volk dat ons zal aanvallen. Ik zal dan toch in de Here van vroege opspringen. De Here is mijn kracht" (3:16-17).

Alle mensen, wat een Godsvertrouwen. Als God gesproken heeft, dan kun je alles aan. Of anders kun je het in ieder geval doorstaan.

Het gebeurde

En het gebeurde: Habakuk ging mee in ballingschap naar Babel ten tijde dat ook Daniël en Ezechiël meegenomen werden door Nebukadnezar. Habakuk heeft volgens een legende Daniël nog geholpen in de leeuwenkuil. 🙏

Die vijgenboom waar Jezus het over had in Mattheus 24:32 gaat over Jeruzalem, Habakuk's thuisstad waar hij als wachter op de muur ging staan om het allemaal te zien gebeuren (2:1, Jes.62:6).

Slot

Jeruzalem... Sta jij ook op de muur vandaag? Want de vijgenboom begint weer te bloeien. Het hout wordt weer week. Let op wat er gebeurt, met Mattheus 24 erbij.

Heerlijk slurpen uit de sappen van de edele olijfbom weer zo.

Shabat shalom, chevariem.

Lucas 21:24, Handelingen 2:34-35, 3:19-21 **Het "totdat" van Gods agenda**

Als God geen plan met Israël meer heeft, wat verklaart dan de wederoprichting van de Staat Israël in 1948, 1967 en daarna? Heeft God er misschien aanleiding voor? Zou de wederoprichting van Israël (Zach.10, Zach.12, Eze.37 enz.) een voorbode zijn van de tijd van de wederoprichting van alle dingen (Hand.3:21)? Preteristen hebben hier geen antwoord op en kijken stoicijns de andere kant op omdat het niet bij hun opvatting past dat Mattheus 24 en Openbaring enkel over Gods oordeel over Jeruzalem gaan en passé zijn. De Bijbel heeft dat antwoord wel: Jeruzalem zal vertrapt worden totdat de tijden van de heidenen vervuld zijn (Lucas 21:24). Daarna mogen wij nog een grote opwekking onder het Joodse volk verwachten (Rom.11:25-32, Zach.10, Zach.12:10-14, Joel 2:28-32). En God heeft ons geen advies gevraagd hoe Hij Zijn agenda heeft ingevuld (Rom.11:33-34). Het was Zijn eeuwig raadsbesluit (Rom.9:15-16, 11:33). Het is nu eenmaal niet allemaal maakbaar, en God zal Zich niet door ons laten gijzelen. Je kunt beter je knieën buigen voor Hem die het voor het zeggen heeft - wiens beschikkingen onnaspeurlijk zijn (Rom.11:32-34). En ja, ik geef het eerlijk toe, ik ben dan ook eerder gematigd calvinistisch en bescheiden gereformeerd als het op deze dingen aankomt.

Waar eerdere discussies omtrent Gods agenda vooral over het moment van de Opname, Verdrukking en Wederkomst gingen, gaat het nu tussen hen die zeggen dat Mattheus 24 en Openbaring nog komen en preteristen die prediken dat die al achter ons liggen. Volgens preteristen hoeven wij enkel de uitbreiding van Gods reeds neergedaalde Koninkrijk te verwachten, de Steen die rondrolt over de aarde en zo een Grote Berg wordt (Daniel 2:44-45, Kingdom Now). Het zal op aarde enkel beter worden, en vooral als gelovigen zich gaan beseffen wie zij zijn en de overwinning en autoriteit grijpen (dominion theology). Misschien dat als je naar het NOS Journaal kijkt, je eerder aan Richteren denkt, en de enorme chaos die in Israël ontstond omdat "een ieder deed wat goed was in eigen oog" bij gebrek aan een rechtvaardige Koning in hun midden (Richt.17:6, 18:1, 19;1, 21:25). Ook vandaag in de Kerk lijkt het steeds meer op Richteren, denk ik wel eens. Waar is de Koning? Opnieuw is Israël ons voorbeeld, denk ik dan: hoe het niet moet.

Jezus demonstreerde bij Zijn 1e komst wel het Koninkrijk maar de beloofde volheid ervan komt pas met Zijn 2e komst, wanneer Jezus het Koninkrijk Zelf vestigt (Opb.20, Jes.11, Micha 4) nadat Hij naar beneden komt (Opb.19), vlak voor de finale ontknoping. Bovendien, God heeft Israël niet voor eeuwig verstoten maar Zich van haar tijdelijk teruggetrokken - behalve van het rechtvaardig overblijfsel waaronder de apostelen (Hosea, Rom.11:1, 11:4-5) - en Hij zal Zich aan het einde der tijden weer over haar ontfermen zoals een hen over haar kuikens (Matt.22:37-39, Hand.1:6, Ezechiël 37 enz.).

De essentiële insteek van het debat is dus niet zozeer de Opname en de Verdrukking en apocalyptische angsttaferelen, optimisme over de wereld of pessimisme, maar het Koninkrijk des hemels: (1) Is het er al of nog niet? (2) Wie vestigt het, de Kerk of Jezus zelf?

(3) Is het iets geestelijks of moeten wij het letterlijk (op aarde) verwachten? (4) Gapt de Brudegom Zijn Bruid enkel weg naar Zijn Vaders huis en verblijft zij voor eeuwig in de hemelse suites (Joh.14:1, 1 Thess.4:16-17) of komen wij na de Bruiloft nog met Hem een keer naar beneden om hier te regeren in Zijn Vrederijk met Jeruzalem als hoofdstad (Opb.20, Jes.11, Micha 4).

“Tot aan” / “totdat” zijn dan ineens sleutelwoorden:

1. “Hem moest de hemel opnemen tot aan de tijden van de wederoprichting van alle dingen” (Hand.3:21). Nu is de tijd om je tot God te keren (:19-20).
2. “Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten”. (Hand. 2:34-35)
3. "Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst; daarna het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben. Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft. De laatste vijand, die onttroond wordt, is de dood (1Co 15:22-26).

Aangaande Israel:

4. “Jeruzalem zal vertrapt worden totdat de tijden van de heidenen vervuld zijn” (Lucas 21:24).
5. “Voorzeker Ik zeg jullie: Jullie zullen Mij niet meer zien totdat jullie zeggen: Baruch ha’ba be’shem Adonai” (Matt.22:39).
6. “Here, herstelt U in déze tijd het koningschap van Israël? Het is niet aan jullie de tijden of gelegenheden te weten die de Vader aan Zichzelf behouden heeft” (Hand.1:6-7).

Hij komt. En Hij komt nergens anders dan in Zijn Stad (Zach.14, Jesaja 11, Micha 4, Hand.1:6). Want zoals Gods verlossingsagenda van de wereld begon met Israël en eindigt met Israël (Gen.12, Rom.11, Matt.19:30), zo begon de wereld met de 1e Adam en eindigt het met de Laatste (1 Cor.15:45); met Jezus die zegt: Zie, Ik maak alle dingen nieuw (Opb.21:5).

Tot aan die dag zou ik zeggen: Het Koninkrijk, already but not yet. Als het er al was in volheid, dan had Jezus Zijn discipelen niet hoeven leren bidden erom in het beroemde Onze Vader: Uw Koninkrijk kome (Lucas 11:2). Als wij het moeten vestigen ook niet. En bovendien, dan hadden wij in de Kerk niet zoveel strijd en grote eenheid? En dan was Jeruzalem vandaag onze hoofdstad, niet Rome.

Shabat shalom, chevareim.

Amos 9:11-12 - Bar-Nafle komt

Voor wie slurpen van de sappen van de edele olijf en haar Wortel, Jezus, de Wortel van Isai (Jes.11:10, Opb.5:5, 22:16, Rom.11:16) pen ik vandaag Mattheus 24:30: "En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid."

In Zijn rede over de laatste dingen in Mattheus 24, haalt Jezus Zacharia 12:10-14 aan (zie mijn eerder post) dat over Israel gaat dat haar Messias zal erkennen en over Hem zal rouwen als over een enig kind, de eerstgeborene, die zij doorstoken hebben (zie Joh.19:37). Het Griekse "ge" wordt hier veelal vertaald met "aarde" maar de focus van Zacharia 12 is Israel, het Land, de andere betekenis van "ge". Alle stammen van Israël, zegt Zacharia 12, zullen rouwklagen over Hem en zich op de borst slaan. Eindelijk zullen zij inzien dat Hij de Messias is! En dan zal er een nationale golf van bekering zijn, zei Paulus ook in Rom.11:25-32. Door "ge" met "aarde" te vertalen wordt de oorspronkelijke betekenis en bedoeling van Zacharia vergeten en krijgen wij een verkeerde indruk. Hij komt allereerst voor Zijn eigen volk. En heel de wereld zal het weten, denk ik dan.

In de Talmoed staat die verwachting ook. "Rabbi Nachman zei tegen Rabbi Yitzchak, Heb je gehoord wanneer Bar-Nafle zal komen? Wie is Bar-Nafle?, vroeg hij. De Messias, antwoordde hij. Noem je de Messias Bar-Nafle? Ja, zei hij, want er staat geschreven, Op die dag zal Ik de vervallen hut van David weer oprichten" (Amos 9:11). In het Hebreeuws "et sukat David hanofelet", de vervallen hut van David. "Bar-nofelet" betekent dan letterlijk "zoon van de gevallen", en algemeen wordt aangenomen dat die de "uios nephelon", "zoon van de wolken" van Daniel 7:13 vertegenwoordigt: "met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon;". Amos 9:11 is zo aan Daniel 7:13 gekoppeld in de rabbijnse verwachting van herstel.

De Zoon des Mensen, Bar-Nafle, komt op de wolken, precies zoals God op de Sinai in Exodus 19:16 en wel vaker op een lichtende wolk verschijnt (Ex.13:21, 24:15-16, 34:5, 40:34-38, Matt.17:5, Daniel 7:13). En wanneer Bar-Nafle komt, zal Hij de vervallen hut van David weer oprichten, Israël, en Jeruzalem zal dan de hoofdstad van het Millennium zijn (Jes.11, Micha 4, Luc.1:32, Opb.20). De apostelen maakten daar later geen punt van in Handelingen 15:14-16, toen Jakobus Amos 9:11 aanhaalde als Gods agenda voor de toekomst van Israël. En ook dat Hij nú een volk uit de natiën vergaart dat erbij zal horen.

Gods plan is altijd het herstel van Jeruzalem geweest. Wij mogen als gelovigen uit de volkeren bij hen horen. Jij ook.

Shalom, chevariem.

Bar-Nafle in Handelingen 15

Preteristen en vervangingstheologen tegelijk zijn van mening dat God niks meer met Israel heeft, dat de liefde uit is omdat zij hun Messias af hebben gewezen. Maar dan pen ik je vandaag Handelingen 15. Want de komst van de Messias, Bar-Nafle, zal alles veranderen, en menig verdwaalde preterist in verwarring brengen.

Tijdens het debat in Handelingen 15 over de heidenen die tot geloof komen en de kwestie van de Torah-plicht, neemt Jakobus, Jezus' halfbroer, het woord. Hij zegt niks nieuws en haalt Amos 9:11-12 aan, de rabbijnse verwachting dat Bar-Nafle zal komen om de vervallen hut van David weer op te richten wanneer Hij komt op de wolken als de Zoon des Mensen (Dan.7:13).

Jakobus zegt dat Simeon (Petrus' Hebreeuwse naam) beschreven heeft hoe God "éérst" uit de heidenen voor Zich een volk kiest (:14). In het Grieks: πρῶτον ὁ θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ: "Hoe God eerst de heidenen bezoekt om uit hen een volk voor Zijn naam te nemen".

De Profeten stemmen daarmee overeen (:15), zegt hij erachteraan, waarna hij Amos 9:11-12 op tafel legt: "Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weer opbouwen, wat daarvan is ingestort zal Ik weer opbouwen en Ik zal haar weer oprichten" (:16). In de Hebreeuwse tekst van Amos 9:11 staat בַּיּוֹם הַהוּא "ba-yom ha-hoe", "op die dag". Dat is Romeinen 11:25-32 in actie.

Jakobus herhaalt nota bene 3x dat God de hut van David opnieuw zal opbouwen. Dat doet hij om een punt te maken met nadruk.

En dan zegt Jakobus: "opdat het overige deel van de mensheid de Here zoeken, alle heidenen" (:17). Na het herstel van Israel zal de rest van de wereld nog wat meemaken, met God in aanraking komen, vanwege Jeruzalem. Opnieuw is dan voor Jeruzalem een rol weggelegd. Na hun afwijzing van hun Messias, heeft Hij hen tijdelijk geparkeerd en is eerst naar de heidenen gegaan, wat begon in Handelingen 10 (lees Romeinen 9-11). Bij Zijn terugkeer herstelt Hij hen en dan zullen de heidenen nog een keer verbijsterd zijn over de God van Israël. "Uit Sion zal de wet uitgaan en het woord van de Here uit Jeruzalem" (Micha 4:2). Tegen die tijd zitten we wel in het Millennium, lijkt me.

Amos 9:11-12 sluit naadloos aan op Romeinen 11:25-27 en predikt het herstel van Israel zoals daar. Hoe kan het ook anders, want Jezus is de eeuwige erfgenaam van de troon van David, zei Gabriel tegen Maria, geheel overeenkomstig met wat de Profeten hadden gezegd (Lucas 1:32-33, 2 Samuel 7:13-14, en: Hebr. 1:6, 8). Hij zal over het huis van Jakob heersen

tot in eeuwigheid (Lucas 1:33). Jezus ontkende nooit het herstel van het koningschap (autonomie) van Israel, en wat Hij niet ontkende bevestigde Hij (Hand.1:6-7).

Hoe kunnen vervangingstheologen zeggen dat de Gemeente Israel heeft vervangen? De Gemeente is de "vervallen hut van David" niet, en ook niet "het huis van Jakob". Deze teksten zijn klip en klaar voor iedere lezer die ze met een open hoofd leest waarna zijn hart erdoor gegrepen wordt en hij subiet naar Jeruzalem wil.

Want Bar-Nafle komt en wanneer Hij komt zal Hij Jeruzalem herbouwen en zal de rest van de wereld door haar nogmaals haar knieën buigen.

Daarom: Richt je ogen op wat God doet in Jeruzalem. Indien ik u vergete, Jeruzalem, zo vergete mij mijn rechterhand (Psalm 137:5).

Shalom, chevareim.

Rome en Reformatie?

Vandaag is de verjaardag van de Reformatie. Op 31 oktober 1517 spijkerde Luther om 12.00 uur 's-middags zijn 95 stellingen op de deur van de Slotkerk van Wittenberg en zou daarmee een reformatie van de Kerk veroorzaken en een revolutie in de politiek en samenleving. Het was de tijd van de eenheid van Kerk en Staat die was gekomen toen Keizer Theodosius in 381 AD van het christendom de staatsgodsdienst maakte van het Romeinse Rijk, nadat Keizer Constantijn met het Edict van Milaan in 313 AD het legaliseerde na een tijd van ernstige vervolging onder Decius en Diocletianus.

“Cuius regio, eius religio”, was het uitgangspunt: “wiens gebied, diens gebed”. Het politieke klimaat bepaalde je christelijke kleur: Rooms of Protestants. Luthers Reformatie zou dan ook nooit door hebben gezet zonder de politieke bescherming van de Duitse prinsen die onder de politieke macht van de Paus uit wilden. De Tachtigjarige Oorlog tegen Filips 2 en de Spanjaarden (1568-1648) was zowel een religieus conflict met politieke gevolgen als een politieke oorlog met religieuze motieven, omdat Spanje de terugtrekkende beweging van de Nederlandse loyaliteit, vanwege het omarmen van het democratischere Protestantisme, niet kon hebben. Ons volkslied gaat erover. Wanneer wij op het voetbalveld het Wilhelmus galmen, weten echter nog maar weinigen van de politiek religieuze strijd waaruit het lied ontstond. Het verzet tegen Spanje leidde tot de eenheid die zichtbaar werd in de Unie van Utrecht op 23 januari 1579, toen de 7 noordelijke provincies massaal tegen het RK Spanje kozen nadat de zuidelijke delen op 6 januari 1579 in de Unie van Atrecht voor Spanje en het RK hadden gekozen. Het leidde ook tot de Inquisitie toen zo'n 18000 Nederlanders stierven omdat Spanje op dictatoriale wijze probeerde alsnog het RK geloof aan de eigenwijze Nederlanders op te leggen. Spanje was altijd al de sterke rechterarm van Rome geweest, en het RK geloof, met haar sacramentele genade-economie, was tot aan de Reformatie overal de dwingende godsdienstvorm. Nu, eeuwen later, sinds de Vrede van Munster een einde maakte aan de religieuze conflicten in Europa (1648, zie foto) wemelt de Kerk van geloofsbelevingen en belijdenissen.

In elk geval is niks van dat alles zaligmakend. Want Rome, het hoofdkwartier van de Westers Orthodoxe Kerk met de RKK voorop en haar Paus als haantje de voorste, heeft Jeruzalem nooit kunnen vervangen als de hoofdstad van het christendom. Ook Moskou, het hoofdkwartier van de Oosters Orthodoxe Kerk die óók claimt de enige ware kerk van Christus op aarde te zijn, niet. Voor het ware christendom moet je in Jeruzalem zijn, haar bronader en aorta, nergens anders. Beide, Rome en Moskou, zijn de verwarring nooit te boven gekomen toen de Kerk haar Joodse wortels afkapte, en hebben last van de heidense gekkigheid waar Paulus nou juist voor waarschuwde in Romeinen 11, die de gelovigen uit de goyim moesten zien te voorkomen, zelfverheffing. De verwarring is gekomen omdat de Kerk niet meer slurpt van de heerlijke levenssappen van de edele olijfboom en zich te goed doet aan haar vettigheid (Rom. 11:17). Geen boom blijft lang staan zonder goede wortels of wordt gezond op zieke. Omdat zij haar Joodse wortels heeft verzaakt en daarmee niet goed op de Wortel is aangesloten, de Wortel van Isaï, Jezus, is het christendom steeds ondervoed.

Ook al erkent het gros van het Joodse volk haar eigen Wortel nog niet, wij moeten niet vergeten dat het Nieuwe Verbond van Jezus nooit met de Gemeente is gesloten maar met Israël en Juda (Jer.31:31-34). Zij zijn niet bij ons gekomen, wij bij hen. Het fundament van de Gemeente waar gelovigen uit de goyim zo mee te koop lopen is Joods (Efz.2:20), want alle apostelen waren het, en hun bloed vloeide wereldwijd voor onze zaligheid. Wij heidenen uit de volkeren waren eens veraf maar zijn nu bij hen dichtbij gekomen, eens vijanden maar nu hun vrienden, medeburgers met hen (Efz.2:12-13). Door Jezus nemen wij deel aan het burgerrecht van Israël. Eens vreemdelingen en bijwoners, nu medeburgers (Efz.2:19). De Kerk uit de goyim kan eenvoudigweg de bijbel niet begrijpen zonder in te zien dat het een Joods boek is, gepend door overwegend Joodse mensen, die de wereld met het spreken van God in de Torah aan de beschaving hielpen die overal zoveel zegen heeft gebracht. De Kerk uit de goyim zou Ruth, de Moabitische uit de vijanden van Israel, de Moabieten, als voorbeeld moeten nemen toen zij niet alleen zei: "Uw God is mijn God", maar ook: "Uw volk is mijn volk" (Ruth 1:16).

Jeremia 31:31-34 predikt de hoop van Israël, die in de laatste dagen nog een totale vervulling krijgt (Zach.10, 12, Joel 2:28-32, Amos 9:11-12, Matt.24:31, etc.). En Ezechiël verzekerde: Ik zal jullie hart van steen veranderen in een hart van vlees; jullie zullen naarstig al Mijn instructies najagen (Eze.36:25-27). Wat niet lukte tot nog toe zal gaan gebeuren op Gods tijd. Het begon in Jeruzalem en eindigt in Jeruzalem.

Shabat shalom, chevareim.

Israëls aanneming: leven uit de doden voor ons

In Romeinen 11:15 pent Paulus dat de verwerping van Israël de verzoening van de wereld betekent, nadat hij in vers 11-12 schreef dat hun val en tekort rijkdom voor de wereld werd, omdat het licht van het evangelie aanging onder de volkeren. Het Grieks hier is indringend. Paulus gebruikt het woord ἀποβάλλω, "wegwerpen, afgooien". Je zou kunnen zeggen dat God hen van Zich afwierp, hen wegwierp.

Maar daarna pent hij verder en zegt: "wat zal hun aanneming dan anders wezen dan leven uit de doden?" Je zou er een uitroepeteken achter willen zetten, als je voelt wat Paulus bedoelt. Opnieuw gebruikt Paulus een indringend Grieks woord voor hun aanneming, πρόσλαμβάνω: tot Zich nemen, aannemen, welkom heten, in huis nemen. Hij neemt Israël weer tot Zich, schrijft Paulus. Hij neemt hen weer in huis. God neemt hen weer aan nadat Hij hen eerst wegwierp. Dat doet denken aan de oudste zoon in de 3e gelijkenis in Lucas 15, die Hij toch tot Zich neemt van het erf op een moment. Nadat zijn jongste zoon naar binnen ging in het feest, wil Hij ook zijn oudste erbij hebben.

De tekst zegt dat God hen weer aan zal nemen. Hij heeft hen eerst "weggeworpen" opdat de wereld Zijn rijkdom zou kennen. Maar daarna "trekt God hen weer tot Zich", en dat zal tot nog veel grotere rijkdom zorgen voor iedereen: Het zal "leven uit de doden" betekenen.

Wat bedoelt Paulus hiermee? Betekent dit letterlijk de opstanding die bij de Wederkomst zal plaatsvinden en leven daarna? Is dan de aanneming van Israël, de massale opwekking onder de Joden, het moment van de opstanding van de rechtvaardigen, onze ontmoeting in de lucht en het Millennium? Dat is reden om naar Jeruzalem te kijken en wat daar gebeurt. Of is "leven uit de doden" enkel een metafoor voor een nog grotere geestelijke zegen voor de wereld dan ooit tevoren wanneer Israël door God naar Zich toe getrokken wordt?

De term "leven uit de doden" letterlijk nemen verdient de voorkeur boven het metaforisch nemen, maar waarom?

1. Alle keren dat het NT "uit de doden" gebruikt, gaat het over de opstanding of verwijst het ernaar (Douglas Moo heeft het over 47x, p.695).
2. Vers 25-26 suggereert dat de redding van Israël enkel komt nadat God de volheid van de uitverkoren heidenen in het Koninkrijk heeft gebracht. Dat betekent dat er daarna geen geestelijke vernieuwing van de wereld meer zal zijn maar enkel de ontknoping nog resteert. Immers, wanneer God Israël tot Zich trekt, heeft God de uitverkorenen uit de heidenen al tot Zich getrokken (11:25-27). En, wanneer het evangelie is gepredikt tot aan de uiteinden van de aarde, dan zal het einde er zijn (Matt.24:14).

3. Er is nog iets: Paulus is als Jood zeer beïnvloed door het Joodse apocalyptische wereldbeeld en de verwachting dat aan het einde van de geschiedenis Israël hersteld zal worden. Daarom is een referentie naar de opstanding aan het einde van de geschiedenis hier zeer op zijn plaats.

4. De focus die Paulus heeft in de sequence in de verzen is de hele wereld. Hun weggeworpen worden door God was rijkdom voor de wereld, zo zal hun aanneming de opstanding van de gelovigen uit de hele wereld betekenen. Zoals Israëls val (:11-12) en verwerping (:15) de trigger waren voor de fase van de heilsgeschiedenis waarin Paulus en wij nu zijn, waarin God de volkeren in het bijzonder zegent, zo zal Israëls volheid (:12) en aanvaarding (:15) de ontknoping daarvan inluiden, de Opstanding aan het einde van de geschiedenis.

Alhoewel Paulus zwijgt over de precieze tijden van deze gebeurtenissen en hij dit aan God Zelf over laat, pent dit ene vers 15 ons wat wij gelovigen uit de goyim profetisch mogen zien komen en al zien gebeuren: dat God Israël weer aan Zijn boezem trekt, omdat Hij Zijn "geliefden vanwege de vaders" (11:28) weer bij Zich wil hebben zoals Hij ook ons wilde. Wie kan aan Hem ontsnappen wanneer Hij Zijn ogen op hem heeft?!

Met hun aanneming komt onze Opstanding, bij de Opname, "leven uit de doden". Het begon met Israel en eindigt met Israel.

Chay Yisrael, chay!

De semantiek van Romeinen 15:8

Folks, preteristen en vervangingstheologen tegelijk prediken dat Gods interesse in Israël is gestopt en dat met het oordeel in 70 AD aan de unieke status van Israël en Jeruzalem een definitief einde is gekomen. Maar dan pen ik je Romeinen 15:8, waar Paulus verder uitweidt op de effecten van dat de heidenen zijn geënt als wilde takken op de edele olijf in de gemeente van Christus, en dat zij door de Wortel gedragen worden als geestelijke kinderen van Abraham naast diens natuurlijke. Paulus pent: "En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen".

Ik heb bewust voor de oude Statenvertaling gekozen omdat deze de Griekse grondtekst juist weergeeft, evenals overigens de HSV en de Engelse NAS en NIV vertaling.

Er is één woord in dit ene vers dat van betekenis is voor de beloften van God aan Israël. Dit Griekse woord is γεγενῆσθαι in de Griekse zin: λέγω γὰρ Χριστὸν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων".

Het woord γεγενῆσθαι wordt vertaald met "is geworden". Deze grammaticale variant van het woord γίνομαι is bepalend om te begrijpen wat Paulus, geheel in lijn met eerdere teksten, eigenlijk schrijft. Hij gebruikt namelijk een voltooid tegenwoordige tijd, wat wij in het Engels een "perfect" noemen.

Misschien dat je nu denkt: 'Stef is de semantiek je niet een beetje teveel naar het hoofd gestegen?!' Nee, dat niet. Er zit betekenis in het taalgebruik en de grammatica. Een "perfect" betekent namelijk dat de handeling van het onderwerp in een zin niet is gestopt, maar blijvende effecten heeft die nog doorgaan. Als ik je schrijf: "Ik heb bruine bonen gegeten" dan suggereer ik dat dat effecten heeft in het nu. Paulus pent met γεγενῆσθαι dan ook niet "Christus wás een dienaar van de besnijdenis (het natuurlijke nageslacht van Abraham) alsof Hij er mee opgehouden is, maar "Christus is een dienaar gewórden", Hij is het nog steeds. Als hij het anders had bedoeld, had hij voor een andere grammaticale vorm gekozen (de aorista).

Jezus' bediening aan het Joodse volk is niet beperkt gebleven tot Zijn tijd op aarde, tot Zijn Kruis en Opstanding. Het wordt door hen eigen gemaakt. Waarom? Vanwege "de waarachtigheid van God", of anders gezegd: vanwege de "trouw van God" aan de vaderen omdat God Zich altijd aan Zijn "beloften" houdt. En Gods trouw aan hen heeft als doel Zijn "ontferming" over de heidenen, pent Paulus vervolgens in vers 9: "en dat de heidenen God vanwege Zijn ontferming [met hen] gaan verheerlijken".

Wij mogen God zo dankbaar zijn voor Israël. De trouw van God aan Israël zal heidenen op de knieën voor Hem brengen. Onze aanbidding is het product van Zijn trouw aan hen en Zijn ontferming over hen is ook over ons. Jezus heeft hen niet verlaten, maar is nog steeds met passie over hen bewogen. Door Hem zijn jij en ik erbij gekomen en ook een zoon of dochter van hun Abraham geworden.

Shalom, chevareim.

Gods ontferming over Israël, aanbidding onder de heidenen

Door Gods trouw aan Israël krijgen de heidenen met Gods ontferming te maken, pent Paulus in Romeinen 15:8-9. En door Gods ontferming zullen zij God verheerlijken. En dat is altijd al Gods bedoeling geweest, pent hij vervolgens in vers 9-12.

Paulus doet dat door 3 teksten uit het OT op te sommen, die door Gods trouw aan de besnedenen vervuld worden. Het krachtige is dat deze 3 teksten uit alle 3 delen van de Tenach (OT) komen, alsof Paulus het punt wil maken dat God het altijd heeft gewild en er helemaal achter staat. Paulus pent dat dat verlangen van Gods hart nu in Jezus worden vervuld in de Gemeente.

1. De eerste tekst in vers 9 is Psalm 18:50 en haalt Paulus uit de Ketuvim (de Geschriften), en de tweede tekst is 2 Samuel 22:50 en komt uit de Nevi'im (de Profeten). "Daarom loof ik U, o HERE, onder de volken en wil ik Uw naam psalmzingen." Paulus zegt in Rom.15:9 dat wat David destijds graag wilde, vervuld is in Jezus: dat de heidenvolken God zouden prijzen met Israël - omdat zij door hen met Gods ontferming in aanraking zijn gekomen. David was altijd uit op het onderwerpen van de heidenvolken en zijn overwinningen bekrachtigden zijn verlangen om God te prijzen "onder de heidenvolken", zegt Paulus (2 Sam.22:44, 50). Vandaag maakt de Messiaanse regie in de wereld die lofprijs los, en de Gemeente is waar het gebeurt.

2. Daarna pent hij verder van de Torah Deuteronomium 32:43 te lenen: "Jubelt, gij natiën, om zijn volk, want Hij wreekt het bloed van zijn knechten, Hij oefent wraak aan zijn tegenstanders en verzoent zijn land, zijn volk." Er lijkt nu een progressie te zijn gekomen, zegt Paulus, want waar het OT toe oproept, "Jubelt, gij natien" doen de volkeren nu zelf in de Gemeente: Zij vergezellen Israël in lofprijs van God vanwege Gods grote ontferming (15:9).

3. Daarna herhaalt Paulus de roep van het OT dat de heidenen God zouden prijzen met Israël: "Looft de HERE, alle gij volken, prijst Hem, alle gij natiën; want zijn goedertierenheid is machtig over ons, en des HEREN trouw is tot in eeuwigheid. Halleluja." (Psalm 117) Hoe vaak hebben wij dit lied gezongen in onze samenkomsten?!

Het gebeurt, schrijft Paulus, omdat Jesaja heeft gezegd dat de Wortel van Isai zou staan als een banier voor de natien en de heidenvolken naar Hem zouden vragen en op Hem zouden hopen. "Komen zal de wortel van Isai, en Hij, die opstaat, om over de heidenen te regeren; op Hem zullen de heidenen hopen. (Jes.11:10, 12). "Hij, die opstaat" lijkt een hint naar Zijn opstanding, en daarna gaat het over de Messiaanse regie over de heidenen die op Hem "hopen".

Paulus' argument in Romeinen 11 en nu in Romeinen 15 wordt afgesloten met de hoop voor Israël die óók door Jezus wordt vervuld. Jesaja gaat namelijk verder: "En Hij zal ... de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen van de vier einden der aarde." Dat is een hint naar de Wederkomst in Mattheus 24:30 en vers 31 daarna. Hij zal hen tot Zich fluiten, zei Zacharia (10:8). Hij zal de Geest van genade over alle stammen uitstorten (12:10).

Het wordt nog wat in Israël wanneer de Messias in de wolken verschijnt! Zijn affectie voor hen doet nog meer aanbidding onder de volkeren vlammen. Gelukkig hoeven wij er niet op te wachten, we kunnen er nu al mee beginnen. En als wij nou kijken naar de vijgenboom, Jeruzalem, dan zien wij dat God Zijn volk niet is vergeten.

Genesis 15:6 - Het amen van Abram.

Folks, vorige week las ik een opmerking op mijn eerdere post over Psalm 91, en ik dacht dat het misschien helpt als ik daarop in ga. De opmerking ging over de Hebreeuwse Hiphil, de grammaticale variant van de gewone Qal stam van een werkwoord. In de Hiphil kan een woord namelijk een andere, meer toegespitste betekenis hebben en een nuance geven, maar het is niet vanzelfsprekend dat alle betekenissen van een Hebreeuws woord van toepassing zijn in elke context.

In het Hebreeuws zijn er meerdere grammaticale vormen, varianten, van een werkwoord. De meest gangbare vormen zijn de Qal en haar passieve Niphal, de Piël en haar passieve Pual, de Hiphil en haar passieve Hophal, en dan is er de wederkerige Hithpaël. Met passief bedoelen wij dat het je overkomt, en dat er een andere partij is die de actie doet.

Een werkwoord staat in de basis vrijwel altijd in de Qal stam. De Qal stam is waar je dus een woord aan herkent. Het eerste dat de lezer doet is op zoek gaan naar de Qal vorm van het woord dat hij voor zich ziet wanneer hij het Hebreeuws leest. De Qal stam is in veel gevallen drie Hebreeuwse letters, maar heeft soms ook vier letters, en de lezer moet als een detective aan de gang om die drie letters te ontdekken. Punt is namelijk dat in het Hebreeuws van het OT aan werkwoorden aan de voorkant (prefix), middenin (infix) en achterkant (suffix) letters worden toegevoegd zodat de lezer de grammaticale variant kan herkennen. Een woord ziet er dan ingewikkeld uit in het begin, maar door oefening leert de lezer de stam herkennen en dus ook wat is toegevoegd.

Zo herken je de Niphal aan de ך aan de voorkant (de "n"), en je herkent de Hiphil aan de toevoeging van de ך aan de voorkant (de "h") en vaak aan de ך in het midden (de "i").

Een voorbeeld van de Hiphil is de beroemde tekst van het OT die de belangrijkste van de hele bijbel is: Genesis 15:6. In Genesis 15 vraagt Abram aan God, die hem net "een zeer groot loon" heeft beloofd, wat God hem dan gaat geven en of zijn dienstknecht Eliëzer daarvan dan zijn erfgenaam zal zijn omdat hij zelf kinderloos is (vers 1-3). God heeft een veel groter plan dan Abram wellicht ziet, en neemt hem mee naar buiten en belooft Abraham een eigen lijfelijke zoon en uit hem een enorm nageslacht (vers 4-5). God spreekt daar buiten tot Abram over de komst van Isaäk, en daarvoor is geloof nodig omdat Sara onvruchtbaar is (11:30). Je zou kunnen zeggen dat God Zelf voor de geboorte van Israël heeft gezorgd, want ook Isaäks vrouw Rebekka was onvruchtbaar (Gen.25:21). God deed 2x een wonder om het volk waar alle volkeren vaak over struikelen op aarde te krijgen! Zou Hij het ooit ontrouw worden?

Abraham geloofde

Dan komt het erop aan. Er staat wat uiteindelijk de theologie van de hele bijbel zou gaan zijn, van elke gelovige, het kompas van diegenen die zich Abraham als vader rekenen, natuurlijke en geestelijke kinderen van Abraham: “En hij geloofde in de Here en Hij rekende het aan hem gerechtigheid”. Je zou het ook kunnen vertalen met: “En Hij dacht het hem gerechtigheid”. Geloof verandert alles. In het Hebreeuws staat er:

וְהֵאֱמַן בַּיהוָה וַיַּחְשְׁבֶהָ לּוֹ צְדָקָה:

In het 1e woord van rechts wordt de Hiphil gebruikt: הֵאֱמַן. De ׀ is de waw, “en”. Je spreekt het zo uit: “we-hèèmin”, “en hij geloofde”. Het woord voor “gelooven” is de Hiphil variant van de Qal stam “aman”, waar ook ons “amen” vanaf is geleid.

Voeding

Maar wiens geloof was het nou eigenlijk? Het Hebreeuws gaat hier dieper en meerdere kanten op. In de Hiphil stam betekent “hèèmin” hoe het is vertaald in de meeste vertalingen, “gelooven” of “vertrouwen”, waardoor er staat “hij geloofde met/in de Here”. Maar in de gewone Qal stam van het werkwoord, “aman”, betekent het woord “voeden”. Dat brengt mij op een andere gedachte: Werd het geloof dat Abraham kreeg hem door God Zelf gegeven? Immers, geloof komt door het horen van God stem (Rom.10:17). Werd het door God gevoed door wat God tot Abram sprak? Kreeg Abram met dat God het sprak een injectie van geloof van God, waardoor Abram een boost kreeg in het geloofsavontuur wat in Genesis 12 al begonnen was? Daar lijkt het op. Zie Hebrèen 11.

Toch moest Abram zelf wel kiezen om zich in geloof met God te verbinden, en zijn geloof te blijven voeden en achterna te gaan. Je zou kunnen zeggen: Je gelooft in waarmee je je voedt, waardoor je wórdt gevoed, en waarmee je je vult. Toch weer die navelstreng, die verbinding met God, dat voedingskanaal, die נֶשֶׁר, van Spreuken 3:8 (zie mijn vorige post)! Dat levert de gedachte op: Waarmee voed je jezelf vandaag de dag? Is het met God? Voedt je jezelf met de dingen van de hemel? Mag God jouw voedingskanaal zijn? Heeft God je bron genomen en gevuld? Geloof is een gave van God waardoor genade werkt, zou Paulus later pennen (Efz.2:4-6). Misschien heeft Paulus dat wel bij Abram in Genesis 15 vandaan gehaald.

בַּיהוָה

Er is nog iets anders: Er staat בַּיהוָה. Er staat “ba’Adonai”, וְהֵאֱמַן בַּיהוָה. Dat "ba" kun je zowel vertalen als “in de Here”, als “mèt de Here”. Het woord “ba” komt van het gebruikelijke “be” maar wordt “ba” omdat de klinker langer wordt wanneer het gekoppeld wordt, dit keer aan יהוה, “Adonai/Yahweh”.

Je zou evengoed kunnen zeggen: “[Abraham] geloofde mèt de Here” als dat je zegt "in de Here". Dat geeft een ander beeld. Abram geloofde met de Here. Hij voegde zich bij Gods plan en geloofde het sámen met Hem. Dat deed Abram omdat hij in Gods karakter geloofde.

Abram vertrouwde. Zijn geloof was niet rationeel maar relationeel, niet abstract maar affectief, niet afstandelijk maar betrokken. Er was betrokkenheid van Abram bij God, en van God bij Abram. En die betrokkenheid, dat inhaken van Abraham bij God, veranderde zijn leven in één groot avontuur. Het werd een wachten op God en de vervulling van Zijn belofte in geloof.

Al Gods beloften zijn in Christus “ja en amen”!, zou Paulus later pennen (2 Cor.1:20). Dat “amen” in 2 Cor.1:20 is het Hebreeuws woord voor Abrahams geloven met God dat het gaat gebeuren. Abraham vertrouwde op God.

Amen? Als je door het geloof van God bent gegrepen, kun je dan Gods plan nog missen? Als God gesproken heeft, dan gebeurt het. Kun jij daar jouw amen op zeggen en je geloof eraan toevoegen? Geloof jij het ook? Voed je dan met dat hemels geloof. Dan zeg je met recht “amen”.

Openbaring 20:6: Destined to reign...

... **by aiming to serve**. Folks, naar aanleiding van een vraag die ik laatst kreeg, heb ik voor het weekend nog een pepermunt om op te zuigen voor diegenen die zich verdiepen in de agenda van God en voor zichzelf een overtuiging schrijven.

Zijn wij bestemd om te regeren? Wanneer? Is dat nu al?

Het Koninkrijk nabij

Kerkvader Augustinus was van mening dat met Jezus' woorden aan het Kruis, "het is volbracht" (Joh.19:30), het Koninkrijk van God op aarde al was aangebroken. Jezus zei immers: "Sinds de dagen van Johannes de Doper breekt het Koninkrijk baan met kracht" (Matt.11:12) en Johannes predikte dat (Matt.3:2). Hij predikte Zelf dat "het Koninkrijk nabij was gekomen" (Matt.4:17). Er was grote kracht in de straten van Jeruzalem toen Hij stierf (Matt.27:53). "Het Koninkrijk is onder u", had Hij ook gezegd (Lucas 17:21). In het Grieks pende Lucas: ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν. Het woord ἐντὸς is een andere dan het gewone ἐν dat de lezer van het Grieks hier zou verwachten, wat vertaald wordt met "in". Je kunt ἐντὸς het beste vertalen met: "binnenin u, in jullie harten" of "onder jullie, in jullie midden". Dat geeft gelijk al de scope van het Koninkrijk weer voor nu: Het is in diegenen die Jezus hebben leren kennen en binnengelaten. Ben je al van Hem? Heeft Hij Zijn koningschap al in jou gevestigd? Wanneer Jezus, de Koning, je hart heeft genomen, dan wordt je leven een expressie van Zijn regie (Spr.4:23). Dan is God geen hobby maar je agenda. Wanneer Hij in de Gemeente merkbaar en zichtbaar is, dan wordt de Kerk geladen van Zijn Aanwezigheid!

De Kerk runde de show

Kunnen wij dan zeggen dat het Koninkrijk des hemels al naar beneden is gekomen? En, regeren wij er al in? Is de Kerk het Koninkrijk, of vestigt de Kerk het? Een tijd lang in de Middeleeuwen leek dat zo. Vooral toen de Paus de machtigste man op aarde was, beleefde de Roomse Kerk gouden tijden in wat de seculiere geschiedenisboeken in zou gaan als "de donkere eeuwen". Na de verrassende kroning van Karel de Grote door Paus Leo III tijdens de kerstmis van 800 AD, zou de Paus aan het hoofd komen te staan van het Heilige Roomse Rijk, dat in 962 AD door hertog Otto I officieel werd uitgeroepen en de wereld regeerde. De Paus stelde keizers en koningen aan en stuurde ze weer weg, en heel Europa betaalde belasting aan de pauselijke schatkist in Rome in ruil voor de absolutie. Zonder de zegen van de Paus was er geen toegang tot de hemel. Zo was het.

Machtsstrijd

Maar het kwam ook met een machtsstrijd. Keizer Hendrik IV van het Roomse Rijk kreeg het aan de stok met Hildebrand, Gregorius VII, vanwege een meningsverschil over de aanstelling van leken. Hij werd geëxcommuniceerd en reisde in de winter van 1077 AD met zijn vrouw

en baby een barre tocht over de Alpen waarna Gregorius hem drie dagen op blote voeten voor de deur van het pauselijk paleis liet wachten voor hij binnen mocht komen, waarna de keizer zijn knieën boog. Rond 1200 AD werd Innocentius III het hoogtepunt van kerkelijke macht toen hij met zijn koninkrijksidealen de plaatsvervanger van Christus op aarde claimde te zijn en dus het hoogste gezag op aarde had. Maar Bonifacius VIII na hem kon dat allemaal niet waarmaken. Hij werd rond 1300 AD het totale dieptepunt van pauselijke macht: Bij gebrek aan een sterke arm om zijn claims te handhaven dat "er buiten de Rooms Kerk geen redding en vergeving van zonden is", dat de Paus als haar hoofd zowel geestelijke als staatkundige macht over iedereen heeft, en dat onderwerping aan de Paus "noodzakelijk voor verlossing" was, werd Bonifacius door Filips de Schone van Frankrijk gevangengenomen om te voorkomen dat die zou worden geëxcommuniceerd. Met steun van het Franse parlement staakte Filips de Schone de geldstroom naar Italië en onthield daarmee het Vaticaan haar inkomsten. Na Bonifacius verhuisde Clementius V het Vaticaan naar Avignon (1309 AD) waar het onder de macht van de Franse koning kwam, en waardoor de Engelsen de door hen aan de pauselijke schatkist afgedragen belastingen in de zakken van hun aartsvijand Frankrijk zagen verdwijnen. Met de opkomst van de Europese natiën, en versneld door de Reformatie, kwam uiteindelijk een einde aan de koninkrijksideologie van de Kerk in Europa.

Gods bedoeling?

De vraag is dan ook of dit nou allemaal Gods bedoeling was, om het over de Kruistochten in de 11e-14e eeuw maar niet te hebben. Er was uiteindelijk in de 16e eeuw een fikse Reformatie nodig om de theologische en politieke corruptie van de Roomse Kerk onder Leo X om te buigen. Op zich zou ons dat aan het denken moeten zetten of het wel zo'n goed idee is dat de Kerk aan het politieke roer staat, de show runt... Toegegeven, de kerk in de catacomben heeft weinig invloed in de wereld, maar een koninkrijksideologie nastreven terwijl wij nog met onze menselijkheid worstelen is een recept voor machtsmisbruik. De kerkgeschiedenis zelf laat in ieder geval zien dat dat niet tot discipelschap leidt, wel tot corruptie en Jodenvervolging. Wanneer mensen de gekkigheid in hun hoofd halen dat zij moeten regeren leidt mannelijk ego tot oorlog, en dan lukt het zelfs enige vrouwelijke regie niet om al dat mannelijk testosteron te bedwingen met de charmes van relationeel oestrogeen.

Koningen en priesters?

Is het Koninkrijk des hemels al op aarde gekomen met Jezus' plaatsvervangend sterven? De vraag is dan: Zullen wij ooit regeren met Christus zonder dat Hij Zelf lichamelijk in ons midden is (Opb.20:4) en terwijl wij zelf nog met onze menselijke natuur te maken hebben (Rom.8:23)? Dat wij zullen regeren met Christus staat vast. In de 2e gelijkenis van Mattheus 25, tijdens Zijn Rede op de Olijfberg over de laatste dingen voor de Wederkomst, vertelt Jezus daarover. Hij zegt: 'De Koning komt, ga aan de gang met je "talenten" en stop die niet in de grond'. Wie nu aan de gang gaat met wat God hem heeft gegeven, oefent vast voor straks wanneer hij gezag krijgt over steden tijdens het Millennium (Matt.25:21, Lukas 19:17). "Zij zullen met Christus als koningen en priesters regeren", zag Johannes (Opb.5:10, Opb.20:6). Wie is "zij"? Ook dat zag Johannes: Wie door het Lam gekocht zijn uit alle volken, stammen, talen en natiën met Zijn bloed (Opb.5:10).

Maar wanneer? Openbaring 20:6 geeft daar antwoord op: Het Millennium breekt aan na de 1e opstanding na de Wederkomst (Opb.19:11-16, 1 Thess.4:16-17). Degenen die deelhebben aan de 1e opstanding zullen als koningen en priesters regeren op aarde in het Millennium, staat er. Je bestemming is dus niet de hemel maar de aarde, zoals dat al in Genesis 1 Gods bedoeling was (Psalm 115:16). Maar voor je tot echte goddelijke regie komt, moet eerst je 1e opstanding plaatsvinden. En dat is ook nodig: Bij de 1e opstanding (van de rechtvaardigen) zul je in één ogenblik van je menselijke natuur en aardse lichaam worden bevrijd, opdat je volledig in je zoonschap komt (Rom.8:23, 1 Cor.15:51-52).

Slot

Voor nu pende Prediker dit: "Wat iemand ook is, zijn naam is al genoemd. Het is bekend dat hij een mens is. Hij kan niet in het geding treden tegen Hem Die sterker is dan hij" (Pred.6:10).

Mocht je vandaag al als koning ergens regie hebben, dan bid ik je toe dat het in de geest en nederigheid van Christus is, de Koning onder ons die de onderste weg ging (Markus 10:42-45), die niet uit was op Zijn eigen heerschappij maar op onze bevrijding, die niet wegbleef in eigen roem in de hemel (Fil.2:5-8), maar naar beneden kwam om ons mee omhoog te nemen in glorie (Heb.2:10), die een Kind werd, kwetsbaar en arm, om al de Zijnen vrij te kopen uit de greep van de boze door in onze plaats te sterven (Jes.9:5-6, 52:13-53:12). Ongelooflijk, wat een Koning! Hij was de Koning die ons de voeten waste... Moge wij zijn zoals Hij. Hij liet zien dat je niet kunt regeren tenzij je eerst kunt buigen (Fil.2:9).

Shabat shalom, chevariem.

Genesis 15: God ging alleen

Folks, pepermunten genoeg om op te zuigen voor wie zich verdiepen in de agenda van God met de vaart der volkeren. Wat mij geholpen heeft om de bijbel te begrijpen is het verschil tussen de verbonden te begrijpen.

Er zijn door de bocht genomen 3 soorten verbonden in het OT. (1) Er is een verbond van gelijkheid tussen twee partijen, waarbij de verbondspartners gelijk zijn. Het huwelijk is zo'n verbond (Mal.2:14). Het verbond tussen vrienden is dat, zoals dat van David en Jonathan (1 Sam.18:3). Een politiek verbond is dat, zoals tussen Abimelek en Abraham (Gen.21:32). Maar er zijn twee andere soort verbonden die met de agenda van God te maken hebben en die begrijpen helpt ons de bijbel te snappen: (2) het voorwaardelijk en (3) het onvoorwaardelijke verbond.

Voorwaardelijk verbond

Het verbond dat God in Exodus 19 met Israel sloot na de Uittocht, het Mozaitische Verbond, was een voorwaardelijk verbond. Dat houdt in dat de ondergeschikte partij (Israel) zich moest houden aan de verbondsbepalingen, de afspraken (Torah, de Wet) om de zegen van de meerdere partij (God) te ontvangen. Het voorwaardelijke verbond van God via de middelaar Mozes garandeerde zegen bij gehoorzaamheid en de vloek bij ongehoorzaamheid (Lev.26, Deut.28). Wanneer het volk zich niet zou houden aan de afspraken die zij bij de verbondssluiting aan waren gegaan, waarmee zij uitdrukkelijk instemden (Ex.19:5-8), dan zouden zij niet met de zegen van het verbond te maken krijgen, maar met de vloek, volgens afspraak. De geschiedenis vertelt ons dat zij zich niet aan de afspraken hielden, maar God wel. Hij verbande hen van Zichzelf en verstrooide hen onder de volkeren, zoals de afspraak was (Lev.26: 33), wat gebeurde (2 Kon.17, 2 Kon.24). Voordat dat gebeurde, zouden zij zelfs hun kinderen eten vanwege honger (Lev.26:29), wat gebeurde (2 Kon.6:29). Over dit laatste: Wanneer je 2 Koningen 6:29 leest begrijp je dat pas als je weet wat er in Leviticus 26:29 is afgesproken tussen God en Israel met Mozes als middelaar.

Onvoorwaardelijk verbond

Maar het OT kende ook het onvoorwaardelijk verbond. Dit verbond is een verbond dat God sloot met een eed die Hij zwoor bij Zichzelf. Met andere woorden, de ondergeschikte partij hoefde niet aan voorwaarden te voldoen om de zegen te krijgen die God bij de verbondssluiting beloofde, toezegde. God zou het sowieso doen. Deze partij zou het sowieso krijgen omdat God het bij Zichzelf zweerde en beloofde. Omdat God niet kan liegen, zal het hoe dan ook gebeuren (Num.23:19, Titus 1:2).

Gods verbond met Abram

Het verbond dat God met Abram sloot in Genesis 15: is zo'n verbond. Abram hoefde er niks voor te doen om de beloofde zegen te krijgen. Hoe weten wij dat dit een onvoorwaardelijk verbond was?

Abram krijgt van God de opdracht om een koe, geit, ram en duif in tweeën te snijden en de stukken tegenover elkaar neer te leggen, precies zoals dat ging bij de verbondssluitingen van de oudheid. Dan valt er een diepe slaap over Abram en ziet hij hoe en "vurige fakkel tussen de stukken doorging" en God een verbond sluit, en een belofte doet.

"17 Toen de zon was ondergegaan, en er dikke duisternis was, zie, een rokende oven met een vurige fakkel, welke tussen die stukken doorging. 18 Te dien dage sloot de HERE een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat" (Gen 15:17-18).

De "vurige fakkel" is een beeld van God, zoals Hij wel vaker in de bijbel afgebeeld wordt als vuur of vuurvlammen (Ex.3, Hand.2). Wat valt je op in de tekst? Hij gaat alleen tussen de dieren door! Dat laat zien dat Hij Zijn verbond met Abram eenzijdig sluit en Abram als ontvangende partij niet aan voorwaarden hoeft te voldoen om de belofte te krijgen.

Normaal gesproken gingen in de oudheid beide partijen sámen tussen de stukken door en werd het verbond gesloten met de goden als getuige. De afspraken werden aangegaan en de goden werden als getuige geroepen. De verbondspartners riepen de goden erbij die met de verbondspartners als het ware mochten doen zoals met de dieren als zij zich niet aan het verbond zouden houden... Met andere woorden: Zo'n verbond sloot je met ernst, niet lichtvaardig. Je ging het aan als je je eraan wilde houden. Immers, niemand wilde er het leven bij laten. Zo ging ook God dit verbond met Abram aan met ernst, niet lichtvaardig, en bij Zichzelf...

De belofte

God doet een belofte bij de verbondssluiting: Hij belooft Abrams nageslacht het land van de Eufraat tot aan de Nijl (vers 18). Heeft het volk het al gehad? Nee. Deze belofte moet nog worden vervuld. Salomo heeft het gebied tussen beide rivieren wel onder zijn regie gehad maar het nooit in bezit genomen (1 Kon.4:21).

Ook al heeft het volk zich niet gehouden aan de verbondsafspraken van het voorwaardelijk verbond van Mozes, de belofte van dit onvoorwaardelijk verbond met Abram zal nog vervuld worden.

Lang wachten

Zou God Zich aan Zijn verbondsafspraken houden, aan de belofte die Hij deed aan Abram? 'Wij zijn inmiddels 4000 jaar verder!', zeg je misschien. Maar dat is geen argument, zeker niet als je bedenkt dat Gods belofte over de komst van Jezus in Genesis 3:15 er meer dan

4000 jaar over deed voor die uitkwam. Met andere woorden: Hoe lang het ook duurt, het zál gebeuren, want God houdt Zich altijd aan Zijn Woord.

Wanneer zal het zijn? Het is niet ondenkbaar dat dat in het Millennium zal zijn als je Ezechiël 40 en daarna leest. Alhoewel het Joodse volk terugkeert naar Jeruzalem omdat de Messias hen daar zal ontmoeten (Zach.14, Joel 2:28-32, Zach.10:6, 12:10-13, Matt.24:31), zal Gods belofte niet met menselijke middelen worden gerealiseerd maar met goddelijke. Er is vandaag de dag veel gedoe om het land en zionisten willen wellicht met eigen middelen de belofte van God waarmaken. Maar God zal doen wat Hij wilde, omdat Zijn gunst aan en liefde voor Abram onberouwelijk is, zei Paulus (Rom.11:28).

Leviticus 26:4-45

Misschien dat je zegt: 'Maar zij hebben het verbond van Mozes verzaakt'. Ja, maar er is een krachtiger verbond: dat met Abram. En er is nog een veel krachtiger verbond dat erbij aansluit: het onvoorwaardelijke verbond van Jezus, Yeshua, die kwam om de belofte aan Abram te bevestigen (Rom.15:8) en om de Torah niet te ontbinden maar vervullen (Matt.5:17-18). In Yeshua zal ook Gods belofte aan Abram worden vervuld. En er is nog iets anders: Zelfs het voorwaardelijke verbond van Mozes zegt dat God, ook al verbande Hij Zijn volk van Zichzelf en verstrooide Hij hen onder de goyim, de volkeren, verzette Hij Zich tegen hen (Lev.26:41), toch van hen houdt en Hij Zich weer over hen zal ontfermen in genade:

Leviticus 26: 44 Maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijanden zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en mijn verbond met hen verbreken: want Ik ben de HERE, hun God. 45 Maar Ik zal hun ten goede gedenken het verbond met hun voorvaderen, die Ik voor de ogen der volken uit het land Egypte heb geleid, om hun tot een God te zijn. Ik ben de HERE. (Lev 26:44-45).

Nadat Jeruzalem is vertrappt en de tijden van de heidenen zijn vervuld (Lucas 21:24), ontfermt God Zich weer wanneer Jezus komt, de hen die Zijn kuikens onder Zijn vleugels verzamelt (Matt.23:37-39).

Slot

Zit er ook een boodschap in voor ons? Ja. Er zit zo'n diepgang in Gods omgang met Israël dat zij ook in hun verwerping en Gods verzet tegen hen en Zijn hernieuwde ontferming over hen aan het einde der tijden een voorbeeld voor ons zijn, licht: Ook al heb je het verknald, God ontfermt Zich weer over je. Al heeft Hij je geslagen, Hij zal je weer verbinden (Hosea 6:1-3). Er is geen enkele manier om aan Hem te ontsnappen. Throw yourself right into His arms of love. Hij zal nooit afwijzen wie tot Hem komen en Hem willen.

Shalom, chevariem.

Deuteronomium 4:30: Het gaat gebeuren

Folks, in het licht van het onvoorwaardelijk verbond dat God sloot met Abram in Genesis 15, wat in het Engels een "Covenant of Grant" genoemd wordt, een verbond dat God sloot bij Zichzelf, is het boeiend om Deuteronomium 4:29-30 eens te lezen.

Deuteronomium is een boek dat bij uitstek over het voorwaardelijk verbond gaat, het verbond dat in het Engels een "Suzerain-Vassal Covenant" heet. De mindere, de Vassal, ontvangt bij het voldoen van de verbondsafspraken de zegen van de meerdere, de Suzerain (bescherming en vruchtbaarheid). Deuteronomium staat vol met terminologie van dit type verbond. God is de Suzerain, Israël de Vassal, hemel en aarde zijn getuigen, Mozes is de middelaar.

Maar zoals Gods verbond met Noach in Genesis 9 een "Covenant of Grant" is, en een soortgelijke vloed dus nooit meer geweest is omdat God Zich altijd aan Zijn afspraak houdt, zo klinkt, nota bene te midden van de terminologie van het voorwaardelijk verbond, ineens de aankondiging dat, ondanks dat het volk zich niet zal houden aan de verbondsafspraken, God Zich toch over hen zal ontfermen vanwege Zijn "Covenant of Grant" met Abram in Genesis 15, en dat Hij hen terug zal brengen. Want zoals God Zich houdt aan het verbond met Noach, zo houdt Hij Zich ook aan dat met Abram. Daarom herhaalt God in Deut.4:29-30 Zijn krachtige belofte aan Israël:

26 Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen, dat gij zeker spoedig zult omkomen in het land, dat gij na het overtrekken van de Jordaan in bezit zult nemen; gij zult daarin niet lang leven, maar zeker verdelgd worden;

27 de HERE zal u onder de natiën verstrooien en gij zult met een klein getal overblijven onder de volken, bij wie de HERE u brengen zal;

28 dan zult gij daar goden dienen: werk van mensenhanden, hout en steen, die niet zien, noch horen noch eten noch ruiken.

29 En dan zult gij daar de HERE, uw God, zoeken en Hem vinden, wanneer gij naar Hem vraagt met uw ganse hart en met uw ganse ziel.

30 Wanneer het u bang zal zijn en in de toekomst al deze dingen u zullen overkomen, dan zult gij u bekeren tot de HERE, uw God, en naar Hem luisteren.

31 Want de HERE, uw God, is een barmhartig God, Hij zal u niet verlaten noch u verderven en Hij zal niet vergeten het verbond met uw vaders, dat Hij hun onder ede bevestigd heeft.

"In het laatst der dagen"

Dat "verstrooien" is gebeurd, meerdere malen, en dus zal God ook dat andere doen, dat zij zich tot "de Here bekeren". Wanneer? De NBG heeft vers 30 vertaald met "in de toekomst".

Dat is niet helemaal wat er in het Hebreeuws staat. De vertalers van de NBG vertaling hebben dat wellicht gedaan omdat zij hun vingers niet wilden branden aan een theologisch

vraagstuk en het in het midden wilden laten, overgelaten aan de lezer zelf om te beoordelen. Misschien was dat wel omdat de NBG in 1951 uitkwam, vlak na de wedergeboorte van de Staat Israel in 1948? Echter, het letterlijk vertalen wat er in het Hebreeuws staat is nodig om dichtbij het spreken van God te blijven en Gods agenda te snappen.

Het Hebreeuws is namelijk:

בְּצָר לָךְ וּמִצָּאוּךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְשָׁבַת עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ:

Vertaald is dat:

"In je verdrukking (בְּצָר לָךְ, vijandschap tegen je) wanneer je al deze woorden (הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, dingen) ondervindt (וּמִצָּאוּךְ) in de laatste dagen (בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים) dan zul je terugkeren (en je zult terugkeren) (וְשָׁבַת) tot de Here jouw God en je zult Zijn stem horen (וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ)..."

De grammatica van de tekst is niet voorwaardelijk, "als je zult terugkeren", maar zeker, "je zult terugkeren", "je zult Zijn stem horen". En er staat niet "in de toekomst" maar "בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים", "be-acharit yamim", "in/aan het einde van de dagen".

In deze verzen temidden van de terminologie van Deuteronomium vertelt Mozes wat zou gaan gebeuren. God wist dat het volk Hem ongehoorzaam zou gaan zijn, maar ook dat Hij hen terug zou roepen tot Zichzelf onder een veel beter verbond, dat van Yeshua, aan het einde van de geschiedenis.

Paulus had het goed op een rijtje toen hij hierover in Romeinen 11:25-32 de hoop op opwekking schreef onder het Joodse volk aan het einde van de wereldgeschiedenis wanneer de fakkel van het Evangelie rond de wereld is gegaan. Met Yeshua gaat het gewoon gebeuren.

Alvast shabat shalom, vrienden van Adonai.

Deuteronomium 30:1-6: Je kunt er niet omheen

Folks, ook zo'n tekst die gaat over Gods onvoorwaardelijke plan temidden van de terminologie van Zijn voorwaardelijk Suzerain-Vassal verbond is Deut.30:1-6. Ik weet niet welke vertaling je zelf voor je hebt, maar vandaag pen ik je het Hebreeuws met de vertaling erbij en daarna wat gedachten.

Vers 1

וְהָיָה כִּי-יָבֵאוּ עָלֶיךָ כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנֶיךָ וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל-לְבָבְךָ בְּכָל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדְיִיחְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה:

En het zal zijn dat al deze dingen over je zullen komen, de zegen en de vloek die Ik voor je aangezicht heb gegeven/geef, en je zult terugkeren tot je hart onder al de volkeren waar de Here je God je daar verbannen heeft.

Vers 2

וְשִׁבַּתְתָּ עַד-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי כָּכָל אֲשֶׁר-אָנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם וּבָנִיךָ וּבְכָל-נַפְשֶׁךָ:

En je zult terugkeren tot de Here je God en je zult luisteren naar Zijn stem naar alles wat ik je gebied vandaag, jij en je zonen, met heel je hart en met heel je ziel.

Vers 3

וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבְּצֶךָ מִכָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְיָצְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה:

En de Here je God zal omkeren je gevangenschap en Zich over je ontfermen en je verzamelen uit alle volkeren waar de Here God je naartoe verstrooide.

Vers 4

אִם-יְהִיֶּה נִדְחֶךָ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ:

Al was je verstrooide aan het einde van de hemelen vandaar zal de Here God je verzamelen en vandaar zal Hij je nemen.

Vers 5

וְהִבְיָאֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יְרָשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וְיִרְשָׁתָהּ וְהִיטִבְךָ וְהִרְבֶּךָ מֵאֲבֹתֶיךָ:

En de Here je God zal je in doen gaan naar het land dat je vaderen bezaten en je zult haar bezitten en Hij zal je goed doen en Hij zal je talrijker maken dan je vaderen.

Vers 6

וּמָלֵא הַיְהוָה אֶת־לִבְךָ וְאֶת־לִבְבֶךָ וְרֵעֶךָ לְאֵהָבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן תַּחֲיֶיךָ:

En de Here je God zal snijden je hart en het hart van je zaad/nakroost om van de Here je God te houden met heel je hart en met heel je ziel zodat je zult leven.

Ezechiël

Dit laatste vers predikte Ezechiël dat zou gaan gebeuren toen deze woorden van Mozes in Deuteronomium 30 meer dan 800 jaar eerder al klonken en deels uitkwamen tijdens de ballingschap waarin hij ook zelf meegenomen werd (Eze.36:25-27, 593-571 v.Chr.). Sommige vertalingen, zoals de NBG, hebben er een voorwaardelijke twist aan gegeven ("wanneer je dit harte neemt" in vers 1), maar de meeste andere vertalingen in binnen- en buitenland vertalen het zoals het in het Hebreeuws staat: niet voorwaardelijk ("indien"), maar dat het zal gebeuren ("je zult"). Het staat vast, ook al weten wij niet hoe en ook niet wanneer.

Geheimenis

Paulus pende Romeinen 11 misschien wel met Deuteronomium 30 in zijn achterhoofd. Hij fundeerde er zijn hele hoofdstuk misschien wel op, samen met alle andere OT teksten over Gods belofte van herstel van Zijn Jakob, wanneer hij over het aan hem geopenbaarde geheimenis pent op Gods agenda.

In Romeinen 11 pent hij eerst dat God Zijn volk niet verstoten heeft (Rom.11:1), daarna dat de verlossing eerst naar de heidenen gaat terwijl Hij, een rechtvaardig overblijfsel uitgezonderd, Israel verhard heeft (vers 7). God heeft hen onder een geest van diepe slaap, als ik het in eigen woorden schrijf, 'bedwelmd'. Hij gaf hen "ogen om niet te zien, oren om niet te horen" (vers 8); en, "hun tafel werd tot een strik, een valkuil, tot een struikelblok met als doel vergelding" (9).

Een semantische vuistslag

Echter, Paulus pent daarna verder: "Zijn zij soms gestruikeld met de bedoeling dat zij vallen zouden?" (vers 11). Hier klinkt als antwoord de typische Paulinische knaller van een gepassioneerde apostel, die wel vaker klinkt. Paulus slaat met een semantische vuist op tafel: μή γένοιτο! "Volstrekt niet! Maar door hun val is de zaligheid tot de volkeren gekomen"...(vers 11)... En wanneer "de volheid van de heidenen is binnengegaan" (vers 25) zullen zij weer "geënt worden op hun eigen olijfboom" (vers 24)... Ook al zijn zij nú vijanden wat het evangelie betreft vanwege jullie (heidenen)... zij zijn wat de verkiezing betreft (nog altijd) geliefden vanwege de vaders" (vers 28).

Daarom, "de Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden van Jakob afwenden. Dit is het verbond van Mij met hen, wanneer Ik hun zonden zal wegnemen" (vers 26-27, Jes.59:20, 45:17, 27:9, Jer.31:31). God heeft állen onder ongehoorzaamheid opgesloten om Zich over állen te ontfermen" (Rom.11:32). "Gans Israel zal behouden worden" (vers 26). Dit is allemaal taal vanuit Deuteronomium 30.

Slot

De tranen springen je in de ogen als je denkt wat dit volk allemaal geleden heeft opdat wij aan hun heil zouden komen, Jezus. In mijn eigen woorden: Hij parkeerde behalve het overblijfsel van Israel (de stam) alle anderen van Israel tijdelijk in de berm, om Zich na de binnenkomst van de volheid van de heidenen weer over hen te ontfermen, de motor weer te starten en hen alsnog ook allemaal naar Huis te sjeesen.

Chay Yisrael chay. Ha Mashiach bo.

Er was grote opstandingskracht in Jeruzalem toen Hij stierf (Matt.27:52), maar is dat de wereldwijde volheid die God heeft beloofd met Zijn belofte over het Messiaanse Vrederijk in Openbaring 20? Als dat zo is, zien wij de tekenen van Jesaja 11 en Micha 4, van Jesaja 65 en het herstel van Jeruzalem, Ezechiel 37 en daarna, Jesaja 2, enz.?

De agenda van God in Romeinen 8:29-30

De proleptische aoristus (1)

Happy New Year everyone. Folks, voor wie zich verdiepen in de agenda van God, misschien ben je inmiddels door je pepermunten heen. Daarom heb ik nog een pepermunt om op te zuigen, en deze heb ik een naam gegeven: de proleptische aoristus.

Misschien dat je nu van schrik je zakje pepermunten laat vallen en al je pepermunten in een keer doorslikt, maar deze heeft aan de ene zijde de NT benaming "proleptische aoristus" en aan de andere zijde de OT Hebreeuwse benaming voor haar equivalent "perfectum propheticum". Misschien dat je nu gelijk denkt dat al dat Grieks en Hebreeuws me naar het hoofd gestegen is en ik geef toe, ik word hier zo blij van dat ik er middenin de nacht mijn bed voor ben uitgesprongen. Deze termen zijn wellicht voor taalfreaks, en daar ben ik er een van. Het woordenboek is naast mijn bijbel mijn favoriet want taal gaat ergens over. Woorden geven namelijk uitdrukking aan betekenis.

Het punt is dat deze termen met onze tekstinterpretatie te maken hebben, en vooral als het over de agenda van God gaat geeft het weer pepermunten om op te zuigen. Heb je je ooit wel eens afgevraagd hoe het met deze tekst bijvoorbeeld zit in Romeinen 8:30: "en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt?"

De verheerlijking is de voltooiing van het hele proces van stadia die Paulus als treinwagonnetjes achter elkaar plaatst, waarbij God de locomotief is die de verlossingstrein in gang heeft gezet en voorttrekt. Na zijn verhandelingen over de kracht van het evangelie vanaf Romeinen 1, pent Paulus uiteindelijk Romeinen 8:29-30 voor hij over Gods verlossingsplan met de volkeren en Israel begint in Romeinen 9-11. Hij schrijft: "Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen; en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt (Rom 8:29-30 NBG).

Een ieder die tot God gaat door het offer van Christus aan te nemen, door zich in geloof met Hem te verbinden, is gerechtvaardigd. Dat is: hij is rechtvaardig verklaard (Rom.1:16-17, Efz.2:6-8). Maar heeft die verheerlijking dan nu ook al plaatsgevonden, vraag je je misschien af? Ben ik al verheerlijkt? Misschien dat je denkt als Geestvervulde christen: Ik loop rond als een verheerlijkte. Ik ben een krachtpatser met hemelse glorie. Of misschien dat je, als je 's-ochtends in de spiegel kijkt, gauw tot andere conclusies komt, en anders je partner wel, maar Paulus gebruikt hier de proleptische aoristus. Dat wil zeggen: Het is zó zeker dat het gaat gebeuren, omdat God het al aan ziet komen (God staat buiten de tijd), dat Paulus het schrijft alsof het al is gebeurd in het verleden ("heeft Hij verheerlijkt"). Zo zeker is het, dat Paulus de verleden tijd gebruikt voor een toekomstig feit.

De aoristus is in het Grieks vergelijkbaar met onze "onvoltooid verleden tijd": iets is in het verleden gedaan.

Waarom doet Paulus dat? Om de zekerheid te benadrukken dat de verheerlijking gaat gebeuren. Je kunt het niet meer missen, zegt Hij. Je zult er niet aan ontsnappen wanneer je met Christus verbonden bent. En helemaal niet als je je bedenkt dat God het proces van je roeping begonnen is, en het dus ook af zal maken, schrijft Paulus 7x in deze verzen. God heeft de regie, daarom beschrijf ik mijzelf als "gematigd calvinistisch", "bescheiden gereformeerd" in theologie.

Je zou het een beetje kunnen vergelijken met dat je je huis verkoopt: De verkoop staat vast, je hebt een afspraak met de koper, en je rekent je rijk want je winst is zo goed als zeker. Je zegt tegen al je vrienden: "Ik heb mijn huis verkocht!" Maar de koop is pas echt rond en compleet op het moment dat de koper bij de notaris zijn handtekening plaatst onder de koopakte. Daarna je winst cashen. De proleptische aoristus is zelfs nog zekerder. De winst, de verheerlijking, staat vast. Maar je hemelse bankrekening toont het nog niet, het komt bij de ontknoping.

Waarom is dit relevant wanneer wij nadenken over de agenda van God? Sommige teksten lijken te suggereren dat alles er al is waarop wij hopen. Maar de Griekse grammatica heeft nuances die ons een beter beeld geven: Het Koninkrijk van God is wel begonnen, maar de volledige realisatie wacht nog bij de ontknoping, de Wederkomst. Je kunt het Koninkrijk dan ook het beste nemen als "already, not yet".

Daarom is vers 31 dat erop volgt zo tof: "Als God voor ons is, wie zal tégen ons zijn?!" Je zou er subiet uitroepkens bij plaatsen die de eeuwigheid voorbij gaan. Want wat God is begonnen, dat zal Hij ook ten einde toe afmaken! (Fil.1:6). Je kunt Hem niet missen als je in Christus bent! Daarom zeg ik je: Grijp je vast aan de broekspijpen van Vader God. Hij houdt Zijn armen om je heen.

De OT perfectum propheticum komt nog aan bod...

Shalom, chevariem.

Frikandellen in de snackbar. De proleptische aoristus (2)

Folks, voor wie mijn eerdere post over de proleptische aoristus hebben gelezen, je treft er ook een aan in Johannes 13:31, waar Jezus, nadat Judas bij Hem wegging om Hem aan te geven, zegt: "Nu is de Zoon des Mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt". Jezus was nog niet klaar met Zijn missie om in plaats van de mensheid te sterven en de macht van de dood te verbreken met Zijn opstanding. Maar terwijl Judas hem verraadde stond de overwinning al vast, en dat de Zoon des Mensen verhoogd zou worden ook. De verheerlijking zou sowieso komen, dus hoefde niemand eraan te twijfelen. Misschien dat Jezus Zichzelf ermee bemoedigde?

Zo is ook Markus 11:24 een goed voorbeeld: "Al wat jullie bidden en vragen, geloof dat jullie het hebben ontvangen en het zal van jullie zijn". Het "hebben ontvangen" is een proleptische aoristus en Markus gebruikte die om met nadruk een punt te maken. Hij deed dat omdat Jezus Zijn volgers een geloofsinjectie gaf met de bedoeling hen tot onophoudelijk gebed te brengen. Marcus gebruikte dan ook een verleden tijd alsof het gevraagde er al is voor een toekomstig feit dat nog komt: 'Je hebt het wellicht nog niet in je hand, maar het is zeker dat je het zult hebben! Bid dus!' Ik geloof dat Jezus' doel vooral was om de discipelen tot continue gebed in geloof te brengen voor de dingen van God, niet zozeer om hen aan een Ferrari te helpen die weer wegroest.

Als het over de agenda van God gaat tref je de proleptische aoristus ook aan in Openbaring. Openbaring kun je het beste lezen als dat het zowel over de hele menselijke geschiedenis gaat als over de finale ontknoping ervan. In Openbaring 10:7 gebruikt Johannes een proleptische aoristus: "Maar in de dagen van de stem van de 7e engel, wanneer hij bazuinen zal, dan is ook het geheimenis van God voltooid, zoals Hij Zijn knechten de profeten heeft verkondigd". Het "is voltooid" is een proleptische aoristus: Het staat vast dat de ontknoping komt en het is alsof die er al is, het al "is voltooid", maar de daadwerkelijke voltooiing/ontknoping komt nog. Waarom pent Johannes dit? Om al wie vervolgd worden om hun geloof hoop en moed in te praten, opdat zij volhouden in hun strijd. En ook om alle anderen te bekering te bewegen. Immers, de ontknoping komt er zeker aan, ben je er klaar voor?

Toch zijn er ook teksten waarover debat bestaat of de schrijver daar de proleptische aoristus gebruikte of niet. Een goed voorbeeld is Mattheus 12:28/Lucas 11:20: "Wanneer Ik door de Geest Gods (Lucas: "vinger Gods") de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk over jullie gekomen". Het "is gekomen" is volgens sommige futuristen niet onmiddellijk omdat Lucas hier een proleptische aorista zou gebruiken. Hun gedachte is: 'Het is zéker dat het Koninkrijk komt, het is alsof het al gekomen is, vandaar de proleptische aoristus, maar het komt nog in de toekomst'. Maar alhoewel de gedachtengang dat het Koninkrijk er al is maar ook nog komt de beste benadering van de Koninkrijksagenda is, is deze tekst niet proleptisch. Jezus dreef immers in Zijn tijd de boze geesten uit, een hint dat de inauguratie (aankomst,

inwijding) van het Koninkrijk al was begonnen, ook al is de consummatie (volledige manifestatie) er nog niet. Die komt pas met de 2e komst van Jezus (Openbaring 19-20). Samen met Lucas 11:2, waar Jezus Zijn volgers leerde bidden "Uw Koninkrijk kome", is het "already, not yet" raamwerk dan ook de beste benadering. De inauguratie was met de 1e komst, de consummatie met de 2e, en vandaag de dag is de penetratie van het Koninkrijk door de Geest bij allen die op het altaar hun knieën voor de Koning buigen en Hem binnenlaten.

Een andere besproken tekst is Efeze 2:6. Paulus pent daar: "en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus,..". Hoe moeten wij dit nu zien? Hij "hééft ons mede opgewekt in Jezus en hééft ons mede een plaats in de hemelse gewesten gegeven"? Dat is nogal wat!, dacht ik toen ik als jonge tiener door de Geest gegrepen werd en dit voor het eerst las... Ben ik daar al? Misschien dat als je in de snackbar een frikandel staat weg te happen de gedachte dat je thuis in de hemel is nu niet bepaald de eerste is die je op dat moment te binnen schiet. Sommigen zijn dan ook van mening dat Paulus hier een proleptische aoristus gebruikt en dat hij schrijft dat het al zo is omdat het zeker is terwijl het feitelijk nog in de toekomst komt. Dat doen zij omdat zij daarmee de realiteit willen verklaren dat er nog strijd, verdeeldheid en zonde is, ook in het leven van christenen. Maar er zijn andere factoren die zwaarder wegen en het tegenspreken: Paulus pent heel de Efeze-brief in de tegenwoordige tijd en hoofdstuk 1 heeft nota bene geen enkel werkwoord in de toekomstige tijd. Zijn focus was dan ook het nu van toen. Dan zou het ook onze focus moeten zijn.

Dat betekent dat je thuis vandaag al in Christus in de hemel is, zoals je ook al met Hem bent opgewekt! Is dat niet opwekkend?! Je wordt er subiet opgewekt van, en terwijl je in die snackbar je frikandel weghapt is opnieuw de proleptische aoristus er een om in overweging te nemen.

Shalom, chevariem.

Back to the future.

De perfectum propheticum

Folks, bij deze de beloofde post over de OT Hebreeuwse variant van de NT Griekse proleptische aoristus: de perfectum propheticum. Misschien dat je nu denkt: 'Stef, dat Grieks en Hebreeuws is je nú wel toch echt naar het hoofd gestegen! Deze termen krijg ik op zondag nooit te horen tijdens de preek!' Dat klopt, en ik zeg ook niet dat dat nou per sé nodig is. Verslik je niet in deze pepermint.

Punt is: In het Hebreeuws komt een werkwoord standaard meestal in de perfectum. De perfectum houdt in dat een handeling is voltooid of bezig is zich te voltooien. Maar in bepaalde teksten kan zij ook de toekomstige tijd inhouden, ook al is de perfectum zelf voltooid verleden tijd of tegenwoordige tijd. De context van de tekst bepaalt het, deze profetische perfectum komt vooral in profetische teksten voor, maar het maakt het lastig te interpreteren: Is het nou al gebeurd of moet het nog komen?

Hoe moeten wij deze profetische perfectum zien? Waarom gebruikt de schrijver dan niet gewoon een toekomstige tijd? Dat komt omdat hij de toekomst al beleeft vanwege de goddelijke invloed waaronder hij staat. De profeet schrijft alsof iets al is gebeurd, of alsof het op dat moment plaatsvindt, terwijl het nog in de toekomst moet gaan gebeuren. "De profeet transporteert zichzelf in zijn voorstelling zó in de toekomst, dat hij de toekomstige gebeurtenis beschrijft alsof die al door hem is gezien en gehoord" (Gesenius' Hebrew Grammar, p.313). Isaac ben Yedaiah zegt van de perfectum propheticum: "De rabbijnen volgen de wegen van de profeten die van iets spraken dat in de toekomst zal gebeuren in de verleden tijd. Omdat zij in een profetisch visioen datgene zagen wat in de toekomst zou gaan gebeuren, spraken zij erover in de verleden tijd en getuigden daarmee dat het al gebeurd was, om er de zekerheid van Gods woorden mee te onderwijzen en Zijn positieve belofte die nooit kan veranderen en Zijn boodschap die nooit kan worden verdraaid".

Zelf zou ik het zo zeggen: De profeet reist in zijn hoofd al in de tijd vooruit en beleeft wat hij ziet en hoort in het nu, alsof het nu gebeurt, en beschrijft het als zodanig. Profeten zijn eigenaardige mensen, denk ik dan, maar het gaat erom dat de Heilige Geest hen meeneemt en transporteert naar de toekomst wanneer zij onder Zijn invloed komen.

Back to the future dus: De profeet wordt zoals Marty in Doc's tijdmachine vooruit getransporteerd naar de toekomst van God, maakt die aan den lijve mee, en keert later weer terug. Zo ongeveer, maar dan in zijn voorstellingsvermogen of geest.

Een voorbeeld is Jesaja 5:13, wanneer de profeet in het Hebreeuws zegt: לָבוּ גְלָה עַמִּי : "Daarom is mijn volk in ballingschap geleid". Jesaja schrijft Juda's ballingschap die meer dan 100 jaar later na hem pas zou gaan gebeuren alsof ze er al middenin zitten, in Babel.

Verschillende vertalingen zetten het in de toekomstige tijd wat in het Hebreeuws dus in de verleden tijd staat om verwarring te voorkomen. Maar het punt is: Het stond zó vast dat het zeker was dat het volk in ballingschap zou gaan.

Een ander voorbeeld is onze kersttekst, Jesaja 9. Wat wij op onze kerstkaarten printen is een perfectum propheticum: "Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, stráált een licht. Gij hébt het volk vermenigvuldigd, zijn vreugde groot gemaakt; het verheugt zich voor uw aangezicht als met de vreugde bij de oogst, zoals men juicht bij het verdelen van de buit. Want het juk dat het drukte, en de stang op zijn schouder, de roede van zijn drijver, hébt Gij verbroken als op Midjansdag. Want elke schoen die dreunend stampet, en elke mantel, in bloed gewenteld, zal verbrand worden, een prooi van het vuur. Want een Kind ís ons geboren, een Zoon ís ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst".

Die Jesaja toch. Wat zal zijn omgeving het lastig met hem hebben gehad. Hij moet in alle staten zijn geweest vanwege wat hij beleefde. Jesaja is in Doc's tijdmachine - in zijn hoofd - naar 700 jaar later getransporteerd en praat erover alsof het in zijn eigen dagen al is gebeurd. Het regent perfectums propheticum in deze verzen. Sterker nog, de stang moest nog op de schouder van Gods volk, Israël, worden gelegd, en de roede moest er nog aan te pas komen (de Babyloniers)! Maar Jesaja beleefde al het Kind in de kribbe.

Wat kunnen wij hiermee? Wat de rabbijnen zeggen wat het doel van de perfectum propheticum is: Als God gesproken heeft door de Profeten is het zo zeker, dat je het niet kunt missen! Dan staat het vast, dan zál het gebeuren! Dan hoef je niet te vrezen dat wat er staat uitkomt, want God liegt niet (Num.23:19, Titus 1:2). Hij is de Betrouwbare. Dan kun je beter zorgen dat je voorbereid bent. Grijp je aan Hem vast. Al Zijn beloften zijn ja en amen in Christus! (2 Cor.1:20). Daarom wordt de perfectum propheticum ook wel de perfectum confidentiae genoemd. Je kunt confidence hebben, erop vertrouwen.

Daarom wil je je bijbel verslinden?

Shalom, chevareim.

Jesaja 60

De tuinbonen van mijn moeder

Folks, de OT "perfectum propheticum" en de NT "proleptische aoristus" helpen ons bij het lezen van de bijbel, en om de agenda van God te begrijpen wanneer wij de bijbel lezen. Want een tekst kan dus in de voltooide of tegenwoordige tijd staan terwijl het over de toekomst gaat, omdat de profeet zoals Marty in Doc's timemachine alvast vooruitsnelt en de toekomst al beleeft alsof hij er zelf bij is.

Jesaja 60 is ook een goed voorbeeld. In Jesaja 60 tref je dit literair gereedschap meerdere keren aan. In vers 1 bijvoorbeeld: "Sta op, schitter, want je licht *is* gekomen en de heerlijkheid van de Here *is* over je verschenen". Een aantal vertalingen geven het weer als een voltooide tijd (ESV, KJV, NAS: "is gekomen"), andere maken er een (voltooid) tegenwoordige tijd van (NBG, SV, NIV: "je licht *kómt*, de heerlijkheid van de Here verschíjnt"). In het Hebreeuws: קוּמִי אֲוִרִי כִּי בָא אֹרְךָ וּבְבֹד יְהוָה עָלֶיךָ זָרַח:

Hier wordt 2x zo'n profetische voltooide tijd gebruikt: בָּא en זָרַח (perfectum). De ballingschap moest nota bene eerst nog komen, Christus, het Licht der wereld (Joh.8:12), kwam pas 700 jaar later, en het herstel van Israël waarover Jesaja 60 gaat is nog niet compleet want Jeruzalem zou vertrapt worden tot de tijden van de heidenen zijn vervuld en iedereen een kans heeft gehad in te stappen in 'Noachs' boot (Lucas 21:24). Maar Jesaja beleefde het allemaal al als voltooid.

Die Jesaja toch. Wat zal hij het lastig hebben gehad in zijn tijd omdat hij dit allemaal zag. Hij is onder de goddeloze Manasse waarschijnlijk in tweeën gezaagd erom.

De profeet gaat verder na vers 1 met in de rest van het hoofdstuk te vertellen dat hij het herstel van Israël heeft gezien, alsof hij er zelf bij was dat het gebeurde. Hij stond niet alleen aan de Kribbe (Jes.9), hij stond als het ware ook langs de kant van de weg, in zijn hoofd, door de Geest gegrepen, en zag de terugkeer van Israëls zonen en dochters voor zich voorbij komen. Want in vers 4 komt er opnieuw 2x een profetische voltooide tijd: "Hef uw ogen op en zie rondom: zij allen verzamelen zich, zij komen tot u; uw zonen komen van verre en uw dochters worden op de heup aangedragen." Zowel "verzamelen" als "komen" staan in de profetische voltooide tijd. Zo zéker is het herstel van Israël, dat de profeet gebruik maakt van literair geschut om het volk dat nog in ballingschap moet gaan op het hart te drukken dat God hen niet zal vergeten terwijl zij daar zijn, dat Hij een plan heeft, hen niet voor eeuwig zal verstoten maar Zich weer zal ontfermen en terugbrengen. Dat zeiden overigens ook andere profeten, zoals Hosea: 'Al ben je een publieke Vrouw, Israël, ontrouw, Ik neem je terug'. Wat een God is de God van Israël! Als Hij gesproken heeft, dan kun je door een dal gaan maar je gaat niet zonder hoop.

Progressieve vervulling

Zijn plan in Jesaja 60 reikt zelfs tot in het Nieuwe Jeruzalem van Openbaring 21:26, wanneer in vers 5 staat: "want tot u zal de rijkdom der zee zich wenden, het vermogen der volken zal tot u komen". Jeruzalem zal verrijkt worden door de volkeren, staat er. Hoe moeten wij dat

uitleggen? Haar poorten zullen altijd openstaan (vers 11). Wanneer is dat gebeurd? Je kunt het het beste nemen als een progressieve vervulling. Het komt allemaal niet in één moment maar in meerdere, en tot in het Millennium en daarna: Het begon met Koning Darius die zijn rijkdom gaf voor Zerubbabel's tempel na de ballingschap (Ezra 6:8-9), met Artasastha's opdracht in 444 v.Chr. tot de herbouw van Jeruzalem (Neh.2), heeft te maken met de instroom van heidenen in de Gemeente die deel kregen aan Israël's Nieuwe Verbond, en het zal verder gaan tijdens het Millennium en compleet zijn met het Nieuwe Jeruzalem wanneer het naar beneden komt (Opb.21:26, Hag.2:7 en Zach.14:14). "We will dance on the streets that are golden!"

Tuinbonen

De NT proleptische aoristus en de perfectum propheticum helpen ons ook om de verwarring van het preteristisch gedachtengoed te ontrafelen, vooral als het over Israël gaat waarmee God niks meer zou hebben volgens deze interpretatie. Preteristen begrijpen niet alleen de trouw van God niet, maar lezen ook hun bijbel niet. Of ze nemen alleen die teksten die bij hun visie passen.

Dat doet mij denken aan de tuinbonen van mijn moeder. Ik groeide in de jaren 70 op achter het stationnetje van Heemstede-Aerdenhout, en op een avond stond ik met mijn lampion, en vooral met een grote lege plastic zak voor snoep, klaar bij de voordeur voor Sint Maarten. Ik wilde net naar buiten toen mijn moeder in de keuken riep dat we eerst gingen eten. Maar het enige waar ik aan dacht was al dat snoep waarmee ik die zak zou vullen terwijl ik anderen de liedjes zou gaan laten zingen. "Waarom nog eten?", dacht ik. En dat werd direct bevestigd toen ik aan tafel aanschoof. Ik keek naar mijn bord en zag daar een berg groen-grijzige bonen op liggen. Nu was mijn moeder altijd goed voor me. Maar bij het zien van die tuinbonen had ik subiet geen trek meer, mede vanwege de gedachte aan dat snoepgoed. 'Waarom deze bonen eigenlijk nog?!', dacht ik. "Deze eet ik niet!", zei ik, waarop mijn moeder zei: "Je eet ze gewoon op!" Maar ze waren niet gaar. Na meerdere happen halfgare tuinbonen dacht mijn maag er net zo over als ik, en niet onterecht. Het heeft daarna nog jaren geduurd voor ik mij een keer aan tuinbonen heb gewaagd en ik de kans kreeg mijn trauma te resetten. Deze bonen waren tot mijn verbazing voortreffelijk klaargemaakt!

Misschien is het met het pakken van Gods affectie voor Israël net zo: Je hebt net als ik in het verleden halfgare tuinbonen gegeten... en dacht: 'Never in my life. Hou op over Israël!' Je wilde er geen hap van nemen vanwege hoe men het in de kerk bracht, halfgaar. Maar dan zeg ik je: Gods affectie is iets anders als kerkelijk fanatisme. Dan is het nu bij het lezen van Jesaja 60 misschien tijd om toch een hap van dat heerlijke profetische materiaal te nemen en die heerlijke tuinbonen van God eens uit te proberen? Want Jesaja 60-62 gaan over het herstel van Israël onder de natien, en Jesaja 60 begint met de volkeren die tot Israël getrokken worden. Daar hebben we nog niet alles van gezien.

Neem een tuinboon!

Shalom, chevareim.

Jesaja 61 en 34

Jezus stopte met lezen

“Make America great again” is misschien toch niet helemaal gelukt. Deze week keek de wereld toe hoe schaamte het Capitool bedekte. Hoe tegenstrijdig Trump’s beleid toen bleek, was de aanwezigheid van de 6MWE onder de relschoppers: 6 Million Were Not Enough. Was dit wat de Puriteinen uit Engeland voor ogen hadden toen zij in 1620 aan boord van de Mayflower stapten om in de Nieuwe Wereld het Koninkrijk van God te vestigen? Nog afgezien van het bloed dat heeft gevloeid na hun aankomst? Eén natie onder God? Je koninkrijkstheologie kan zomaar tot zonde leiden als je koninkrijksidealen door menselijk toedoen een ideologie worden. Kunnen wij ooit het Koninkrijk van God op aarde verwelkomen zonder dat Christus zelf lijfelijk in ons midden is? En tenzij wij eerst zelf zijn bevrijd van onze zondige, beperkte menselijke natuur? Het oude is wel voorbij omdat je uit de hemelse Adam bent geboren, maar de oude aardse Adam is overal nog springlevend aanwezig.

Ik zie uit naar het Millennium, waar Jeruzalem de hoofdstad van gaat zijn, niet Washington, niet Moskou, en Rome al helemaal niet. Daarover gaat het in Jesaja 60 en daarna. Jesaja 61 vertelt ons dat Jezus er de hoofdpersoon van gaat zijn, en dat het Koninkrijk niet direct geheel bij Zijn 1^e komst gevestigd wordt maar dat Hij dat in 2 komsten doet, als de realiteit van de wereld en de Kerk zelf dat niet al bevestigt. Jesaja 61 geeft eigenlijk de oplettende lezer hetzelfde raamwerk van Gods agenda met het Koninkrijk als andere teksten dat doen met de proleptische aoristus (zie mijn eerdere posten): “already, not yet”.

Er gebeurt namelijk iets opmerkelijks wanneer Jezus in Lucas 4:16-20 Jesaja 61 voorleest en op Zichzelf toepast. Nadat Hij de eerste twee verzen leest, stopt Hij met lezen middenin het 2^e, en spreekt Zijn gehoor in de synagoge in zijn thuisstad Nazareth toe, en zegt: “Heden is dit Schriftwoord voor jullie oren vervuld” (4:22).

Maar Jezus leest die Sabbat alleen het deel dat gaat over het aangename jaar van de Here: de tijd van genade om je tot God te keren, bevrijd te worden van je echte vijand, je zondige natuur van binnen, en om genezing te vinden van je gebrokenheid. Het Kruis zou de plaats van de omruiling gaan worden: Zijn dood werd jouw leven, Zijn ziekte jouw genezing, Zijn smarten jouw blijdschap, Zijn verbroken worden jouw heelmaking. Wat een genade! Snel naar het Kruis en omarm het! Verbind je met Jezus!

Maar Hij leest niet het 2^e deel van vers 2 over “de dag van wraak van onze God”. Die dag zal nog komen, “want de Here koestert toorn tegen alle volken en grimmigheid tegen al hun heer”, zei Jesaja eerder al in hoofdstuk 34. In dat hoofdstuk gaat het over Gods toorn tegen Edom (Esau) dat zich geen kans voorbij had laten gaan om Israël (Jakob) een hak te zetten. De tweelingbroer van Jakob, die zijn hiel had gegrepen, zou te maken krijgen met het zwaard van God dat “dronken was geworden in de hemel” en op de “dag van wraak” naar beneden gaat komen, die een “jaar van vergelding in Sions rechtsgeding” zal gaan zijn (34:8). God zal het voor Zijn volk opnemen.

De profeet schrijft opnieuw dat hij er al bij was en het zag gebeuren, en gebruikt in vers 5 een perfectum propheticum om de zekerheid ervan duidelijk te maken in het Hebreeuwse woord “dronken geworden/verzadigd”. Hij zegt er ook bij wanneer het zwaard zal komen: Wanneer “al het heer des hemels vergaat en als een boekrol de hemelen worden samengerold” ... (34:4). Het gaat om het einde van de tijd, die nog komt. Hij zegt ook dat het volk het land weer zal bezitten (34:17).

Slot

Is er geen hoop voor de natien? Jazeker! Keer terug tot God! Nu is de tijd van genade (2 Cor.6:2)! “Kom dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen en Hij de Christus, die voor jullie tevoren bestemd was, Jezus, zende... Hem moest de hemel opnemen tot aan de tijd van de wederoprichting van alle dingen” (Hand.3:19-21). En begin Zijn volk Israël te zegenen, want zij zal weer het “hoofd van alle natien zijn” (Jer.31:7)! Jesaja 34 begint dan ook met de volken op te roepen om te horen en de natien om op te merken, heel de kosmos zelfs, inclusief wat erop uitspruit (34:1)! In het Assyrische Ninevé kleedden zelfs de dieren zich in rouwgewaad op slechts 5 Hebreeuwse woorden van Jona (Jona 2:). God zegt: Zoek het na in het Boek des Heren en leest...” (34:16). Zijn relatie met Israël is duidelijk, Zijn relatie met de natien ook als je bedenkt dat er een Jood hing aan een Romeins Kruis. Wéér een Jood die leed om de zegen van God – Yeshua – “heil” – Hemzelf - naar de volkeren te brengen, de vervulling van Gods beloften aan Abraham (Gen.12, Gal.3).

Shabat shalom, chevareim.

Jesaja 62 Hij neemt haar terug

Sir Winston Churchill zei het al: “Democratie is de slechtste staatsvorm die wij hebben, behalve alle andere die wij hebben geprobeerd”. Het blijft onbegrijpelijk hoe zovele christenen stemden voor een president die bij gewoonte de waarheid naar zijn hand zet en rond wie in de VS een heuse persoonlijkheidscultus is ontstaan. Maar zal de VS met Joe Biden, een democraat, een betere president krijgen? Zal het er allemaal op vooruit gaan? Het kan misschien alleen maar beter worden. Maar kan een democratie ook doorschieten? Kan het ook de bakermat van humanisme worden, waarin God niet meer centraal staat maar de mens?

Churchill bedoelde dat er niks beters is waarmee wij mensen de wereld kunnen regeren. Maar er is iets beters, zegt de bijbel: het Millennium, de regie van Christus Zelf wanneer Hij komt om de naties te regeren! Dat is reden voor hoop.

Dat het Koninkrijk des hemels er nog niet helemaal is, alhoewel het wel zijn intrede deed met de 1e komst van Jezus, is duidelijk (Matt.3:2, 4:17). De Koning zelf zal het bij Zijn 2e komst mee naar beneden nemen (Opb.19-20). Daarover gaat ook Jesaja, met hoofdstuk 60 en daarna als de ontknoping. En die komst van het Millennium, schrijft hij daar, begint met het herstelde huwelijk van God met Israël. De profeet schrijft in hoofdstuk 62 dat God wachters op de muur wil hebben om er naar uit te kijken. Zij moeten God net zo lang indachtig maken dat herstel Zijn belofte was, en Hem net zo lang daaraan herinneren tot het gebeurd is. Zij moeten Hem geen moment rust gunnen, tot Hij Jeruzalem grondvest en het stelt tot een lof op aarde”: 6 Op uw muren, o Jeruzalem, heb Ik wachters aangesteld, die de ganse dag en de ganse nacht nimmer zullen zwijgen. Gij, die de HERE indachtig maakt, gunt u geen rust. 7 En laat Hem geen rust, totdat Hij Jeruzalem grondvest en het stelt tot een lof op aarde. 8 De HERE heeft gezworen bij zijn rechterhand en bij zijn sterke arm: Nooit zal Ik uw koren meer aan uw vijanden tot spijs geven en nooit zullen vreemdelingen meer de most drinken, waarvoor gij gezwogd hebt; 9 maar zij die het oogsten, zullen het eten en de HERE loven, en zij die hem inzamelen, zullen hem drinken in de voorhoven van mijn heiligdom. (Isa 62:6-9).

Het “o Jeruzalem” is een uiting van diepe emotie in het hart van God. Hij is begaan met Zijn stad en Zijn volk. Met het “heb ik aangesteld” (הַפְקַדְתִּי שְׂמָרִים) gebruikt Jesaja een perfectum propheticum: Hij ziet dat de wachters er al staan terwijl zij in de toekomst nog moeten komen! Zo zeker is het heil van Jeruzalem en zo zeker dat daar wachters staan die het inluiden en bij God in gedachte brengen! Die Jesaja. Hoe lastig zal het voor hem zijn geweest om wat hij ziet aan het volk duidelijk te maken. Hij wordt zelf zo’n wachter, en zoals wachters doen roepen zij vanaf de muur naar het volk wat zij in de verte zien komen. Habakkuk deed dat vóór de ballingschap. In 52:8 zei Jesaja dat de wachters hun stem al verheffen en juichen omdat zij zien dat de Here naar Sion terugkeert: “Hoor, je wachters verheffen de stem, zij jubelen tezamen, want met eigen ogen zien zij, hoe de Here naar Sion

wederkeert". Opnieuw gebruikt de profeet hier een perfectum propheticum, alsof hij erbij stond.

Wat kun je als profeet toch allemaal meemaken wanneer je al in de toekomst bent. En wat lastig om dan in het heden te leven terwijl je de enige bent die de toekomst al heeft meegemaakt. Maar Jesaja ging na 52:8 niet koffiedrinken. De perfectum propheticum, het zien van de toekomst van Jeruzalem in 52:8, bracht Jesaja tot voorbede en uitzinnige lofprijs in 63:7-64:12. Hij had het al in 62:1 gezegd: "Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel". Profeten roepen niet alleen van alles, zij handelen ernaar. Zij gaan op de knieën om te bidden.

Maar is het "koren" nooit meer tot spijs gegeven aan Israëls vijanden na hun terugkeer uit Babel? Is Jeruzalem al de eer van God op aarde, Zijn "lof"? In 444 v.Chr. stond Artasastha Nehemia toe om Jeruzalem te herbouwen nadat Kores de Grote in 536 v.Chr. opdracht gaf door een droom van God om de Tempel te laten herrijzen (Neh.2, 2 Kron.36, Haggai, Zacharia, Ezra). Er kwam dan wel een relatieve periode van autonomie voor Israël onder de dynastie van de Hasmoneeën na de opstand van de Makkabeeën in 168/167 v.Chr., maar Israël is nooit helemaal autonoom geweest en heeft altijd met overheersing en dreiging te maken gehad, en die kwam van alle kanten. Met Julius Caesar in de jaren 60-40 v.Chr. kwam de Romeinse overheersing vanaf keizer Augustus in 31/27 v.Chr. op gang, en door de geschiedenis heen is het volk afschuwelijk door de volkeren behandeld. Jesaja's woord is dan ook nog niet volledig vervuld, en de perfectums propheticum genomen staat de vervulling vast. Het wordt vervuld met Yeshua volgens Jesaja 61, en in aanloop naar/in het Millennium.

Als het woord niet is vervuld, waar zijn die wachters? Zou de hele Kerk van Christus dat niet moeten zijn? Want Jesaja kondigt aan dat God Zich over Zijn beminde zal ontfermen: "Men zal u niet meer noemen: Verlatene, en men zal uw land niet meer noemen: Woestenijs; maar gij zult genoemd worden: Mijn Welgevallen, en uw land: Gehuwde. Want de HERE heeft een welgevallen aan u, en uw land wordt ten huwelijk genomen. 5 Want zoals een jongeling een maagd huwt, zullen uw zonen u huwen, en zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt, zal uw God Zich over u verblijden. (Isa 62:4-5).

God heeft haar nooit een scheidbrief gegeven (Jes.50:1), al had Hij er recht op om dat te doen (Deut.24:1-3). Hij houdt gewoon onnoemlijk veel van haar, en van allen die zich in het Nieuwe Verbond met Hem en haar verbinden.

Dat is reden voor shalom, chevariem.

Jesaja 66

Op Jeruzalem's knieën gekoesterd

Hoe anders is Jezus. Hij kwam niet om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen (Markus 10:44-45). Hij waste Zijn discipelen de voeten. Hij was er voor hen, en niet op Zichzelf gericht. Jezus gaf alles weg om anderen alles te geven (2 Cor.8:9). Hij legde Zijn leven helemaal af voor het welzijn van wie Hem willen. Hij beschouwde Zijn God-zijn niet als roof, schrijft Paulus, maar gebruikte het voor anderen (Fil.2:6-8). Hij kwam naar beneden om vele zonen tot glorie te brengen (Heb.2:9-10). Hij nam als de Laatste Adam de verantwoordelijkheid en de schuld op Zich die de eerste Adam niet had genomen (Gen.3). Wie wil zich niet aan zo'n betrouwbare Leider geven?

Daarom zie ik uit naar het Millennium. Daarin zal Jezus Zelf de leiding nemen en daarin zal Hij Zich door Jeruzalem ontfermen over de rest van de wereld. In Jesaja 66 spreekt de profeet dat Jeruzalem weer een moeder zal zijn voor de volkeren en dat zij ineens zal baren: "7 Voordat zij smarten kreeg, heeft zij gebaard; voordat de weeën haar overvielen, heeft zij een zoon ter wereld gebracht". Dat is Yeshua, het "rijstje uit de tronk van Isaï, de wortel van Isaï, de scheut uit zijn wortelen, de banier van de volkeren, die de volkeren zullen zoeken" uit Jesaja 11:1, 10.

Jesaja 66 pent verder: "8 Wie heeft zo iets gehoord, wie heeft iets dergelijks gezien? Wordt een land op één dag voortgebracht of een volk op eenmaal geboren? Maar Sion heeft nauwelijks barensweeën gekregen, of zij baarde haar kinderen. 9 Zou Ik ontsluiten en niet doen baren? zegt de HERE. Of ben Ik een, die doet baren en toesluit? zegt uw God. 10 Verheugt u met Jeruzalem en juicht over haar, gij allen die haar liefhebt. Verblijdt u over haar met blijdschap, gij allen die over haar treurt, opdat gij zuigt en u laaft aan haar vertroostende borst, 11 opdat gij met volle teugen u laaft aan haar rijke moederborst.12 Want zo zegt de HERE: Zie, Ik doe haar de vrede toestromen als een rivier en de heerlijkheid der volken als een overvolle beek; dan zult gij zuigen, gij zult op de heup gedragen en op de knieën gekoesterd worden. 13 Zoals iemands moeder hem troost, zo zal Ik u troosten, ja, in Jeruzalem zult gij getroost worden."

Jesaja zegt dat wie Jeruzalem liefhebben (vers 10) worden uitgenodigd om zich aan Jeruzalem's " vertroostende, rijke moederborst te laven en te zuigen" als pasgeboren babies (vers 11). Zij zullen "op haar heup gedragen worden en op haar knieën worden gekoesterd. In Jeruzalem zul je getroost worden".

Dat is reden om in het vliegtuig te stappen! Nu al? Ja, op de een of andere manier is het daar nu al anders dan elders. Wanneer je door de straten van Jeruzalem loopt merk je het. En

anders kun je nog de muur op om als wachter het uit te bidden omdat wij het in de bijbelse tekst aan zien komen.

Is Jesaja 66 al vervuld? Het merendeel gaat nog komen. Jeruzalem zou eerst vertrapt worden tot de tijden van de volkeren zijn vervuld en het Millennium aanbreekt (Lucas 21:24). Dan komt herstel en dat zal onverwacht zijn, lijkt Jesaja in vers 7-8 te zeggen.

Genesis 49

Het begon met de terugkeer van het volk uit hun ballingschap, nadat God hen van Zich had weggeworpen. In Jesaja 49:19-20 profeteert Jesaja dat eerst de zonen en dochters van Israël zelf uit hun ballingschap zouden terugkeren, in de 2e exodus. "21 En gij zult bij uzelf zeggen: Wie heeft mij dezen gebaard, daar ik toch van kinderen beroofd en onvruchtbaar was, verbannen en verdreven; wie bracht dezen dan groot? Zie, ik was alleen overgebleven, waar waren dan dezen? 22 Zo zegt de Here HERE: Zie, ik zal mijn hand opheffen tot de volken en mijn banier omhoog heffen voor de natiën; in hun armen zullen zij uw zonen brengen, en uw dochters zullen op de schouder gedragen worden." (Isa 49:19-22).

In vers 13-17 spreekt de profeet tot de hemelen, de aarde en de bergen dat zij moeten juichen en jubelen dat God Zich over Zijn volk ontfermd heeft. Hij roept heel de schepping op om toe te kijken dat God Zich over Jeruzalem, de zuigeling, als haar Moeder ontfermt: "13 Jubelt, gij hemelen, en juich, gij aarde, breekt uit in gejubel, gij bergen, want de HERE heeft zijn volk getroost en Zich over zijn ellendigen ontfermd. 14 Maar Sion zegt: De HERE heeft mij verlaten en de HERE heeft mij vergeten. 15 Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet ik u niet. 16 Zie, ik heb u in mijn handpalmen gegrift, uw muren zijn bestendig vóór Mij. 17 Uw zonen snellen toe, uw vernielers en uw verwoesters trekken van u weg." (Isa 49:13-17)

De profeet gebruikt hier opnieuw een perfectum propheticum wanneer hij zegt: "De Here heeft Zijn volk getroost".

בְּיַדְּכֶם יְהוָה עֲמוֹ וַעֲבָד יְרַחֵם:

Het woord נָחַם – "heeft getroost" - staat in de voltooide tijd terwijl het over de toekomst gaat. Ongelooflijk. Het volk moest nog in ballingschap gaan maar Jesaja zag hen alweer terugkomen. Hij riep nota bene hemel en aarde op om alvast te beginnen met juichen en uit te breken in gejubel. De Here had Zich al ontfermd met bewogenheid. Zo zeker was hun terugkeer, dat Jesaja dit literair geschut van de perfectum propheticum moet gebruiken om zijn punt te maken! Ik kan me niet herinneren dat mijn moeder mij ooit al troostte voor ik bij haar of mijn vader over de knie ging toen ik klein was. Bovendien noemt hij hen *Zijn* ellendigen. Zij zijn immers Zijn eigendom. Die terugkeer is er dan ook gekomen.

Kunnen wij hier iets mee voor onszelf? Als je van Hem bent, dan kun je niet aan Hem ontsnappen. Dan staat vast dat Hij Zich weer over je zal ontfermen als Hij toestond dat je een tijd door een donker dal ging en afstand voelde. Je bent Zijn zuigeling, het kind van Zijn schoot, en Hij is je niet vergeten. Werp jezelf dan weer in Zijn armen! Laat je koesteren op Zijn knie! Sluit met Hem een verbond door Jezus.

Jesaja 65

God zal juichen over Jeruzalem 2.0

Folks, we gaan nog iets meemaken met Jeruzalem. De stad zal een upgrade krijgen. Er komt een Jeruzalem 2.0. Dat zegt de profeet in Jesaja 65: 17 Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; aan wat vroeger was, zal niet gedacht worden, het zal niemand in de zin komen. 18 Maar gij zult u verblijden en juichen voor eeuwig over hetgeen Ik schep, want zie, Ik schep Jeruzalem tot jubel en zijn volk tot blijdschap. 19 En Ik zal juichen over Jeruzalem en Mij verblijden over mijn volk. En daarin zal niet meer gehoord worden het geluid van gewezen of van geschreeuw. 20 Daar zal niet langer een zuigeling zijn, die slechts weinige dagen leeft, noch een grijsaard, die zijn dagen niet voleindigt, want de jongeling zal als honderdjarige sterven, zelfs de zondaar zal eerst als honderdjarige door de vloek getroffen worden. (Isa 65:17-20 NBG)

God zegt dat Hij zal juichen over Jeruzalem. Hij scheidt het tot jubel en Zijn volk tot blijdschap (vers 18). Tot ergernis van de VN waar niemand zijn bijbel leest kennelijk, zal Jeruzalem een transformatie meemaken in het Millennium.

Misschien dat je nu zegt: 'Stef, dit gaat over het hemelse Jeruzalem van Openbaring 21-22 en Hebreeën 12:22, ons Thuis, waar ik nu al belasting betaal en ingeschreven ben in de burgerlijke stand (Fil.3:20). Dat komt naar beneden in de nieuwe hemel en aarde. Immers, in vers 17 begint Jesaja met te zeggen dat God een nieuwe hemel en aarde scheidt.'

Belangrijk is dan te begrijpen hoe je OT profetie moet lezen. "De grotere context van Jesaja 65 lijkt gemengde elementen van het Millennium en de nieuwe hemel en aarde te hebben. Maar het is niet in de aard van OT profetie om een onderscheid te maken tussen verschillende gebeurtenissen in de toekomst, zoals deze profetieën ook geen onderscheid maken tussen Jezus' 1e en 2e komst" (Grudem, p.1128). Dat maakt het lastig om de profetieën te plaatsen op de agenda. Daardoor zijn er in dezelfde profetieën gemengde kenmerken van zowel het Millennium als de nieuwe kosmos terug te vinden.

Jesaja 11

In Jesaja 11 is dat ook het geval. In vers 6-9 spreekt de profeet over een wereldwijde upgrade van de natuur, waardoor de harmonie tussen dieren en tussen mensen en dieren wordt hersteld. De vloek van Genesis 3 is er weggenomen en het zal weer zijn zoals God het ontwierp in Genesis 1: Het lam zal rustig liggen naast de wolf en die niet tot beschuitje bij het ontbijt dienen. Het luipaard zal naast een kind liggen, terwijl de koe niet meer vreest voor de berin en hun jongen samen weiden en door een kleine jongen worden gehoed. De leeuw zal stro eten in plaats van zich te goed te doen aan een zebra. Er zal geen kwaad zijn, want de aarde zal vol zijn van de kennis van de Here, zegt Jesaja. Man o man, je springt er op

maandag gewoon spontaan je bed bij uit. Was het alvast maar zo. Jesaja 65 is een echo van Jesaja 11 in vers 25 wanneer er staat dat de slang stof zal eten. Daar zal menig muis dankbaar voor zijn.

Maar uit vers 10-11 wordt duidelijk dat “op die dag de Wortel van Isai zal staan als een banier voor de volkeren” en dat de volkeren Hem nog steeds zullen zoeken, en dat de Here nog bezig is om Zijn volk tot Zich te verzamelen. De nieuwe hemel en aarde zijn er dus nog niet. Maar de omkering van de natuur terug naar hoe het was is er al wel. Velen geloven dan ook, samen met andere teksten, in het Millennium, wat Openbaring 20 bevestigt dat wereldwijd aan zal breken met de 2e komst van Jezus. Mocht je van mening zijn dat het Koninkrijk er wel al is, dan is mijn advies toch op te passen als je op safari gaat.

Jesaja 65

In Jesaja 65 ziet de profeet dat er na haar upgrade in het Jeruzalem 2.0 geen zuigeling meer zal zijn die maar een paar dagen leeft, noch een grijsaard die vroegtijdig sterft. De jongeling wordt honderd en de honderdjarige zondaar wordt door de vloek getroffen. De luiers zijn niet aan te slepen, maar in Jeruzalem 2.0 zijn de dood en de vloek nog wel aanwezig maar uitgesteld. Haar inwoners blaken van gezondheid en leven langer. Maar de zondaar is er nog (vers 20), terwijl er toch ook weer geen gewezen of geschreeuw meer zal zijn (vers 19), wel blijdschap en gejuich (18).

Jesaja 65 wijst dan ook met Jesaja 11 op een periode van een upgrade van de bestaande orde naar 2.0, terwijl het nog niet de eeuwigheid is.

God is al bezig

De profeet zegt in vers 18 in het Hebreeuws

אֲשֶׁר אֲנִי בּוֹרֵא כִּי הִנְנִי בּוֹרֵא

Wij vertalen dat zo: “Wat Ik schep”. Maar er staat eigenlijk: “Wat Ik scheppende ben, want zie Ik ben scheppende” (בוֹרֵא). Tweemaal gebruikt Jesaja niet een gewoon werkwoord maar een deelwoord in de voortdurend voortgaande tijd. God is al bezig. אֲנִי בּוֹרֵא. Jesaja stond in vers 18 al in het Millennium en zag het. En in vers 1 stond hij al in de eeuwigheid. Zo zeker is de upgrade naar het Millennium dat Jesaja in zijn eigen dagen zag dat God al bezig was. Hoe moeten wij dat zien? Het was in ieder geval al vooraan in Zijn gedachten. Misschien was er al een vergadering over geweest in de Troonzaal zoals in Genesis 1:26.

Juich

Hij spoort dan ook aan tot vrolijkheid nog voor de ballingschap moest beginnen. In vers 18 gebruikte Jesaja namelijk een gebiedende wijs.

בְּיָאֵם־שִׁישׁוֹ וְגִילוֹ עַד־עַד

Er staat niet “jullie zullen je verblijden”, wat zeker is, maar “wees blij” en “wees uitzinnig vrolijk”, hoe de meeste vertalingen het hebben. Nu al. En dat niet alleen nu, maar $\tau\dot{\upsilon}\text{-}\dot{\iota}\tau\dot{\iota}\mu$, “tot in voor altijd”.

Relax

Na het 1e "scheppende" volgt in het Hebreeuws een komma. Die komma is het ^ teken onder $\aleph\dot{\iota}\text{-}\dot{\iota}\mu$, onder de \aleph . Het is een hint om een pauze te nemen en het even op je in te laten werken wat God daar zegt: Hij is bezig. Relax. Leun achterover in Zijn handelen. Be happy.

Ik zal juichen over Jeruzalem, zegt God. En wij ook! Ook over de nieuwe situatie wereldwijd. Wij zullen met Hem uitzinnig juichen tot in de eeuwigheid!

Wat een feest! Alvast shabat shalom! Ik zou zeggen: $\tau\dot{\upsilon}\text{-}\dot{\iota}\tau\dot{\iota}\mu$ $\aleph\dot{\iota}\text{-}\dot{\iota}\mu$!

Be happy.

Sefanja 3

Hij zal over u juichen met gejubel

Er is niet genoeg tijd voor een impeachment van Trump, schrijft de NOS vandaag. Maar zal de VS straks vrij zijn van de persoonlijkheidscultus die rond hem is ontstaan? Zo'n persoonlijkheidscultus ontstaat als de persoon, de leider, belangrijker wordt dan de missie, het landsbelang in dit geval. En dan zal loyaliteit aan de leider ten koste gaan van recht en gerechtigheid voor iedereen. De leider is uit op zijn zelfbehoud in plaats van het landsbelang of het belang van de organisatie die hij dient, en het welzijn van anderen en de eer van God. Vertoont Trump misschien toch kenmerken van narcisme, dat niet los kan laten? Dan is het welzijn van het land in het geding. Want narcistische leiders verdelen een organisatie of het land dat zij leiden. Mensen worden tegen elkaar op gezet omdat het om de leider draait, die de mensen die hem loyaal zijn een voorkeursbehandeling geeft boven anderen, en hen aan zichzelf bindt terwijl hij anderen afstoot. Het is betoverend, en wie betoverd zijn, raken verblind. Misschien ben ik nu scherp als ik me afvraag: Waren de profeten die Trump een 2e termijn zagen krijgen teveel gedreven door een preteristische politieke ideologie of toch nog door de oude variant, die oude Puriteinse koninkrijksvisie? One nation under God? Wat is daar nu nog van over?

Sefanja 3

Hoe anders zal het Millennium zijn. Het is er nog niet want onze menselijke natuur heeft nog vaak de overhand. Maar Jeruzalem wordt er de hoofdstad van. Ook Sefanja, Jesaja's opvolger, sprak daarover. Sefanja profeerde tussen 640-627 voor Christus, na Jesaja (740-680 v.Chr.), voor Habakuk (605 v.Chr.), Jeremia (626-586 v.Chr.) en Ezechiël (593-571 v.Chr.). Jeruzalem zal weer eer en roem onder de volkeren krijgen, zegt hij, omdat God haar in haar vroegere staat herstelt. Is dat al gebeurd of gaat het nog komen? Is het al bezig of komt het door Yeshua's eigen ingrijpen bij Zijn wederkomst? Of zijn al deze dingen deel van de finale vervulling? Gelet op dat OT profetie geen onderscheid maakt tussen profetieën over de toekomst, kunnen we het enkel met hen in geloof grijpen en niet verslappen, waartoe Sefanja oproept (vers 16).

In hoofdstuk 3 zegt Sefanja, volgens de Willibrord vertaling:

14 Jubel, dochter van Sion! Juich, Israël. Verheug u en wees blij met heel uw hart, dochter van Jeruzalem!

15 De HEER heeft uw vonnis tenietgedaan, Hij heeft uw vijanden weggejaagd. De koning van Israël, de HEER, Hij is binnen uw muren: u hebt geen kwaad meer te vrezen.

16 Op die dag zal men tegen Jeruzalem zeggen: 'Wees niet bang, Sion; laat uw handen niet verslappen.

17 De HEER uw God is binnen uw muren, een reddende held. Hij zal zich verheugen in vreugde om u en zijn liefde stilzwijgend laten blijken. Hij juicht uit vreugde over u.'

18 De gekwelden haal Ik daar bij u weg, zij blijven ver van het feest. Zij waren een last en een schande voor u.

19 Let op, hoe Ik in die tijd af zal rekenen met al uw verdrukkers. Ik zal degenen die kreupel zijn redden en wie uiteen zijn gejaagd samenbrengen. Zij die over heel de aarde veracht werden breng Ik eer en roem.

20 In die tijd leid Ik u terug; in de tijd dat Ik u verzamel, breng Ik u eer en roem onder alle volken van de aarde, wanneer Ik u, voor uw ogen, in uw vroegere staat herstel, zegt de HEER. (Zep 3:14-20 W95)

Profetisch voltooide tijd

Sefanja gebruikt in vers 15 een perfectum propheticum om aan te geven dat ook hij, evenals Jesaja, al in de toekomst was geweest en daar had gezien wat later zou gaan gebeuren, en wat bij God vaststond. Hij zegt dat de Here het vonnis tenietgedaan hééft en hun vijanden hééft weggejaagd. Hij roept het volk op nu al te juichen, terwijl de ballingschap nog moet beginnen: “Jubel, ... juich Israël, de koning van Israël, de Heer, Hij is binnen uw muren: u hebt geen kwaad meer te vrezen”.

Sefanja maakte het herstel in zijn visioen al mee en schreef dan ook in de profetisch voltooide tijd. Hij zag God binnen de muren van Jeruzalem als een reddende held in liefde zwijgen over wat niet goed was geweest en juichen uit vreugde over hun terugkeer vanwege Zijn uitzinnige blijdschap over Jeruzalem.

יגיל עליך בְּרָבָה:

staat er in het Hebreeuws. Hij zal over je juichen met een luide schreeuw”. Ik heb me wel eens laten vertellen dat God in de rondte draait om Zijn as terwijl Hij een luide schreeuw van verrukking aanheft.

De verloren zoon?

Het volk zou nog in ballingschap gaan, maar Sefanja hoorde God alweer juichen over hun terugkeer (vers 17). Zou God Zelf alsnog met hen mee zijn gegaan in hun ballingschap? Gelet op Daniels ervaringen moet dat haast wel. Hij is als Vader in ieder geval op de uitkijk blijven staan om te wachten op Zijn verloren zoon die naar huis terug zou komen (Lucas 15:11-32). En bij diens thuiskomst zweeg de Vader toen zijn zoon over zijn zonden stamelde. De liefde van de Vader was zo diep dat Hij alleen maar blij was toen zijn zoon terugkwam, en ook nu is dat zo als mensen naar huis komen en in Zijn armen terechtkomen. Dan viert Hij feest! De schuld is weggenomen! Die verloren zoon in de beroemde gelijkenis is misschien wel het beeld van de verloren schapen van het huis Israëls. Als dat zo is, dan staat er nog wat te gebeuren onder het Joodse volk wanneer zij aan het einde der tijden massaal naar huis komen! De Vader gilt het dan uit van blijdschap! Is de Kerk dan als die oudste zoon, die met een verwijtende vinger wijst naar zijn jongere broer? Dan mist de Kerk het feest. Oudste zonen wijzen altijd met de beschuldigende vinger maar de Vader komt met Zijn innige omhelzing.

Vijanden weggevaagd

God heeft niet alleen Israëls gerichten weggenomen, ook hun vijanden weggevaagd (vers 15). "Let op, hoe Ik in die tijd af zal rekenen met al uw verdrukkers" (vers 19). God zegt dat Israël op moet letten hoe Hij voor hen opkomt. En als God voor iemand opkomt, dan doet Hij het goed. Daarna zegt Hij dat Hij hen weer tot eer en roem onder alle volken zal maken. Dat gaat nog gebeuren want Israël wordt nu nog steeds verguisd en opgejaagd.

20 In die tijd leid Ik u terug; in de tijd dat Ik u verzamel, breng Ik u eer en roem onder alle volken van de aarde, wanneer Ik u, voor uw ogen, in uw vroegere staat herstel, zegt de HEER.

Slot

Kunnen wij hier iets mee voor onszelf? Ja, Gods omgang met Israël laat Zijn karakter en affecties zien voor iederéén die zich bij Hem aansluit. Wanneer je naar huis komt, zal Hij over je juichen met een luide schreeuw van vreugde. Zoals de Vader Zijn verloren zoon omhelsde en zweeg in Zijn liefde over diens falen toen hij die wilde opbiechten en een feest aanrichtte, zo ook over ons. Kun je het je voorstellen, zo'n juichende God? Als je het verknald hebt zwijgt Hij in Zijn liefde, als je maar bij Hem terugkomt! Als je kreupel bent, helpt Hij je overeind en draagt je naar de finish. Als je veracht bent, brengt Hij je eer en roem. Hij is in ons midden, in het midden van de company van rechtvaardigen, een reddende Held binnen onze 'muren' die met ons uittrekt. Sluit je bij Hem aan, verbind je met Hem. Dat is direct mogelijk wanneer je je knieën buigt voor Jezus en naar binnen snelt bij de Vader.

Ezechiël 24

Onze beauty in brand

Je vraagt je af of er nog iemand is die in deze dagen ons land wil regeren, en de problemen van onze welvaartstaat wil helpen oplossen? De koppensnellers van de NOS lijken in ieder geval vooral uit te zijn op het bekritisieren van hen die verantwoordelijkheid nemen, denk ik wel eens als ik hun ad hominem, op de man, gerichte vragen hoor. Heeft iemand ooit in de schoenen van een minister of premier gestaan? Een parlementaire democratie en de openbaarheid van bestuur vragen om journalistiek, en journalisten denken misschien dat zij het geweten van de macht moeten zijn. Zijn zij inmiddels zelf een macht geworden? Waar leggen zij verantwoording af? Bij ons thuis hing vroeger een spreuk op het toilet: "There are those who make things happen; there are those who watch things happen; and there are those who wonder what happened". Als tiener vroeg ik mij altijd af bij welke categorie ik zou gaan horen. Een ding heb ik inmiddels wel geleerd: Mensen die niks doen worden vaak de critici van hen die verantwoordelijkheid nemen.

De profeten van het OT waren diep begaan met de toestand van hun land en betaalden zelf vaak een hele hoge prijs voor hun boodschap. Het was voor hen niet schieten op afstand. Ze werden vaak zelf de dupe. Bovendien spaarde God hen niet altijd: Jesaja werd volgens de verhalen doormidden gezaagd onder de goddeloze regie van Manasse, Jeremia stierf in Egypte de hongerdood nadat hij vluchtte toen de Babyloniërs Jeruzalem aanvielen. Habakuk, Ezechiël en Daniël werden weggevoerd naar Babel, en wellicht was Haggai toen ook al van de partij. Je passie wordt je pijn, zeg ik wel eens, of mensen nu luisteren of niet.

Ezechiël

In Ezechiël 24:16 zegt God tot de profeet dat zijn vrouw die dag plotseling van hem weggenomen zou worden. De boodschap aan het volk was dat zoals Ezechiëls delict plots zou sterven, de "delight" van Israël, de Tempel, hun "trots", verwoest zou worden (vers 21). Want God had Zich eruit teruggetrokken (Eze.10-11). Immers, waarom zou God nog iets hebben met hen die Hem niet willen en nog onder hen zijn? De beker was vol. Maar Ezechiël mocht van God niet publiek rouwen om het verlies van zijn vrouw, alleen in stilte kermen (vers 17).

In 7:22 had God al eerder gezegd dat het zou gaan gebeuren: Geweldenaars zouden het heiligdom binnendringen en "Mijn schat", אֶת־צִפּוּרִי, ontheiligen en Hij zou de andere kant op kijken. Wat God had gesproken, gebeurde dezelfde avond nog. Ezechiëls vrouw stierf. En hij rouwde niet. Zou God in stilte gekermd hebben om het verlies van Zijn schat in Israël, Zijn Huis, waarmee Hij altijd dicht bij Zijn mensen kon zijn, en om hun afgoderij en de afwijzing die Hij moet hebben gevoeld? Als geen ander beeldde Ezechiël zijn goddelijke boodschap uit door die persoonlijk te ondergaan. Hoe diep zal zijn pijn zijn geweest.

Jesaja

In Jesaja 64:11 bad Jesaja al zo'n honderd jaar voor Ezechiël op het toneel verscheen: "Het huis van onze heiligheid, onze "beauty", תְּפִאֲרֹתֵינוּ, "onze schoonheid", waar onze vaders U prezen, werd tot brandend vuur en al ons plezier werd tot puinhoop!" Voor wie Hebreeuws lezen:

בֵּית קִדְשֵׁנוּ וְתִפְאֲרֹתֵנוּ אֲשֶׁר הִלְלוּךָ אֲבֹתֵינוּ הָיָה לְשָׂרֶפֶת אֵשׁ וְכָל־מַחְמְדֵינוּ הָיָה לְחָרָבָה:

Onze beauty staat in de vlammen! Opnieuw gebruikt Jesaja 2x met הָיָה een perfectum propheticum om aan te geven dat het eigenlijk al was voltooid, zo zeker was het. Hij was alvast in de tijd vooruit gereisd. Hij had het al met eigen oog gezien. Hij had erbij gestaan in zijn visioen. De vlammen kwamen uit het dak. Maar hij riep niet van een afstand. Hij ging op de knieën om te pleiten voor het volk waar hij zoveel van hield en beriep zich op Gods vriendelijkheid om te bidden voor herstel (63:7).

De Tempel

Het bleef dan ook niet bij verwoesting. Want God ontfermde Zich. Nadat Hij de andere kant op had gekeken, zou Zijn oog weer op Jeruzalem zijn, zoals Zijn oog op eenieder is die zich met Hem verbindt (Psalm 33:18): "6 Ik zal mijn oog op hen slaan, ten goede, en Ik zal hen naar dit land doen terugkeren; Ik zal hen bouwen en niet afbreken, hen planten en niet uitrukken; 7 Ik zal hun een hart geven om Mij te kennen, dat Ik de HERE ben, en zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn, wanneer zij zich van ganser harte tot Mij bekeren." (Jer 24:6-7 NBG). Hij beantwoordde Jesaja's gebed en dat van Daniel ook. Zeventig jaar na haar verwoesting was de Tempel herbouwd onder leiding van Zerubbabel en met de aanvuring van Haggai en Zacharia.

Millennium

Toch beschreef Ezechiël meer. Hij pende 9 kostbare hoofdstukken om over een nieuwe Tempel te schrijven in een nieuw land (40-48). Na de instelling van het Nieuwe Verbond in 36:25-27 en de eenwording en herstel van Israël in 37 komt al gauw hoofdstuk 40-48, de Tempel en een nieuw Jeruzalem in een nieuw land. Hoe moeten wij die hoofdstukken nemen? (a) Misschien dat je zegt dat het daar over de NT Gemeente gaat als de nieuwe, geestelijke Tempel van God. Maar waarom zou Ezechiël daar 9 hoofdstukken inkt aan besteden en hoe leggen wij dan alle details, alleen al de maten en afstanden, uit als wij dat geestelijk moeten zien? Hoe leggen wij het land en de stammen met hun landsdeel uit als het over de Gemeente zou gaan? (b) Misschien dat je zegt dat de Tempel die Ezechiël beschreef de herstellende Tempel van na de ballingschap was, die in 516 v.Chr. in gebruik werd genomen en later uitgebouwd werd door Herodes de Grote. Maar die herstellende Tempel was te klein voor de door Ezechiël opgegeven maten, het Nieuwe Verbond was nog niet gekomen en de Tempel werd verwoest. (c) Of misschien dat je zegt dat het over een Tempel in het nieuwe Jeruzalem gaat, dat naar beneden zal komen. Maar in die Stad zal straks geen Tempel zijn, want God Zelf is haar Tempel (Opb.21:22). (d) Of dan zeg je misschien dat het over het Nieuwe Jeruzalem zelf gaat, de Stad die naar beneden komt, het hemelse Sion van

Hebr.12:18 22 en Openbaring 21-22. Maar vergeleken met de enorme omvang van het Nieuwe Jeruzalem (12000 stadiën) is Ezechiëls Tempel te klein, een schuurtje hooguit (Opb.21:16-17). Velen verwachten dan ook dat God in het Millennium een Huis zal bouwen dat zijn weerga niet kent in een Jeruzalem dat een transformatie meemaakt.

Yahweh Shammah

Eén ding is in elk geval zeker: God zal er onophoudelijk zijn en nooit meer Zijn gezicht afwenden en de andere kant op kijken (Opb.22:4, 22). Ezechiël sluit daarmee af: “En de naam van de stad (het nieuwe Jeruzalem) zal voortaan zijn: “De Here is aldaar”, “Yahweh Shammah”, יהוה שָׁמָּה (Eze.48:35). In het Hebreeuws lijkt Yahweh Shammah een woordspeling op Yerushalayim.

God is daar, en dat is alles waar het Hem al die tijd om te doen is geweest. Zijn verlangen is vervuld. Hij heeft altijd dicht bij de mens willen wonen, en zowel Ezechiël als Openbaring sluiten af met dat het hartsverlangen van God is beantwoord. Er zal nooit meer afstand zijn, een onafgebroken relatie met God. Hij heeft er heel Zijn gezin aan Zijn boezem. Wat verloren is gegaan in Genesis 3, de Aanwezigheid van God, is hersteld in het laatste vers van Ezechiël zoals het dat ook is in Openbaring 22.

Ben jij er ook straks? Komen we elkaar weer tegen? Je kunt nu al naar huis komen namelijk, naar Gods Huis, door in Jezus de Deur bij Hem naar binnen te stappen.

Laat dan dat Millennium en alles erna maar gauw naar beneden komen.

Eze 42:20	Tempel	265 meter (vierkant; 500 el/cubits)
Eze 48:35	Stad	9540 km, =9,540km (18000 el omtrek; 6 miles)
Rev.21:16-17	H Jer	2200 kilometer lang en breed en hoog (vierkant 3D; 12000 stadiën.)

65 meter hoge muren
Van Friesland naar Málaga of Moskou
Maar Beale zegt hierover: Symbolisch voor Gods enorme Aanwezigheid, p.1073-74

Sefanja's naam:

"de Here koestert", een boodschap van hoop

Alle discussies over het Millennium in het midden gelaten, de boodschap van het Millennium is er een van hoop. Dat is het belangrijkste om mee te nemen aan het einde van Openbaring. Alles zal goedkomen, zag Johannes. De wens van de wereld om echte wereldvrede zal uitkomen. Wat mensen geprobeerd hebben, met hun eigen ideologieën, zal erbij verbleken. Want na Zijn Wederkomst in Openbaring 19 zal de Messias wereldwijd Zijn Vrederijk vestigen in Openbaring 20, niet plaatselijk en niet alleen in harten van mensen die Hem hebben binnengelaten. De Steen, zag Daniël, Jezus, zal worden tot een Grote Berg die aan alle andere koninkrijken een einde zal maken (Daniel 2). De oude slang zal gebonden worden zodat hij de volkeren niet meer zal misleiden. De laatste vijand die Hij teniet zal doen is de dood (1 Cor.15:22-26). Tegen God Zelf kan niemand op. De Messias zal Zelf komen. Dan zal het gebed dat Jezus Zijn discipelen leerde bidden, "Uw Koninkrijk kome!", beantwoord zijn (Lucas 11:2). In dat gebed leerde Jezus Zijn discipelen met de hemel op één lijn te komen en blijven, om het met de hemel eens te zijn. Dat betekent dat wij iets hebben om naar uit te kijken, schreef Johannes eigenlijk.

Ook Sefanja bracht een boodschap van hoop, waar de godvrezenden naar uit konden kijken en zich aan vast konden klampen terwijl het om hen heen zou gaan razen. Razen deed het al, want een van de meest barbaarse, minst beschaafde en meest gevreesde volkeren waren vanuit de Kaukasus het land binnengevallen, de Scythen. Maar dan verschijnt Sefanja. En de naam van de profeet Sefanja zelf was toen voor het volk misschien op zich al een boodschap van hoop. Sefanja betekent namelijk "de Here koestert" naast dat het ook "de Here verbergt" betekent. Er bestaat discussie over welke betekenis de juiste is, maar beide kunnen van toepassing zijn. In het Hebreeuws: צְפַנְיָהּ , "Tsefan-Yah". Het ervan afgeleide "tsiphon" betekent "schat", "treasure", en dat doet weer denken aan de Tempel, de "schat" van Israël (Eze.7:22), waar God Zich 'verborg' of 'verschool' ("tsaphan") om toch onder het volk te zijn, voor hen bereikbaar. Het werkwoord "tsaphan" betekent "verbergen".

Dat is de profeet zelf overkomen, en misschien dat hij daarom de naam Sefanja van zijn ouders had gekregen. Sefanja werd verborgen gehouden voor de dreiging en de gevaren onder de goddeloze regie van Manasse. Want hij had een roeping voor later, toen hij onder de regie van de godvrezende Josia, die in 622 v.Chr. grote hervormingen doorvoerde om het volk terug te wijzen naar God (2 Kon.22, 2 Kron.23), als profeet een boodschap van hoop zou verkondigen na oordeel.

God heeft voor Zich een overblijfsel verzameld na Zijn oordeel, zei Sefanja: "12 En Ik zal in uw midden overlaten een ellendig en gering volk, en wie schuilen bij de naam des HEREN. 12 En Ik zal in uw midden overlaten een ellendig en gering volk, en wie schuilen bij de naam des HEREN. 13 Het overblijfsel van Israël zal geen onrecht doen noch leugen spreken, en in hun mond zal geen bedrieglijke tong gevonden worden, want zij zullen weiden en nederliggen,

zonder dat iemand hen verschrikt. 14 Jubel, dochter van Sion; juich, Israël; verheug u en wees vrolijk van ganser harte, dochter van Jeruzalem! 15 De HERE heeft uw gerichten weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd. De Koning Israëls, de HERE, is in uw midden; gij zult geen kwaad meer vrezen. 16 Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, Sion, laten uw handen niet slap worden. 17 De HERE, uw God, is in uw midden, een held, die verlost. Hij zal Zich over u met vreugde verblijden; Hij zal zwijgen in zijn liefde; Hij zal over u juichen met gejubel. (Sef.3:12-17).

Wat een hoop! Na oordeel ontfermt God Zich altijd over wie Hem zoeken, zegt Sefanja. Dus roept hij op tot berouw en nederigheid: "Zoek de Here, alle ootmoedigen van het land, die doen wat Hij gebiedt. Zoek gerechtigheid, zoek nederigheid; misschien zul je verborgen worden gehouden op de dag van Gods woede" (2:3).

Sefanja's naam komt in het Hebreeuws niet terug in "verborgen worden gehouden op de dag van Gods woede" omdat er een ander Hebreeuws woord wordt gebruikt, חֲתוּמָה . Maar wie voor Hem buigen, zullen bij Hem schuilen. En al ben je dan gesnoeid tot een overblijfsel, je zult weer bloeien, zegt Sefanja die Gods beloften aan Israël kent als zijn broekzak.

Zit hier een boodschap in voor ons? Let op wat God in Jeruzalem doet! Maar ook: Wie voor Hem kan buigen, is welkom om bij Hem te schuilen, en wie God willen, zullen Hem niet ontlopen.

Shalom, chevariem.

Ezechiël: "God maakt Zich sterk"

Als de naam van de profeet Sefanja, צְפַנְיָהוּ, "de Here koestert", hoop is voor Israël, en dus ook voor hen die zich bij hun Messias aansluiten vanuit de volkeren, dan is de naam van een andere profeet die het toneel op stapte, Ezechiël, dat nog meer. In het Hebreeuws is het עִזְרִיאֵל, van עֲזָרָה, "sterk". Ezechi-ël betekent: "God is sterk" en in de hiphil variant "God maakt sterk" of in de hitpael "God maakt Zich sterk", en anders: "mijn sterkte is God". Terwijl Sefanja 50 jaar eerder predikte dat de Here Zijn volk koestert, predikt Ezechiël in zijn tijd dat God Zich sterk maakt voor hen. Als God je koestert en Zich sterk voor je maakt, voor je opkomt wat je ellende ook is, dan hoef je niet te vrezen. Dan weet je je verborgen, de andere betekenis van Sefanja, in de schaduw van de Almachtige, die als een krijgsheld voor je opkomt. Dat is het verhaal en mysterie van God in Israël.

Ezechiël verschijnt wanneer God hen terug heeft gebracht naar waar het allemaal met Abram begon, in Babel in Mesopotamië, waar Hij Abram wegplukte toen Hij hem naar het Beloofde Land stuurde (Gen.12). God heeft besloten om opnieuw te beginnen. Het volk wordt gesnoeid. Alles wat overblijft is een ellendig maar ootmoedig overblijfsel, had Sefanja aangekondigd (Sef.3:11-12). Ik begin met hen opnieuw, met een overblijfsel dat het geloof heeft dat Abram destijds had toen hij op stap ging achter Mij aan. Want na wildgroei komt snoei, maar na snoei komt weer nieuwe bloei. Al ben je tot je enkels afgeknipt.

Het is krachtig wat Ezechiël profeteert. Want hij zegt dat het God niet zozeer om Israël te doen is, maar om Zichzelf. Israël is er namelijk nooit voor zichzelf geweest maar om de zegen van Abram naar de volkeren te brengen, te beginnen met Jozef, terwijl zij zelf zoals hun Messias verguisd werden. Er is altijd iets groters waartoe je bent bestemd dan je eigen zegen alleen: dat van anderen. 'En dat van Mij', zei God door de profeet tot wie luisterden: 2 Daarom, zeg tot het huis Israëls: Zo zegt de Here HERE: niet om úwentwil doe Ik het, o huis Israëls, maar om mijn heilige naam, die gij ontheiligt hebt onder de volken in wier gebied gij gekomen zijt. 23 Ik zal mijn grote naam die onder de volken ontheiligt is, die gij te midden van hen ontheiligt hebt, heiligen; en de volken zullen weten, dat Ik de HERE ben, luidt het woord van de Here HERE, wanneer Ik Mij voor hun ogen aan u de Heilige zal betonen. (Eze 36:22-23 NBG)

וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי־אֲנִי יְהוָה נְאֻם אֲדֹנָי,

"En zij zullen weten, de volkeren, dat Ik de Here ben, zegt de Here".

Hij bracht het volk terug, en Hij brengt hun merendeel aan het einde van de tijden opnieuw terug. De profeet gaat namelijk verder: 24 Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeenvergaderen uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw eigen land; 25 Ik zal rein water

over u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen; 26 een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. 27 Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt. 28 Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn. (Eze 36:24-28 NBG)

Slot

'Ik doe het niet voor jullie maar voor hen', de volkeren (vers 22). Mijn eer onder de volkeren staat op het spel. Jullie hebben Mij ontheiligd voor hun ogen toen jullie naar jullie afgoden gingen, maar Ik breng jullie terug als een getuigenis voor hen dat Ik God ben en zodat zij Mij zullen kennen als de Enige. Door naar Gods omgang met Israël te kijken, leer je Hem kennen, zou je kunnen zeggen. Zonder Israël, mis je de openbaring van Wie God echt is. In Israël zie je God aan het werk in de praktijk. Kun je ooit echt een christen zijn zonder Israël?

Wat leren wij dan van hen? Dat God trouw is – zelfs als wij Hem ontrouw zijn. Dat als God je koestert Hij weer opnieuw met je begint als Hij het nodig vindt. Dat je je kunt verbergen in Zijn schaduw wanneer het om je heen raast. Dat je altijd naar binnen kunt springen in Zijn sterke Vaderarm (Jes.59:10). Hij zal voor je opkomen. Na snoei komt bloei. En dan gaat het niet om ons, maar om Gods eer. Grijp dan dat geloof van Abram!

Shabat shalom, chevariem.

Hosea:

“Redding”

Gods hart slaat op hol als Hij aan je denkt

Als de naam van de profeet Sefanja, “de Here koestert”, hoop was voor Israël, en voor eenieder die zich bij hun Messias aansluit, en de naam Ezechiël, “God is sterk”, dat nog meer was omdat met Israëls herstel Gods eer onder de volkeren gediend zou worden, dan is Hosea het helemaal. Hosea, הוֹשֵׁעַ, betekent namelijk “redding”, “verlossing”. De Hebreeuwse naam van Jezus is ervan afgeleid, “Yeshua”.

Dat Hosea op het toneel verscheen, was dan ook hoop. Hoe dan ook zou God redding brengen. En het moment dat Hosea verscheen was ook een boodschap van hoop: Hosea stapte op het toneel na Amos die komend oordeel had geprofeteerd onder de handen van een onbekende vijand. Hosea gaf die vijand een gezicht, Assyrië. Kun je je voorstellen dat, terwijl je net van Amos hebt gehoord dat er een vijand je land binnen gaat vallen en je weg zal voeren, je door de schrik bent bevangen, er hoop klinkt wanneer er ineens een profeet in je stad staat met de naam “redding”?! Opnieuw zien wij dan in Gods omgang met Israël Gods karakter: Hij kan niet aanzien als je lijdt en wil niet dat je kapotgaat, zelfs niet als het oordeel van Hem komt. Hij wil je behoud, niet je ondergang, je redding, niet je vernietiging. In Hem is barmhartigheid groter dan oordeel. Nog voordat Amos’ boodschap uitkwam, zond God alvast Hosea achter hem aan om Zijn volk vooral op het hart te drukken dat er ook weer redding zou komen. Hosea profeteerde voordat noordelijk Israel weggevoerd werd in 722 v.Chr. (2 Koningen 17).

Vaderhart

Als je nou het vaderhart van God wil leren kennen, dan moet je naar Israël kijken. In hoofdstuk 11 zegt de profeet: Toen Israël een kind was, heb Ik het liefgehad, en uit Egypte heb Ik mijn zoon geroepen. 2 Hoe meer men hen riep, des te meer dwaalden zij weg: aan de Baäls offerden zij en aan de gesneden beelden brachten zij reukoffers. 3 En Ik leerde Efraïm lopen; Ik nam hen op mijn armen, maar zij erkenden niet, dat Ik hen genas. 4 Met mensenbanden trok ik hen, met koorden der liefde; Ik was hun als degenen die het juk van hun kinnebak hieven. Ik neigde Mij tot hem, gaf hem te eten. (Hos 11:1-4 NBG).

God laat Zich in Hosea zien als de Vader van Israël, die dol is op Zijn kind. ‘Toen je een peuter was leerde Ik je lopen. Ik nam je op Mijn armen. Ik trok je naar Mij toe en gaf je eten, gare tuinbonen in heerlijke saus bereid’.

‘Maar je wilde niet. Steeds rende je van Mij weg. Je ging steeds naar andere goden. En je kunt nu eenmaal niet hebben wat je zelf niet wil. Dus Ik doe je van Mij weg’. Waar Hij hen eerst trok, stuurt Hij hen nu weg, terug naar het begin: 5 Zal hij niet naar het land Egypte terugkeren? Ja, Assur zal zijn koning zijn, omdat zij geweigerd hebben zich te bekeren. 6 Het zwaard zal zijn steden treffen en zijn grendels vernietigen en verteren, wegens hun overleggingen. 7 Ja, mijn volk volhardt in het afdwalen van Mij. - En al roepen zij tot Hem omhoog, Hij zal hen geenszins opheffen. (Hos 11:5-7 NBG)

Gods hart slaat op hol

Maar daar blijft het niet bij. Want Gods hart slaat op hol wanneer Hij aan Israël begint te denken. Israel is Zijn oogappel, en het doet verschrikkelijk zeer als iemand daaraan komt, erger dan iets anders. Dus zegt Hij: 8 Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u óverleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adma, u maken als Seboïm? Mijn hart keert zich óm in Mij, ten vólle wordt mijn erbarming opgewekt. 9 Ik zal mijn brandende toorn niet ten uitvoer brengen. Ik zal Efraïm niet verder verderven. Want Ik ben God en geen mens, heilig in uw midden, en Ik zal niet komen in toornloed. 10 Zij zullen achter de HERE aan gaan, als een leeuw zal Hij brullen. Wanneer Hij brult, dan zullen zonen uit het westen bevend komen. 11 Zij zullen bevend komen als een vogel uit Egypte, als een duif uit het land Assur, en Ik zal hen doen wonen in hun huizen, luidt het woord des HEREN. (Hos 11:8-11 NBG)

Al ben je een peuter die wegrent, Ik kom als je Vader achter je aan, zei God tot Israël. Ik laat je niet kapotgaan. “Want God ben Ik en geen mens”. כִּי אֵל אֶנְכִּי וְלֹא-אֱנוֹשׁ (vers 9). Met andere woorden: Mensen stoppen ermee, maar Ik ben geen mens maar God. Ik koester je, Israël. Je bent Mijn צִפּוּרִי, “Mijn schat”, “Mijn treasure”.

Niet loslaten

‘Ik kan je niet loslaten’, “prijsgeven”, zegt God tegen Efraim (Israël) tweemaal. Hoe zou Ik dat ooit kunnen doen?! Dat kan Ik niet over Mijn hart verkrijgen! Mijn hart keert Zich om in Mij, Mijn erbarming wordt ten volle opgewekt! Ik zal het niet doen, mijn brandende toorn ten uitvoer brengen, jullie niet verder verderven. Ik zal als een leeuw brullen en al je vijanden verjagen, en jullie zullen terugkomen naar Mij uit het westen, bevend als een vogel uit Egypte en als een duif uit Assur. We beginnen gewoon opnieuw.

Het is bijna alsof God spijt heeft en Zich bedenkt, alsof Hij bij Zichzelf heeft gedacht: Hoe heb ik het in Mijn hoofd kunnen halen?!

Kunnen wij hier iets mee voor onszelf? Er is bij God altijd een nieuw begin. Hij zal je niet prijsgeven, niet van Zich wegwerpen, ook al ben je zelf naar je goden gegaan. כִּי אֵל אֶנְכִּי וְלֹא-אֱנוֹשׁ. Hij wil je terug. Sluit je bij Hem aan! En ook bij Israël, want hun Messias is groot en Zijn macht is sterk, die brullende Leeuw! (Opb.5). Er is hoop voor Zijn Efraïm. Want de Leeuw zal brullen en Zijn volk tot Zich verzamelen uit Egypte, Assur en alle landen waar zij verstrooid zijn, en zij zullen weer wonen in hun huizen.

Al ben je zoals Israël een peuter die de verkeerde kant op rent, de Vader komt achter je aan.

Shabat shalom.

Nahum:

“Troost”

De val van Ninevé

Zoals de profeet Sefanja's naam hoop was in Israël, “de Here koestert/verbergt”, en Ezechiël's naam dat was, “de Here is sterk”, Hij zal Zich sterk maken voor dat wat Hij heeft beloofd, jullie herstel, en zoals Hosea's naam, “redding” hoop was in Juda, zo was de naam van de profeet Nahum het ook: “troost”. In het Hebreeuws is het “נַחֵם” en dat roept Jesaja 40 op. Jesaja had honderd jaar eerder ook al over troost voor Israël gesproken: נַחֵם נַחֵם נַחֵם 40:1 עֲמִי יֹאמֶר אֱלֹהֵיכֶם: “Troost troost Mijn volk zegt Uw God”.

Dat God tweemaal “nachamoe nachamoe” zegt is een teken van diepe bewogenheid en betrokkenheid, een uiting van emotie in het hart van God. God was diep met Zijn beminde Efraïm begaan, ondanks haar afgoderij (Jer.31). Hij zou hen niet vergeten, sprak Jesaja voordat zij in ballingschap weggevoerd zouden worden omdat God hen een boodschap op het hart wilde drukken voor onderweg.

En troost had Israël nodig, want het werd voortdurend door grootmachten bedreigd. Wanneer Nahum op het toneel stapt zijn de 10 noordelijke stammen al meer dan honderd jaar in ballingschap onder Assyrische overheersing (2 Koningen 17). Maar Nahum kondigt de ondergang van Ninevé en het Assyrische Rijk aan. Want ondanks dat Jona 150 jaar eerder een boodschap van oordeel had gebracht waarop de Ninevieten massaal op de knieën gingen, zelfs de dieren, en God het oordeel liet varen, waren zij toch weer teruggekeerd naar hun oude gewoonten en wreedheden. De Assyriërs stonden bekend als bruten. Ze keerden hele steden om, vernietigden alles op hun pad en voerden volkeren weg uit hun plaatsen. Niet zelden keken Assyrische koningen met leedvermaak toe wanneer de door hen gevangen genomen koningen en leiders van volkeren en steden eerst bruto gemarteld en verminkt werden alvorens zij werden omgebracht. Sommigen van hen werden geketend als honden in ijzeren boeien voordat zij verminkt werden. Er was prostitutie en tovenarij (3:4), zulk bloedvergieten dat de lijken werden opgestapeld (3:3), zegt Nahum. Er was wreedheid en zuigelingen werden er op de hoeken van de straten verpletterd zoals in No-Amon waarmee God had afgerekend (3:10, 663 v.Chr.). Het doet je denken aan de nazi's in de holocaust.

Hoevelen in Israël zullen gedacht hebben: Waarom staat God dit grote kwaad toe in Zijn menselijke familie? Waarom grijpt Hij niet in? Wanneer komt God voor ons op?! Jesaja heeft dat toch gezegd?!

Dan komt Nahum. Hij stapt op het toneel vlak voor 612 v.Chr., en kondigt aan dat Ninevé, de hoofdstad van het Assyrische Rijk, wordt vernietigd. Wanneer hij begint te profeteren is zijn naam dan ook troost in Israël. Góds troost, omdat hij aangeeft dat God Zijn volk niet was vergeten maar Zijn belofte door Jesaja herinnerde. God zou hen weiden zoals een herder Zijn kudde, in Zijn arm de lammeren vergaderen, ze in Zijn schoot dragen en de zogenden

zachtkens leiden" (Jes.40:1-11). Die belofte was een verre eschatologische en slaat op het Messiaanse tijdperk met Jezus als de zachtmoedige Herder (Joh.10), en een nabije want Hij voerde Israël terug uit ballingschap in een 2e exodus.

De twee handen van God

Want uiteindelijk grijpt God altijd in. Wat Nahum profeteert in 1:3 is een echo van Exodus 34:6-7, de klassieke verklaring van Gods karakter: God is genade over links maar ook gerechtigheid over rechts en je kunt Hem niet uit elkaar halen. Je kunt niet alleen Zijn linkerarm nemen en Zijn rechter niet. Je kunt niet alleen bij Zijn genade gaan zonder Zijn gerechtigheid te hebben en ook niet alleen Zijn gerechtigheid prediken en Zijn genade niet. Je hebt beide nodig om heel God te kennen, en in balans te zijn. Sterker nog, zonder Gods gerechtigheid heb je Gods genade niet nodig, want gerechtigheid is de basis voor Zijn genade als je het hebt verknald. Immers, hoe zul je weten dat je Zijn genade nodig hebt als je niet weet dat je wat betreft Zijn gerechtigheid bent misgegaan? Wie Zijn gerechtigheid niet wil, holt dan ook Zijn genade uit. Door de Wet kennen wij zonde, en door Gods genade gaan wij vrijuit. Zo komt Mozes dus samen met Jezus die beide in Zich huisde. Het Kruis is waar gerechtigheid en genade elkaar ontmoeten. Wanneer je God omarmt krijg je Zijn armen om je heen, Zijn linkerarm en Zijn rechter.

Zo begint Nahum dan ook te profeteren: "3 De HERE is lankmoedig, doch groot van kracht, en de HERE laat geenszins ongestraft. In wervelwind en storm is zijn weg, wolken zijn het stof zijner voeten. 7 De HERE is goed, een sterkte ten dage der benauwdheid; Hij kent hen die bij Hem schuilen. 8 Maar met een overstromende vloed maakt Hij haar plaats geheel teniet, en zijn vijanden vervolgt Hij, de duisternis in. (Nah 1:3, 7-8 NBG)

Nahums boodschap is "troost" voor Israël en Juda, dat weet dat God ook de volkeren oordeelt en over hen rechtspreekt omdat Hij de Schepper is en daar recht op heeft. Wat zal het voor velen een opluchting zijn geweest! Daarom zei Nahum: 1:15 Zie, op de bergen de voeten van de vreugdebode die heil verkondigt. Vier, o Juda, uw feesten, betaal uw geloften! Want voortaan zal de snoodaard (Assyriërs, Tiglath Pileser) niet meer door u heentrekken, hij is geheel en al uitgeroeid."

Slot

Zit er een boodschap in voor ons vandaag? Grijp je vast aan de twee handen van God, zou ik zeggen, en laat je in Zijn beide armen nemen. Er komt een moment dat het zachtmoedige Lam dat geduldig gewacht heeft tot iedereen op Zijn aanbod is ingegaan, naar beneden komt als de brullende Leeuw, die oordeelt en Zijn koningschap vestigt (Opb.6:16). En het volk van God hoeft niet te vrezen, want Hij zal dan rechtspreken over machtige naties en hun dreiging zal stoppen (Jes.2:4, Micha 4:3). Zijn rechtspreken is billijk maar Hij zal aarde slaan met de roede van Zijn mond (Jes.11:3-4, Eze.34:17, 20, 22). Heb je het zachtmoedige Lam alles al gegeven?

Shalom en yom tov!

Jona:

“Duif”

Het bonzende hart van God voor de natiën

Sefanja was hoop voor Israël omdat zijn naam, “de Here koestert”, het volk van Juda herinnerde dat Hij hen niet zou vergeten terwijl zij in ballingschap gingen. God sprak door de profeet dat Hij over Jeruzalem juichte. Ezechiël was hoop omdat God door de profeet sprak dat Hij Zich voor hen “sterk zou maken”. En wie kan tegen de sterke arm van God op wanneer Hij Zijn mouwen opstroopt?! Nahum was “troost” omdat God door de profeet voorzegde dat Hij af zou rekenen met de wrede Assyriërs, wat Hij deed in 612 v.Chr. De woorden van de Profeten kwamen uit. Als wat zij spraken uit is gekomen, dan kunnen wij erop vertrouwen dat al het andere dat zij zeiden, ook uit zal komen. God is niet een mens dat Hij liegen zou (Num.23:19). Alhoewel sommigen met het OT niet overweg kunnen, zou ik zeggen: neem er een duik in om erachter te komen wat nog meer op de agenda van God staat. Yeshua is onderweg.

Zo had ook Jona's naam betekenis. Jona, יוֹנָה , betekent “duif”. Misschien dat het om een vredesduif ging die goed nieuws aankondigde aan de Ninevieten, de wrede Assyriërs, dat God vrede met hen wilde sluiten en hen een kans wilde geven om zich te bekeren voor Hij oordeel zou laten regenen vanwege hun zonden. Hij stuurde Jona als een postduif met een boodschap. Nu is Gods hart altijd vrede, maar Jona waarschuwde dat hun stad ondersteboven zou worden gekeerd (Jona 3). Want Gods oordeel heeft altijd berouw voor ogen, en Gods gerechtigheid komt dan altijd met Gods goedheid als reactie op bekering, maar Hij kan wat mensen elkaar allemaal aandoen niet lang aanzien zonder in te grijpen. Wanneer je een Jona op je af krijgt, is dat misschien een boodschap van vrede. Maar heeft het misschien ook te maken met een waarschuwing? Is er iets waar je je van moet bekeren?

Vijf woorden

Nadat Jona eerst de totaal andere kant op vloog, naar Tarsis in het westen in plaats van Ninevé in het oosten (Jona 1), begint Jona al predikende de stad binnen te lopen: “Nog 40 dagen en Ninevé zal omgekeerd worden”. In het Hebreeuws sprak Jona slechts 5 woorden, waarop de Ninevieten direct reageerden:

עֹד אַרְבָּעִים יוֹם וַיְנַחֵם יְהוָה אֶת־נִינְוֵה׃

En de hele grote stad ging op de knieën. De Ninevieten hadden maar 5 woorden nodig om zich te bekeren, zelfs de dieren deden mee (3:7). Het wonderlijke is dat God Zelf in Jona's 5 woorden nota bene niet wordt genoemd. Kennelijk hadden de Ninevieten een Godsbesef, of kregen dat ter plekke: “En de mannen van Ninevé geloofden God en riepen een vasten uit en bekleedden zich, van groot tot klein, met rouwgewaden” (3:5).

En God reageerde, zoals Hij altijd reageert op berouw en bekering. וַיִּנְחַם הָאֱלֹהִים, staat er: "En God had medelijden". Het Hebreeuwse woord is het werkwoord van Nahums naam, נחם, "nacham": "spijt hebben, bewogenheid hebben, troosten". Zou God gehuild hebben? Hij besloot Zijn plan niet ten uitvoer te brengen: "Toen God zag wat zij deden, hoe zij zich bekeerden van hun boze weg, berouwde het God over het kwaad dat Hij gedreigd had hun te zullen aandoen, en Hij deed het niet" (Jon 3:10). הֲלֹא עָשָׂה! Hoe kwamen zij tot elkaar, de Nineviëten en God! De Nineviëten hadden berouw en God had het ook! Vanuit Jona klinkt dan ook Zijn hart: Als je het verknald hebt, dan is er bij Hem genade. Ga dan op je knieën en geef heel je leven aan Jezus.

Israel, Gods Jona

Er zit nog een diepere betekenis in Jona. De ethnocentrische profeet met de naam "duif" staat symbool voor de rol van Israël onder de volkeren. De naam Jona herinnerde Israël aan hun roeping om een licht onder de volkeren te zijn (Jes.42:6). In Jona klonk het bonzende hart van God voor de natiën en Israël is Gods postduif om de vrede aan te kondigen die kwam met Yeshua. Asaf noemde Israël Gods tortelduif (Psalm 74:19). Hosea vergeleek Efraim met een "onnozele duif", makkelijk om de tuin te leiden: וַיְהִי אֶפְרַיִם כִּי־וַיִּנְחַם פֹּתָח "Efraim is een "Jonah Photah" geworden, een onnozele duif", zei Hosea (7:11). Maar "haar vleugels zijn overtoegen met zilver, haar slagpennen met glanzend goud", zei David. God heeft haar een en al zegen gegeven om te brengen (Ps.68:14). Hoe kunnen de natiën zichzelf tekortdoen door zich van Israël af te snijden?

Misschien dat Jona dat was vergeten? Of misschien was hij gewoon te bang voor de vreselijk brute Assyriërs, toenmalige nazi's? Want Israël was er niet om Israël alleen, maar om de grote zegen die God hen wilde laten zijn onder de volkeren. Zij zouden de zegen van Abraham naar de volkeren brengen: "In u en in uw nageslacht zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden" (Gen.12:3). Jozef was een van de eersten die dat deed toen hij in zijn lijden de Egyptenaren van de hongerdood redde. Uit Israel kwam de grootste Zegen aller tijden: Yeshua, redding. De duivel is er nog steeds kwaad over, en daarom doet hij er alles aan hun bestaan te aborteren. Want als hij Israels bestaan kan stoppen, dan kan hij de zegen die zij zijn voor de volkeren blokkeren en Gods plan frustreren.

Zit hier iets in voor ons? Wees een snelle Nineviëter als het op bekering aankomt. En wat een zegen hebben wij te danken aan Israël, Gods "tortelduif", Gods Jona in de wereld. God heeft Israël altijd als Zijn kanaal gehad. Zoals Jezus is Israël Gods knecht (Luc.1:54) en Hij trekt Zich hun lot aan. Als gelovigen uit de volkeren in de Gemeente, zouden wij hen lief moeten hebben en diep dankbaar moeten zijn. Hun lijden, zoals Jozef, werd ons Brood toen wij honger leden (Joh.6:35). Hun gehoorzaamheid, zoals Jona, werd onze redding. Zelfs hun ongehoorzaamheid, zou Paulus later pennen, werd onze aanneming (Rom.11:30). En hoeveel te meer straks hun aanneming (11:15)! En daarom bidden wij dat God ook hen weer tot Zich zal trekken.

Israël, “Mijn duif in de rotskloof, in de schuilhoek van de bergwand, laat Mij uw gedaante zien, laat Mij uw stem horen, want zoet is uw stem en uw gedaante is bekoorlijk” (Hooglied 2:14)? God roept Zijn beminde duif, Israël. Kom tevoorschijn!

Shalom, chevariem.